

(ต้นฉบับ)

๑๓๕

ชุดที่ ๑ ของ ๑๖ ชุด

ชุดที่ ๑๔ ปีที่ ๒

ครั้งที่ ๒๕

(สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง)

วันพุธที่ ๒๕ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๘

ศูนย์ฯ เลขและพิมพ์ดีด

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจแล้ว วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สภารับรองในคราวประชุม ครั้งที่...../.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๑๙ ปีที่ ๒
ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง)
วันพุธที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๙
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๓.๕๕ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๓๖๓ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : บัดนี้ได้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ
ได้มาลงชื่อประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ
ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม รับทราบ
เรื่องสำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแจ้งเหตุขัดข้องที่นายกรัฐมนตรีไม่สามารถ
พิจารณาให้คำรับรองร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงินได้ภายในกำหนดเวลา
ตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๙๒ คือ

๑. ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ.
ของคุณเชาวน์วิศ สุตลาภา เป็นผู้เสนอ
๒. ร่างพระราชบัญญัติป่าชุมชน พ.ศ. ของดอกเตอร์วิชัย วงศ์ไชย
และของคุณทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ เป็นผู้เสนอ
๓. ร่างพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ของดอกเตอร์วิชัย วงศ์ไชย เป็นผู้เสนอ จึงแจ้งให้ที่ประชุมทราบ
(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ กระทู้ถาม ไม่มี
เชิญคุณอดิศร เพียงเกษ

นายอดิศร เพียงเกษ (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม อดิศร เพียงเกษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดขอนแก่น พรรคหน้าไทย
ผมขออนุญาตปรึกษาท่านประธานตามข้อบังคับข้อ ๓๘ (๑) ก่อนที่จะไปสู่วาระที่ ๔
ต่อไป ผมขออนุญาตปรึกษาท่านประธานว่า เพื่อเป็นการปฏิบัติและบังคับใช้
กฎหมายให้มีประสิทธิภาพ ผมจำเป็นต้องขออนุญาตปรึกษาท่านประธานเป็นเรื่อง
ด่วน มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งได้ลงหนังสือพิมพ์ในข่าวหน้า ๑ เป็นภาพที่อุจาดและเสีย
ศีลธรรมอันดี ส่งผลกระทบต่อผู้คนที่พบเห็น ส่งผลในทางที่เสีย โดยพาดหัวข่าว

ในหน้า ๑ ว่า มาตกรรมโหดหั้นศพโยนน้ำ มีรูปถ่ายตัดคอและขา ผมอยากถาม
ท่านประธานฝากไปถึงเจ้าหน้าที่การพิมพ์ หรือรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง ปล่อยออกมา
ได้อย่างไรอย่างนี้ ชำติบ้านเมือง เขาชวนคนของชาติ หรือว่าใครต่อใครที่ได้รับ
ผลกระทบเ็กอนจากการที่ไม่รับผิดชอบของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้ ผมคิดว่าเป็นเรื่องเสียหาย
ที่สุด ผมจึงอยากให้ท่านประธานได้เตือน หรือมีสิ่งทีปฏิสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายบริหาร
กับฝ่ายนิติบัญญัติ ให้เจ้าหน้าที่การพิมพ์ได้เคร่งครัดมิให้ภาพหั้นศัระ และหั้นขา
อย่างนี้ออกมาสู่สาธารณะ อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อประเทศไทยต่อไป
อยากให้ท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง หรือเจ้าพนักงานการพิมพ์ได้เร่งปฏิบัติการเรียก
หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ เข้าพบโดยด่วน เพื่อเตือนหรือใช้วิธีการทางกฎหมายเพื่อปราม
มิให้เกิดขึ้นในเรื่องอย่างนี้ต่อไป จึงขออนุญาตปรึกษาท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาอย่างนี้ได้ไหม ทำเป็นหนังสือ
ยื่นมา และผมจะได้ส่งไปให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการ ต่อไป
คุณสาทิพย์ วงศ์หนองเตย ครับ

นายสาทิพย์ วงศ์หนองเตย (ตรึง) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม สาทิพย์ วงศ์หนองเตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดตรึง พรรคประชาธิปัตย์
ผมเองมีเรื่องหรือกับท่านประธานสักเล็กน้อย และก็คงจะใช้เวลาไม่มากนัก
ในเรื่องที่หารือนี้จะเกี่ยวข้องกับเรื่องการปฏิบัติงานของสภาผู้แทนราษฎรของเรา
และถ้าผมเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาก็คงจะไม่ใช่เรื่องพื้นฝอยหาตะ เข็บอะไรแต่ประการใด
ซึ่งผมกำลังจะพูดถึงเรื่องของการลงมติไม่ไว้วางใจเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา ความจริงนั้น
การลงมติไม่ไว้วางใจ เรื่องไว้วางใจกับไม่ไว้วางใจนั้น ยุติไปแล้ว แต่ปัญหาสำคัญ
ที่เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์และเป็นทีครหาถึงการปฏิบัติงานของสภาผู้แทนราษฎรของเรา
และส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นต่อภาพพจน์ของสภาด้วยก็คือ การนับคะแนนใน
วันดังกล่าว การนับคะแนนในวันดังกล่าว นั้น คะแนนที่ไว้วางใจกับไม่ไว้วางใจนั้น
ความจริงต่างกัน แต่ที่มาของตัวเลขของคะแนนที่ออกมานั้น เป็นทีครหา คะแนน
ไม่ไว้วางใจในวันนั้นออกมา ๑๘๐ คะแนน คะแนนไว้วางใจนั้น ๒๐๗ เสียง
ตรง ๒๐๗ เสียงนี้แหละครับ ๒๐๗ คะแนนนี้แหละครับที่เป็นทีครหา ผมคิดว่า
เรื่องนี้จำเป็นอย่างยั้งที่จะต้องหยิบยกขึ้นมาพูดจาหรือกับท่านประธาน เพราะจะ
เกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติงานของสภาในอนาคตด้วย ความจริง ๒๐๗ คะแนนที่
ออกมาในวันนั้นมิได้ถูกคิดได้ในช่วงของการประชุมแล้ว แต่เนื่องจากทุกคนยังไม่ได้
ถูกคิดและเห็นว่า เรื่องนี้น่าจะปล่อยให้การประชุมดำเนินผ่านไป เรื่องก็เลย
ผ่านไป แต่หลังจากเมื่อลงคะแนนเสร็จแล้วก็เป็นที่ครหาว่า ที่มาของ ๒๐๗ เสียงนั้น

เป็น ๒๐๓ เสียงที่เป็นการนับโดยถูกต้องหรือไม่ มีสมาชิกหลายท่านที่เกิดข้อสงสัย
ในวันนั้น และก็ได้อเดินไปดูการทำงานของเจ้าหน้าที่ของสภาบางส่วน-----

ปรากฏเป็นข่าวทางสื่อมวลชนที่เห็นได้อย่างชัดเจนว่า กระจกที่มีการบวคคะแน
ในวันนั้นมีลักษณะที่ปรากฏให้เห็นได้ค่อนข้างจะชัดว่า มีพิรุณอยู่พอสมควร ไม่ว่าจะ
จะเป็นการแก้คะแนไว้ว่างใจจาก ๑๘๙ ในครั้งแรกเป็น ๑๙๗ กิติ การตั้งตัวเลข
๑๙๗ ด้วยปากกาสีแดง ชีดเส้นด้วยปากกาสีแดง ลงท้ายด้วย ๒๐๗ เสียงเป็นสีแดง
และมีการแก้ไขเพิ่มเติมไปอีก ๑๐ คคะแน ด้วยดินสอ ดังที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มติชน
กิติ ผมเข้าใจว่านี่คือข้อพิรุณที่เกิดขึ้น ความจริงนั้นสมาชิกได้มีการทักท้วงพอสมควร
หลังจากที่เลิกประชุมแล้ว แต่เนื่องจากการประชุมเสร็จสิ้นไปแล้ว กระบวนการต่าง ๆ
จึงไม่อาจดำเนินไป ผมจึงหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาหารือกับท่านประธานว่า กรณีที่
เกิดขึ้นและเป็นข้อครหาเหล่านี้ ผมไม่ทราบว่าทางสภาได้ดำเนินการอะไรไปแค่ไหน
อย่างไร แต่ผมคิดว่าเรื่องนั้นเป็นข้อเท็จจริง เป็นสิ่งที่จะต้องมีการดำเนินการ
เพื่อให้เห็นว่าข้อเท็จจริงในการดำเนินการ เรื่องนั้นสิ้นสุดถูกต้องและโปร่งใสอย่างไร
หรือไม่ ผมจึงเรียกร้องท่านประธานว่า ประเด็นที่มีการครหาเหล่านี้ท่านประธาน
จะดำเนินการอะไรหรือไม่อย่างไรครับ ขอบพระคุณครับท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีใครจะพูดอีกไหมครับ เชิญครับ

นายประยุทธ์ ศิริพานิชย์ (มหาสารคาม) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ประยุทธ์ ศิริพานิชย์ ชาติดไทย มหาสารคาม ประการที่ ๑ ผมอยากจะ
กราบเรียนท่านประธานว่า การนับคะแนแต่ละครั้งในสภานั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น
จะต้องแม่นยำ จะต้องถูกต้อง ไม่มีใครเถียง ในกรณีที่มีการยื่นญัตติไม่ไว้ว่างใจ
ตามมาตรา ๑๕๖ ท่านสมาชิกก็จะมีภาระลงคะแนทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล
กระผมไม่สามารถที่จะชี้หน้าความรู้สึกของคนทั้งหลายทั้งปวงได้ว่า มีอะไรเกิดขึ้น
เราก็ได้รู้ได้เห็นกันอยู่ทุกคนว่า กรณีนั้นเกิดขึ้นเป็นอย่างไร ถ้าหากจะมาคำนึงถึง
๒๐๗ เสียง เฉพาะการไว้ว่างใจทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล สมาชิกรัฐสภา
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สามารถทำได้ สามารถให้นับคะแนใหม่ได้ แต่ทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ผมคิดว่าน่าจะจบลงด้วยดีแล้ว เพราะแท้ที่จริงแล้วผมอยากจะกราบเรียน
ท่านประธานประกอบการพิจารณาได้ว่า ในวันนั้นกระผมก็เฝ้าสังเกตดู เพราะ
จำเป็นจะต้องให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย ผมจะไม่คำนึงถึงว่าฝ่ายไหนเป็น
ฝ่ายชนะหรือฝ่ายแพ้ ถู่ว่าเราทำหน้าที่ที่บริสุทธิ์ทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล
เมื่อเกมนั้นจบลงแทนที่จะจบ เราจะสร้างกระแสกรรมให้กับเจ้าหน้าที่ตัวเล็ก ๆ
กระนั้นหรือ เราจะสร้างวิบากกรรมให้กับเจ้าหน้าที่สภาฯ ผู้ทำหน้าที่กระนั้นหรือ
ถูกต้องหรือไม่ ผมก็ได้พยายามเสาะแสวงหาข้อเท็จจริงในวันนั้น ผมก็เอาเอกสาร

ที่เกี่ยวข้องมาบอกว่า ที่ ๒๐๓ มาจากไหน ที่ ๑๘๐ มาจากไหน ปรากฏว่า
ที่ลงชื่อกันจริง ๆ ฝ่ายรัฐบาลลงชื่อ ๒๐๓ คน ฝ่ายค้านลงชื่อ ๑๗๘ คน ไหน ๆ
ความข้อเท็จจริงอยากจะให้ปรากฏ ผมอยากกราบเรียนท่านประธานว่า
ฝ่ายรัฐบาลที่ยังไม่ลงชื่อ ๖ คนนั้นมี ๑. พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ
๒. นายบรรหาร ศิลปอาชา ๓. นายรักเกียรติ สุขธนะ ๔. ร้อยตรี วัฒนา
แก้วศิริ ๕. นายสำเภา ประจวบเหมาะ ๖. นายสุวิทย์ คุณกิตติ -----

ทั้ง ๖ คน ผมยืนยันกับท่านประธานว่า ในวันนั้นอยู่ในห้องประชุมเสียทั้งหมด ไม่มีใครขาด ผมยืนยัน และท่านประธาน และท่านสมาชิกทั้งฝ่ายด้าน ฝ่ายรัฐบาล ก็ได้เห็น ฝ่ายด้านที่เซ็นชื่อ ๑๗๘ คน และไม่เซ็นชื่ออีก ๔ คน แต่ได้คะแนน ๑๘๐ คน ผมเข้าใจว่า ฝ่ายค้านงดออกเสียง ๒ คน คนที่ไม่เซ็นชื่อฝ่ายค้านก็มี ๑. นายถวิล จันทร์ประสงค์ ๒. นายบุญเลิศ สว่างกุล ๓. นายมานะ แพรสกุล และ ๔. นายสมพงษ์ อมรวิวัฒน์ ท่านประธาน เราไม่ต้องมารื้อฟื้นผอຍหាតະເຫ្សីกันหรอก ถ้าจะว่ากันจริง ๆ แล้ว ตั้งข้อกล่าวหากันไปกันมา คนเซ็นชื่อในปลีก ฝ่ายค้านตั้ง ๑๗๘ คน คนเซ็นชื่อในปลีกรัฐบาลก็ ๒๐๓ คน ท่านประธานก็ต้องใช้ดุลพินิจได้ว่า จะเซ็นชื่อให้ครบองค์ตามมาตรา ๑๒๔ ในกรณีที่กำหนดองค์ประชุม นั้นหมายถึงว่าท่านประธานจะเปิดประชุมได้หรือไม่ แต่การเซ็นชื่อหรือไม่เซ็นชื่อ ในกรณีท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรวันนั้นท่านประธานก็รับรู้ได้เห็นว่า ทุกคน มาสภาด้วยความตั้งใจตั้งใจทั้งคนเจ็บคนป่วย คนที่ไม่แข็งแรงต่างก็ทำหน้าที่ ด้วยดีทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล แต่พอมาถึงสภาฯ ท่านประธานครับ ก็มี เหตุการณ์ที่สับสนเกิดขึ้น อลเวงเกิดขึ้น แทนที่จะให้ความสนใจไปในการเซ็นชื่อ แต่กลับให้ความสนใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสับสนอลหม่านเกิดขึ้น เพราะฉะนั้น การลี้มนี่เป็นเรื่องธรรมดา แต่การลี้มนี่เซ็นชื่อท่านประธานก็ต้องใช้ดุลพินิจตรงนี้ว่า มีความผิดพลาดหรือไม่ในการที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้ามาทำหน้าที่ในการโหวต ในการลงคะแนนเสียง เพราะฉะนั้นผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าไม่ จำเป็น ท่านประธานต้องใช้ดุลพินิจตรงนี้ว่า เราอย่าทำให้สภาฯ บอบช้ำมากเกินไปกว่านี้เลย กล่าวหากันไปกันมาไม่มีที่สิ้นสุด ผมก็กล่าวหาได้ คุณก็กล่าวหาได้ ผมคิดว่า เราต่างทำหน้าที่ด้วยดีที่สุดแล้ว ยุติแล้วก็ควรจะยุติเลย เพราะว่าถ้าหากไม่ยุติ ตรงนั้น ท่านก็สามารถนับคะแนนได้อีกตั้ง ๒ ครั้ง ท่านทำไม่ไม่ทำหน้าที่ แล้วมาโวยวายตรงนี้ สภาฯ ก็เสียหาย ท่านประธานครับ ได้โปรดใช้ดุลพินิจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกครับ ผมอยากจะกราบเรียน ว่า ตามที่ผมเปิดโอกาสให้สมาชิกได้หาหรือไม่นั้น ก็อยากจะให้ระบายนข้อเท็จจริง ให้ทราบ แต่ความจริงแล้วผมได้ให้ท่านเลขาธิการฯ ตรวจสอบข้อเท็จจริง ให้ผมทราบ แต่ยังไม่มียุติ อยากจะมาฟังความคิดเห็นของท่านสมาชิก อีกครั้งหนึ่งนะครับ ท่านพินิจ จารุสมบัติ ครับ

นายพินิจ จารุสมบัติ (หนองคาย) : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพ กระผม พินิจ จารุสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคเสรีธรรม จังหวัดหนองคาย ขอกราบเรียนท่านประธานในประเด็นนี้ว่า เป็นเรื่องที่มี

ความสำคัญและเป็นเรื่องละเอียดอ่อน สภาฯ แห่งนี้เป็นสภาที่จะต้องผดุงไว้
ซึ่งความยุติธรรม ความถูกต้อง เพราะฉะนั้นการนับคะแนนถือว่า เป็นสิ่งสำคัญ
ทำให้เกิดผลการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายหรือการเปลี่ยนแปลงทางรัฐบาล
หรือบ้านเมือง -----

ตรงนี้จะต้องมีบรรทัดฐาน คณะกรรมการคณะนั้นต้องมีคุณสมบัติ คัดค้านแต่ คณะนั้นเดี๋ยวผมคิดว่า กระทบไม่ได้ สภาแห่งนี้ผมก็ไม่โทษเจ้าหน้าที่ แล้วเมื่อ สืบคำที่แล้วก็แล้วผมก็ไม่โทษท่านประธาน ท่านประธานก็อ่านคณะตามที่เจ้าหน้าที่ ได้บันทึกขึ้นมา ท่านประธานทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว ตรงนี้เมื่อมีการกล่าวหา หรือมี ข้อสงสัย และเราไปได้เอกสารการลงคะแนน และพยานแวดล้อมอีกหลายสิ่ง หลายประการว่า การนับคะแนนของการอภิปรายไม่ไว้วางใจเมื่อสืบคำที่แล้วก็ อาจจะ มีข้อบกพร่องนะครับ เพราะว่ามีสมาชิกหลายท่านไม่ได้ยกมือ หรือไม่อยู่ใน ที่ประชุม สื่อมวลชนสามารถเป็นพยานได้หลายคน วิดีโอ เทป (Video tape) ที่บันทึกอยู่สามารถนำมาเปิดได้ ตรงนี้ผมอยากให้ท่านประธานตั้งคณะกรรมการขึ้นมา ทั้งฝ่ายค้าน ฝ่ายรัฐบาล หรือเจ้าหน้าที่ส่วนต่าง ๆ สอบสวนว่า วันนั้นการนับคะแนน ถูกต้องหรือไม่ ถ้าถูกต้องโปร่งใส ก็อันเป็นยุติกันไป ถ้าไม่โปร่งใสไม่ถูกต้อง การนับคะแนนนั้นก็มีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ผู้ใดต้องรับผิดชอบบ้าง ก็คงจะต้อง ดำเนินการจัด ผมอยากให้สภาแห่งนี้เป็นสภาที่มีเกียรติมีจรรยาบรรณ มีความซื่อสัตย์จริง ๆ มีความถูกต้องจริง ๆ ทุกคนก็อยากเห็น ผมคิดว่าสมาชิกผู้มีเกียรติที่อภิปรายลงไปนั้น ก็อยากเห็นบ้านเมืองนี้มีความถูกต้อง ถ้าสภานี้ระดับเจ้าหน้าที่ระดับสูงตรงนี้นะครับ ไม่มีความรับผิดชอบ บวกคะแนนเอา โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง หรือความชอบธรรม ทำอย่างนี้สภาเราต่ำลง คนอย่างนี้ต้องขจัดออกไป ไม่ควรมาทำหน้าที่รับผิดชอบ เป็นเรื่องสำคัญ สภาแห่งนี้จะได้สูงขึ้น กิจกรรมสภาต่าง ๆ จะได้เจริญขึ้น มีมาตรฐานชั้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นประโยชน์มากขึ้น ต่อประชาชนและต่อสภาแห่งนี้ครับ ท่านประธานครับ ผมขอเสนอให้ตั้งกรรมการขึ้นมาสอบสวนในเรื่องนี้นะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาอย่างนี้ท่านสมาชิกครับ เรื่องนี้ ผมจะรับไปดำเนินการนะครับ แต่อย่างไรก็ตาม ผมก็ได้สอบถามคร่าว ๆ แล้วนะครับ เป็นความจริงการบวกคะแนนที่ขึ้นมาเนี่ย ผมได้ถามว่า ๑๐ คะแนนนี้มาจากไหน เขาบอกว่า คณะรัฐมนตรี ๒๖ คน เขานับจากโน้น อันนี้จะค่อย ๆ ดูอีกที เชิญ ท่านพินิจ

นายพินิจ จารุสมบัติ (หนองคาย) : ท่านประธานครับ ผมก็ได้ยินได้ฟัง และมีการแถลงข่าวว่า ๑๐ คะแนนที่บวก ที่เป็นหมึกสีแดงนั้นมาจากคณะรัฐมนตรีข้างบน ผมนับดูทั้งหมดแล้ว คณะรัฐมนตรีข้างบนนั้นมีคะแนนมากกว่า ๑๐ คะแนน ที่มีสิทธิยกมือ ที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ฉะนั้นตรงนี้ ถ้าเอาตรงนี้เป็นเท็จครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แล้วกระผมจะลองสืบข้อเท็จจริงดู
แล้วก็จะดำเนินการให้ นะครับ ต่อไปขอเข้าสู่ระเบียบวาระเลขที่

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว
ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการแรงงาน
และสวัสดิการการสังคมพิจารณาเสร็จแล้ว ขอเชิญท่านคณะกรรมการเข้าประจำที่ นะครับ
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมการการแรงงานและสวัสดิการ
การสังคม นะครับ ซึ่งเมื่อการประชุมคราวที่แล้ว นะครับ ที่ประชุมได้พิจารณาถึงมาตรา
ที่ ๕๙ จบแล้ว แล้วก็วันนี้จะเป็นการพิจารณาต่อในมาตราที่ ๕๐ นะครับ ต่อไปผมจะขอ
ขึ้นพิจารณาในมาตรา ๕๐ ขอเชิญท่านเลขาครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๕๐ มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ มีการแก้ไข มาตรา ๕๒ มีการแก้ไข
 มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มาตรา ๕๖
 มีการแก้ไข มาตรา ๕๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มาตรา ๕๙
 ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๐ มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณองกรณ์ครับ

นายองกรณ์ พลบุตร (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 กระผม องกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี พรรคประชาธิปัตย์
 ตามที่ทางคณะกรรมการได้มีการแก้ไขข้อความในมาตรา ๖๐ ซึ่งค่อนข้างจะเป็น
 มาตราที่เหมือนมาตราอยู่ค่อนข้างมาก นอกจากนี้ยังโยงไปถึงในมาตรา ๖๑ โดยการ
 ที่มีการตัดข้อความในมาตรา ๖๑ ออกทั้งหมด แล้วก็นำมาแทรกเป็น (๖ ทวิ)
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแก้ไขข้อความและการเพิ่มเติมวงเล็บเข้ามา
 โดยการจัดมาตรา ๖๑ มาบรรจุไว้ใน (๖ ทวิ) นั้น ตรงนี้คงต้องการคำชี้แจง
 เพราะว่าเมื่อกระผมได้เข้าไปตรวจสอบดูในตัวร่างกฎหมายเดิม ที่ถือเป็นแม่บท
 ของกฎหมายคุ้มครองแรงงานฉบับนี้ ต้องยอมรับว่าในประกาศของคณะปฏิวัติ
 ฉบับที่ ๑๐๓ ที่เป็นแม่บทของกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งตรามาตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ นั้น
 จะได้มีการกำหนดไว้ค่อนข้างชัดเจนโดยการแยกในมาตรา ๖๐ กับมาตรา ๖๑
 ออกจากกันอย่างชัดเจนด้วยวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน โดยสาระสำคัญของมาตรา ๖๐ นั้น
 จะเป็นเรื่องของการทำงานที่ลูกจ้างซึ่งนายจ้างให้ทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไป
 ไม่มีสิทธิได้รับค่าล่วงเวลาตามมาตรา ๕๖ และค่าล่วงเวลาในวันหยุดตามมาตรา ๕๘
 แต่ลูกจ้างซึ่งนายจ้างให้ทำงานตาม (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) แล้วก็เพิ่มเติม
 มาใหม่ก็คือ (๖ ทวิ) และ (๗) มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเท่ากับ
 อัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำ สาระสำคัญของ
 มาตรา ๖๐ นั้น แยกออกเป็น ๒ สาระสำคัญด้วยกัน

ประการที่ ๑ ก็คือว่า สำหรับกรณีที่ลักษณะการทำงานนั้นไม่มีลักษณะ
 การทำงานที่กำหนดความแน่นอน เช่นงานด้านการเปิดประตูน้ำ หรือประตูระบายน้ำ
 งานอ่านระดับน้ำและวัดปริมาณน้ำ งานดับเพลิง งานป้องกันอันตรายสาธารณะ
 อย่างนี้เป็นต้นเป็นตัวอย่าง นั้นหมายความว่า เป็นงานที่ไม่สามารถที่จะกะเกณฑ์
 เวลาที่แน่นอนได้ กับอีกกรณีหนึ่งก็คือว่า ในสาระที่สำหรับลูกจ้างซึ่งมีอำนาจ
 เกี่ยวข้องกับกรณีการจ้างคือผู้ที่มีตำแหน่ง ตามกฎหมายเดิมที่เป็นร่างเดิมนั้น

กำหนดไว้ค่อนข้างชัดเจนว่า หมายถึง ตำแหน่งผู้อำนวยการ ผู้จัดการ หัวหน้าฝ่าย หรือหัวหน้างาน แล้วแต่เรียกเป็นกรณีไป ในส่วนนี้นั้นจะไม่ได้รับค่าล่วงเวลา เว้นแต่ว่าจะมีการตกลงเป็นอย่างอื่น นั่นก็หมายความว่า โขงไปถึงในส่วนที่ทางคณะกรรมการได้มีการแก้ไข นั้นเป็นประเด็นที่ ๑ ว่าในกรณีของการที่ในกฎหมายเดิมก็ดี แล้วก็กฎหมายที่เป็นร่างเดิมนั้น ได้กำหนดตำแหน่งไว้ชัดเจน เพื่อที่จะระบุว่า มีลูกจ้างประเภทใดบ้างที่ไม่ควรได้รับสิทธิดังกล่าว เนื่องจากเป็นผู้ที่ได้รับมอบอำนาจหน้าที่ในการทำการแทนนายจ้าง เพราะฉะนั้นการทำงานในวันหยุดหรือวันใดก็ตามนั้น ก็จะมีลักษณะเฉพาะต่างหากออกจากลูกจ้างอื่นทั่วไป กับ ๒ ก็คือว่า ในกรณีที่เป็นลูกจ้างซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่ให้ปฏิบัติหน้าที่ทำงานในลักษณะงานที่ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอนได้ ตรงนี้จะมีความแยกแยะแตกต่างกันไป แต่กรรมการก็ได้มีการแก้ไขปิดความชัดเจนนั้นออกไป

ประเด็นถัดมาก็คือว่า กระผมคงขออนุญาตท่านประธานกราบเรียนในเวลานี้เลยว่า เนื่องจากอยู่ในมาตรา ๖๐ ก็คือใน (๖ ทวิ) นั่นก็คือการตัดมาตรา ๖๑ ออกทั้งหมด แล้วก็นำสาระของกรณีมาตรา ๖๑ นั้นมาบรรจุอยู่ใน (๖ ทวิ) -----

ซึ่งความจริงแล้วมีสาระที่เป็นคนละประเภทของมาตรา ๖๐ มาตรา ๖๐ กับมาตรา ๖๑ นั้นจะมีความแตกต่างในลักษณะกฎหมายอย่างค่อนข้างจะสิ้นเชิง นั้นหมายความว่า มาตรา ๖๐ นั้นเป็นลูกจ้างที่ต้องทำงานตามหน้าที่ กับ ๒ ก็คือในมาตรา ๖๑ นั้นเป็นกรณีที่นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานนอกเหนือจากหน้าที่ ไม่ใช่หน้าที่ปกติ เพราะฉะนั้นในลักษณะการเขียนกฎหมายนั้นจะแยกออก ไม่อยู่ใน มาตราเดียวกัน กระผมต้องการคำชี้แจงจากคณะกรรมการว่า ทำไมถึงไปทำ ลักษณะขมเงินผสมน้ำชา เอามาตรา ๖๑ ไปผสมอยู่ในมาตรา ๖๐ แล้วก็ทำไมถึง ไปตัดทอนความชัดเจนในกรณี (๑) ของมาตรา ๖๐ แล้วสุดท้ายกระผมไม่ทราบว่า จะมีโอกาสได้แสดงข้อคิดเห็นเป็นข้อสังเกตต่อคณะกรรมการ เพื่อเป็นประเด็น ตอบคำถามกระผมเพิ่มเติมอีกประเด็นหนึ่ง เพราะว่าคุณแล้วในหมวดที่ ๖ ด้วย เกี่ยวกับค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด ซึ่งอยู่ในหมวด ๕ นั้น กระผมพลิกอ่านดูตลอดทุกมาตราอาจจะคลาดเคลื่อน หรืออย่างไรไม่ทราบนะครับ แต่ต้องขอมริบว่า ถ้าหากว่าเปรียบเทียบ กับกฎหมายเดิมที่เราใช้เป็นแม่บทในการร่างกฎหมายฉบับนี้ จะเห็นว่า ในประกาศ ของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ นั้นจะมีข้อที่ ๓๑ คือในประกาศจะไม่ใช้เรียกมาตรา แต่ใช้คำว่า ข้อ แทนคำว่า มาตรา ข้อ ๓๑ นั้นจะมีการระบุถึงกรณีนายจ้าง ผลิตในการจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา และค่าทำงานในวันหยุด ให้นายจ้าง จ่ายดอกเบี้ยแก่ลูกจ้างในระหว่างผลิตนัด ร้อยละสิบห้าต่อปี แล้วก็วรรคสอง วรรคสาม กระผมเข้าใจว่า ในส่วนนี้ถ้าหากว่าได้มีการตรวจสอบอย่าง ชัดเจนแล้ว ไม่ทราบว่าไปตกหล่นขาดหายอยู่ที่ใด หรือว่าอาจจะไปอยู่ใน หมวดอื่นกระผมไม่ทราบ จึงอยากที่จะขอให้ทางคณะกรรมการได้ชี้แจง ในประเด็นดังกล่าวด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมการ เบญจคุณเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการ) : ท่านประธาน

ที่เคารพครับ ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ กรรมการ ตามที่ท่านสมาชิกได้ถาม คณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว ในมาตรา ๖๑ ในเนื้อหาสาระซึ่งเป็นส่วนสำคัญนั้นทางคณะกรรมการ ได้พิจารณาว่า โดยเจตนารมณ์และข้อบังคับ และการบังคับใช้กฎหมายนั้น มีความสอดคล้องกันกับในมาตรา ๖๐ จึงมาบัญญัติไว้ในมาตรา ๖๐ (๖ ทวิ) ซึ่งเป็นงานพิเศษเฉพาะว่า ในงานประเภทเหล่านั้นนั้น ลูกจ้างจะต้องได้รับ ค่าตอบแทนเป็นพิเศษ นอกจากที่ได้รับการยกเว้นในมาตรา ๖๐ เท่านั้นเอง

ซึ่งสาระสำคัญจริง ๆ ก็ได้มาตัดทอนในมาตรา ๖๐ เพิ่มเป็น (๖ ทวิ)

เท่านั้นเอง ก็ไม่มีสาระอะไรมากครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณองกรณ์ คงจะไม่ติดใจนะครับ
ขอผ่าน เชิญคุณพินิจ จันทรสุรินทร์ ครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : ขอบพระคุณครับท่านประธาน
กระผม พินิจ จันทรสุรินทร์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดลำปาง พรรคชาติพัฒนา
ท่านประธานครับ เมื่อก่อนไม่ทันนะครับ เพราะอ่านมาตราข้ามไปที่แก้ไข
ผมอยากจะขอคำชี้แจงจากกรรมาธิการ ในมาตรา ๕๘

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอย้อนไปได้ เมื่อก่อนไปแล้วนะครับ
ก็พูดได้ครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : คือปัญหาที่กระผมอยากจะ
กราบเรียนที่ประชุมก็หมายความว่า ตามที่กรรมาธิการได้แก้ไขที่ยกร่างมา
ซึ่งคราวที่แล้วเราก็ได้พูดกัน แต่ไม่ได้ขอแปรญัตติเอาไว้ ผมอยากจะกราบเรียนว่า
ในมาตรา ๕๘ นี้ ซึ่งอยากจะขอตั้งข้อสังเกตไว้ว่า ขณะนี้ในการดำเนินการ
เกี่ยวกับโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ เราอาศัยแรงงานเป็นสำคัญ พอมาถึงตรงนี้
ได้ยกร่างและดำเนินการในเรื่องนี้เป็น ๓ เท่าของอัตราจ้าง -----

เมื่อถึงตรงนี้ เมื่อขณะนี้ทั่วโลกพยายามที่จะใช้ ไอ.เอส.โอ. ๙,๐๐๐ กับ ๑๕,๐๐๐ ซึ่งจะสามารถแข่งขันกับตลาดโลกได้ ไม่อย่างนั้นตลาดต่าง ๆ ทั่วโลกเขาจะไม่รับสินค้าไทย เมื่อถ้าหากเราใช้ ไอ.เอส.โอ. ๑๕,๐๐๐ แล้ว ผมก็เกรงว่า ถ้าค่าจ้างเราโดนไปเป็น ๓ เท่าแล้ว ที่สำคัญที่สุดก็คือจะไม่สามารถดำเนินการได้ เพราะถูกบังคับหมด บังคับเรื่องสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง เครื่องมือ เครื่องจักร เครื่องใช้ สวัสดิการต่าง ๆ ทุกอย่างลงตรงนี้หมด พร้อมกับแรงงานด้วย แต่ถ้าหากว่าเราลงตรงนี้เข้าไปแล้ว ผมไม่เห็นมี ผมตามดูประธานสหภาพนายจ้าง ก็ไม่เห็นได้พูดคุยในเรื่องอย่างนี้เอาไว้ เพราะว่าจริงอยู่ขณะนี้เราทำเพื่อคุ้มครองแรงงาน โดยเราก็มีอะไรเราก็จะให้แรงงานไปหมด อยากจะให้เขาได้มาก ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันในการแข่งขันกับตลาดโลก แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากว่าถึงเวลาหนึ่งที่เราจะต้องใช้ ไอ.เอส.โอ. ๑๕,๐๐๐ แล้วเราก็จะไปแพ้ต่างชาติ เพราะเราจะทัดเทียมกับประเทศอื่น หรือมีค่าแรงแพงกว่าชาติอื่นอีกด้วยในภูมิภาคนี้ ผมก็เกรงว่า ถ้าหากว่าเขียนไปอย่างนี้ไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ ผมอยากจะขอปรึกษาประธานกรรมการ จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ไหมตรงนี้ ในเมื่อมีแก้ไขในมาตรานี้แล้ว ก็อยากจะขอให้กรรมการได้พิจารณาในเรื่องนี้ เพราะว่าเมื่อถึงเวลาที่แจ้งจากประธานสหภาพนายจ้าง ผมไปเปิดดูคำชี้แจงแล้ว ไม่เห็นมีพูดถึงเรื่องอย่างนี้เลยว่า จะได้ขอให้เขาชี้แจงหรือจะมีปัญหาใหม่ นายจ้างไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ตรงเลย หรือว่าเราไม่ได้บอกเราแก้ไขไปเอง ในเรื่องอย่างนี้ เพราะผมไปดูรายงานการประชุมแล้วไม่มีปรากฏ ขอความชัดเจน ถ้ามองไปดูมาตรา ๕๗ ด้วย เพราะมันต้องเกี่ยวข้อซึ่งกันและกันด้วย ก็อยากจะถามประธานว่า จะพอปรับได้ไหมครับตรงนี้ ขอความกรุณาว่าดูพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง แต่ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้เป็น ๒ เท่า เพราะเราจะต้องรอรับ ไอ.เอส.โอ. ๑๕,๐๐๐ ในอนาคตอันใกล้นี้ ซึ่งเขาบังคับประเทศไทยแน่นอน ไม่อย่างนั้น เราสู้ตลาดโลกไม่ได้ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ

ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ กรรมการ

ในมาตรา ๕๘ นั้น ทางคณะกรรมการไม่ได้ดีดสาระสำคัญออกไปนะครับ

เพียงแต่คณะกรรมการได้ตัดแล้วก็เพิ่มถ้อยคำที่ได้เนื้อหาสาระมีความกระชับ

เท่านั้นเอง สิ่งซึ่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนฯ ท่านได้ถามมาก็คือ ๓ เท่านั้น

ทางคณะกรรมการขอเรียนว่า ตามมาตรา ๕๘ นั้น เป็นการทำงานล่วงเวลา

ในวันหยุด นอกจากวันหยุดแล้วทำงานในวันหยุด แล้วล้วงเวลาในวันหยุดเป็น ๓ เท่า ซึ่งร่างเดิมได้พิจารณา ๓ เท่าเหมือนกัน เพราะฉะนั้นกรรมาธิการ ไม่ได้แก้ไขอะไร เพียงแต่ใช้ถ้อยคำให้มีความกระชับและสอดคล้องกัน เท่านั้นเองครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพินิจ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ลำปาง) : ท่านประธานครับ ที่กระผม เมื่อมีการแก้ไขในมาตรานี้ ผมก็เลยขอปรึกษา ไม่ได้พูดบอกว่าไม่ได้แก้ไขตรง ๓ เท่าหรือ ๔ เท่า แต่ถามว่ามันแก้ไขได้ไหม กรรมาธิการจะขอแก้ไขได้ไหม ตรงนี้ แก้ไขเพิ่มเติมจาก ๓ เท่าเป็น ๒ เท่าได้ไหม ผมไม่ได้ว่าข้อความจะ ชัดเจนไม่ชัดเจน สำคัญสำคญนั้นนะ เราคิดถึงในอนาคตสำหรับนายจ้าง แล้ว ในการแข่งขันกับตลาดโลกในอนาคต ซึ่งเขายังดับทุกอย่างแล้วท่านประธานครับ ต่อไปสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง เครื่องมือเครื่องใช้อะไรต่าง ๆ รวมทั้งสวัสดิการ ของคนงานด้วย ถ้าถึงเวลานั้นนะครับ อนาคตปีหน้าี่ละครับ ปี ๒๕๕๐ นี้ละครับ ประเทศไทยจะต้องถูกล็อคในเรื่องอย่างนี้หมด แต่ถ้าหากเราให้ทุกอย่างไปแล้ว จริงอยู่ทำในวันหยุด ถ้าหากว่า ๒ แรงมันก็น่าจะเพียงพอ แต่ถ้าหากว่า ๓ แรง ก็จะไปไหน ถ้าหากกรรมาธิการจะบอกว่าผมไม่ได้แก้ตรงนั้น อันนี้มันก็จวนใจ เพราะกรรมาธิการไม่ได้ดู ก็แสดงว่ากรรมาธิการไม่ได้ดูตรงนี้ จึงไม่ได้มีการ ทารือกัน เพราะฉะนั้นผมก็คิดว่าเมื่อคราวที่แล้ว เขาพูดกันตอนวาระแรกนะครับ ก็คิดว่าตั้งข้อสังเกตให้กรรมาธิการไป แต่ปรากฏว่าไม่ได้ดูก็ตั้งข้อสังเกตของ ที่ประชุมนี้ก็ไปทารือกันเองในที่ประชุม เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมคิดว่า ถ้าเป็น ไปได้ไหมเรายังแก้ไขในมาตรานี้ แต่ถ้ากรรมาธิการมีเหตุผลอื่นบอกว่า ถ้า ๓ เท่าละมันดี มันก็เป็นเรื่องของกรรมาธิการและที่ประชุมแห่งนี้ แต่ถ้าหากว่า ๒ เท่าได้ก็จะเกิดประโยชน์ในอนาคต ท่านประธานครับ ผมติงไว้หรือตั้งข้อ สังเกตไว้ขอหากรรมาธิการว่า จะปรับปรุงแก้ไขใหม่เหตุผล อายากจะฟัง เหตุผลเท่านั้น ไม่ใช่กรรมาธิการแก้ตรงนี้นิด ไม่ใช่สาระมันไม่ใช่ อันนี้ผมถาม เนื้อหา ในเมื่อแก้มาตรา ๕๘ ได้ เมื่อมีการปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้ว ก็อยากจะขอเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมนี้จะได้ไหม เป็น ๒ เท่า อย่างนี้เป็นต้นครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านพินิจขอปรึกษา เชิญครับ

นายมานิตย์ วิชัยกุล (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม มานิตย์ วิชัยกุล นครศรีธรรมราช กรรมธิการ ผมขอขอบคุณเพื่อนสมาชิกจริง ๆ ค่าล่วงเวลาในวันปกติจ่าย ๒ เท่าอยู่แล้ว ที่นี้เป็นวันทำงานล่วงเวลาของวันหยุด เหตุผลมีเท่านี้ครับ คือวันปกติวันธรรมดาถ้าทำล่วงเวลา วันทำงานธรรมดานั้นต้องจ่าย ๒ เท่าถ้าทำงานล่วงเวลา หรือเกินเวลา ที่นี้เป็นวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุดจึงพิจารณาให้เป็นพิเศษ จาก ๒ เท่าก็เป็น ๓ เท่า ในกรณีพิเศษที่ว่ามันตรงกับวันหยุดงานของเขาเท่านี้ครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : ขออีกครั้งครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายพินิจ จันทรสุรินทร์ (ล่าปาง) : คือต้องทำความเข้าใจนะครับ ล่วงเวลานี้สมมติเราได้แรงหนึ่ง ๑๐๐ บาท ท่านจ่ายในวันปกติเป็น ๒๐๐ บาท แต่ถ้าวันหยุด ๓๐๐ บาทใช่ไหมครับ แต่วันปกติไม่ใช่ ถ้าหากว่าเป็นวันปกติธรรมดาให้เท่าเดี๋ยวนั้น ผมทำงานวันปกติผมได้อยู่แล้ว ๑๐๐ บาท นี้ผมได้ปกติ แต่ท่านเพิ่มให้ผมอีกตัวเดี๋ยวนั้น ๑๐๐ บาทเท่านี้ ไม่ใช่ได้ ๒๐๐ บาท เพราะฉะนั้นวันหนึ่งผมต้องได้ ๓๐๐ บาท แต่ถ้าท่านคิดว่าอย่างนี้เป็น ๕๐๐ บาทต่อวัน ๓ เท่าของเงินที่ผมอยู่ ผมมี ๑๐๐ บาท คุณอีก ๓ เท่า ผมบวกเป็น ๕๐๐ บาท ในลักษณะอย่างนี้ต้องชัดเจน กฎหมายต้องชัดเจน ความหมายของท่านต้องพูดใหม่ เดี๋ยวนั้นผมมีค่าแรงของผม ๑๐๐ บาท ถ้าท่านให้ผมอีก ๒ เท่า แสดงว่าผมได้อีก ๒๐๐ บาท เป็น ๓๐๐ บาทต่อวัน แต่ถ้าหากให้ ๓ เท่าจาก ๑๐๐ บาท ผมได้อีก ๓๐๐ บาท บวกเป็น ๕๐๐ บาท เอาให้ชัดเจนตรงนี้นะครับ กฎหมายตรงนี้ให้ชัดเจนนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ชี้แจงอีกสักครั้งหนึ่งครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นผมขอทำความเข้าใจท่านสมาชิกนิดหนึ่งว่า ในวันทำงานปกติที่เราได้ค่าจ้างเป็นปกติ ส่วนในวันหยุดเราก็มาทำงานอีกครั้งหนึ่งได้เป็นอีก ๑ เท่า คือ ๒ เท่า แล้วก็ในวันหยุดนั้นคนงานหรือลูกจ้างได้ทำงานล่วงเวลาในวันหยุดก็ให้อีก ๑ เท่า เป็น ๓ เท่าเท่านี้เองครับ แต่ถ้าท่านสมาชิกได้หาหรือทางคณะกรรมการนั้น ในมาตรา ๕๗ ที่เราอ่านมาแล้วได้เขียนไว้ว่า ในการทำงานในวันหยุดได้อีก ๑ เท่า คือ ๒ เท่าอย่างที่ท่านได้ถามมา ที่นี้ในมาตรา ๕๘ นั้น เราได้เพิ่มขึ้นมาบอกว่า ในกรณีซึ่งได้ทำงานล่วงเวลาในวันหยุด ถ้าท่านบอกว่า ๒ เท่าท่านต้องการให้ ๒ เท่าขึ้นมา ก็ต้องแก้ไขในมาตรา ๕๗ และอีกหลายมาตรา

ฉะนั้นเราได้ผ่านมาแล้ว แล้วก็เพื่อความ เป็นธรรมสำหรับลูกจ้างในการทำงาน แล้วก็กฎหมายเราก็ได้ใช้มานานแล้ว เพียงแต่เรายกระดับมาตรฐานของ ประกาศของคณะปฏิวัติมาเป็นพระราชบัญญัติเท่านั้นเอง ซึ่งทางคณะกรรมการได้ พิจารณาแล้วถือว่า เป็นการชอบธรรม เพราะว่าการทำงานในวันหยุดนั้น น่าจะให้สิทธิ และให้โอกาสของผู้ใช้แรงงานด้วยนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คงจะเข้าใจแล้ว เพราะฉะนั้น คงจะรับข้อสังเกตตามที่ท่านพินิจ จันทรสุนทร์ ขอปรึกษาแล้ว ต่อไปเชิญ ท่านเลขาธิการฯ ครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๖๑ คณะกรรมการคัดออก มาตรา ๖๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๓ มีการแก้ไข มาตรา ๖๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๕ มีการแก้ไข มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๗๒ มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสนั่นครับ

นายสนั่น สุชากุล (สตุล) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม สนั่น สุชากุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จากจังหวัดสตุล พรรคประชาธิปัตย์ ในมาตรา ๗๒ นี้ ตามร่างเดิมนั้นได้กำหนดให้ ห้ามมิให้นายจ้างหักค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด เว้นแต่กรณีที่ กำหนดไว้ในมาตรานี้ ตั้งแต่ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) แต่ในวรรคท้ายของ มาตรานี้ก็มีการกำหนดไว้ว่า การหักตาม (๒) (๓) (๔) และ (๕) นั้น ในแต่ละกรณีห้ามมิให้หักเกินร้อยละสิบ และจะหักรวมกันได้ไม่เกินหนึ่งในห้า ของเงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับตามกำหนดเวลาการจ่ายตามมาตรา ๖๖ -----

แต่ปรากฏว่า คณะกรรมการได้ตัดวรรคที่ขอยกไป ซึ่งวรรคท้ายนี้ผมมีความเห็นว่า เป็นบทบัญญัติที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นบทบัญญัติที่จะกำหนดให้มีหลักเกณฑ์ในการที่จะหักเงินค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาของลูกจ้าง เป็นการกำหนดเพื่อที่จะให้ลูกจ้างมีเงินในส่วนที่เหลือเพียงพอกับความจำเป็นในการครองชีพเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายที่จำเป็นสำหรับตนเองและครอบครัว แต่เมื่อมีการหักมีการตัดวรรคท้ายออกไป ก็เท่ากับว่าไม่มีหลักประกันในการที่จะทำให้ลูกจ้างนั้นมีรายได้ มีค่าจ้างเหลือเพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของครอบครัว นายจ้างสามารถที่จะหักค่าใช้จ่ายเท่าไรก็ได้ เกินกว่า ๑ ใน ๕ ของค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาก็ได้ แล้วก็ตามแต่ละรายการนั้นจะหักเกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ก็ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ในประเด็นนี้เป็นประเด็นที่มีความสำคัญมาก ผมอยากจะเรียนถามทางคณะกรรมการนะครับว่า ที่ท่านได้ตัดวรรคท้ายออกไปนั้น ไม่ทราบท่านได้คำนึงถึงประเด็นที่ผมได้พูดถึงหรือไม่ นั่นก็คือในเรื่องการคำนึงถึงความจำเป็นพื้นฐานของครอบครัวคนงาน ของลูกจ้างนะครับว่า เขาจะมีเงินเพียงพอหรือไม่ เขาจะได้รับการคุ้มครองในส่วนนี้หรือไม่ แล้วก็อยากจะทราบเหตุผลว่าที่ท่านตัดออกไปนั้น ท่านมีเหตุผลประการใด ขอคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ คุณเอกภาพ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภา

ที่เคารพ กระผม นายเอกภาพ พลซื่อ ส.ส. ร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม

ขออนุญาตเรียนถามคณะกรรมการ ในการที่ท่านไปตัดวรรคสุดท้ายของมาตรา ๗๒ ถ้าอ่านตามเนื้อความแล้ว วรรคสุดท้ายนั้น เป็นการบัญญัติขึ้นมาเพื่อคุ้มครองลูกจ้างซึ่งเสียเปรียบกับนายจ้างอยู่แล้ว ถ้าดูมาตรา ๗๒ (๑) (๒) (๓) คงไม่หนักหนาเท่าไร มาดู (๔) (๕) นั้น เป็นเงินประกันตามมาตรา ๑๐ หรือชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ลูกจ้างซึ่งลูกจ้างได้กระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงโดยได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง ท่านประธานครับ การที่เป็นลูกจ้างเขาก็เสียเปรียบเขาอยู่แล้วนะครับ ในมาตรา ๗๒ วรรคสี่ นั้น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเกิดลูกจ้างนั้นมีหน้าที่ในการขับรถยนต์ ขับรถยนต์ไปชนบุคคลอื่น เขาได้รับความเสียหาย เขาเรียกร้องค่าเสียหาย เพราะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๕ นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกจ้างอยู่แล้ว ถ้าเกิดนายจ้างจ่ายเงินชดเชยแทนไป สมมติว่า ความเสียหายจากคนภายนอกเกิดขึ้น ๒๐๐,๐๐๐ บาท นายจ้างจ่ายไป ๒๐๐,๐๐๐ บาท แล้วนายจ้างก็มีสิทธิมาหักเงินเดือน

ถ้านายจ้างเขาจะหักเงินเดือนเกินกว่าเดือนละ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ หรือเกือบทั้งหมดเลยนะครับ ลูกจ้างเขาจะอยู่กินอย่างไร เขาจะอยู่อย่างไรครับ เพราะว่าถ้าเป็นตามที่พรรคท้ายเดิมนั้น เขายังป้องกันไว้อยู่ บอกว่า การหักตาม (๒) (๓) และ (๔) คือ เป็นเงินประกันกระทำโดยประมาณ และ (๕) ในแต่ละกรณีห้ามมิให้หักเกินร้อยละสิบ และจะหักรวมกันได้ไม่เกินหนึ่งในห้าของเงินที่ลูกจ้างมีสิทธิที่ได้รับตามกำหนดเวลาการจ่ายตามมาตรา ๖๖ นะครับ ประธานครับ ขอทราบเหตุผลหน่อย กรรมาธิการทำไมตัดตรงนี้ เพราะตรงนี้นั้น ร่างปกป้องช่วยเหลือลูกจ้างอยู่แล้วนี่ หรือว่าเราจะช่วยนายจ้างมากกว่าลูกจ้างครับผม ขออนุญาตเรียนถามแค่นี้ก่อนนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเจริญ เชิญครับ

นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ (กรรมธิการ) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนนทบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมธิการ
ตามที่ท่านสมาชิกได้ถามมาว่า ทำไมไปตัดพรรคสุดท้ายของมาตรา ๗๒
เหตุผล เพราะว่าเวลาที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมธิการได้เชิญ
คณะกรรมการฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายนายจ้าง และเจ้าหน้าที่ของกระทรวงแรงงานฯ
มาร่วมกันพิจารณา ทั้งหมดก็มีความเห็น ถ้าหากว่าบัญญัติข้อนี้ไว้
ในวรรคสุดท้ายนี้ไว้ ก็จะทำให้ลูกจ้างนี้เสียสิทธิในกรณีว่า ถ้ากรณีอาจจะกู้เงิน
ไปซื้อรถ ซื้อบ้าน หรือกรณีอื่น ๆ ที่จำเป็น ก็จะไม่สามารถดำเนินการได้
เพราะว่าในมาตรานี้บัญญัติไว้ว่า วรรคสุดท้ายบัญญัติไว้ว่า จะต้องให้หักไม่เกิน
ร้อยละสิบ ของจำนวนของเงินเดือน เพราะฉะนั้นทุกฝ่ายลงมติแล้วว่า
เพื่อไม่ให้ลูกจ้างเสียสิทธิ ก็ควรจะตัดวรรคสุดท้ายของมาตรา ๗๒ นี้ครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านที่แจ่มแจ้งไม่ผิด

ท่านประธานครับ จะรักษาสีทธิลูกจ้างได้อย่างไรครับ กฎหมายเขียนว่า หักไม่เกิน
หักไม่เกินร้อยละสิบนะครับ ท่านก็กลัวว่า เขาไปผ่อนแล้วไม่มีเงินหักใช้ไหมครับ
ก็ไม่ใช่ไรหักไม่เกินอยู่แล้ว ถ้าตัดวรรคท้ายนี้ไป เก็บความวรรคท้ายนี้ไปนะครับ
นายจ้างจะหักเท่าไรก็ได้ใช้ไหมครับ เพราะว่าอ่านไม่ผิดครับ กฎหมายเขียนไว้ชัด
ขออนุญาตตอบอีกรอบหนึ่งครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยวขอให้เชิญคุณพินิจ จันทรสุนทร
อีกครึ่งหนึ่ง เชิญครับคุณวิจิต

นายวิจิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม วิจิต แสงทอง ส.ส. ศรีสะเกษ พรรคชาติพัฒนา สำหรับมาตราที่เรา
กำลังพิจารณาอยู่นั้นครับ จะเห็นได้ว่าร่างเดิมในวรรคสุดท้ายของมาตรา
ตราขึ้น ร่างขึ้นเพื่อที่จะคุ้มครองฝ่ายลูกจ้างไม่ให้ฝ่ายนายจ้างเอาเปรียบ
โดยจะใช้วิธีการใด ๆ ก็ตาม หักเงินค่าจ้างไปเกินกว่าที่สมควรจะหักนะครับ
ซึ่งก็ได้เคยปรากฏขึ้นแล้ว ในหลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ คราวที่มีปัญหา
เพราะฉะนั้นที่ท่านกรรมธิการท่านที่แจ่มแจ้งว่า ที่หัก ที่ตัดทิ้งไปนั้นก็เพื่อจะให้
สามารถหักเงินที่จะไปซื้อบ้าน ซื้อรถยนต์นั้นผมว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อันนี้เป็น
หักเฉพาะในเรื่องที่สำคัญและจำเป็นเท่านั้น ส่วนจะไปซื้อของอย่างอื่นนั้น
ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของลูกจ้างว่าจะมีความสามารถแค่ไหน และผู้ที่จะให้ข้อนี้

จะยินยอมแค่ไหน เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า วรรคท้ายของมาตรานี้
ควรจะต้องอยู่ตามร่างเดิมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมการเชิญแจ่งให้
ท่านวิฑิต แสงทอง คุณเอกภาพ พลซื่อ อีกสักรอบหนึ่งครับ เชิญคุณเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ คณะกรรมการ
แรงงานฯ ครับ ตอบข้อซักถามของท่านเอกภาพ พลซื่อ ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จากจังหวัดร้อยเอ็ด การที่ท่านได้บอกว่าจะหักเพิ่มเติมจากที่คณะกรรมการตัดไปนั้น
ตัดไม่ได้ครับ เพราะว่าในการหักเงินแต่ละครั้งนั้นจะต้องได้รับความยินยอม
จากลูกจ้าง ฉะนั้นจะหักตามอำเภอใจของนายจ้างไม่ได้ครับ จากข้อเป็นห่วง
จากท่านจังหวัดศรีสะเกษ ขออนุญาตนะครับ ทางคณะกรรมการได้พิจารณาแล้ว
มองเห็นว่า โดยให้เชิญลูกจ้างและนายจ้างมาปรึกษากัน ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิ
ซึ่งถ้าหากเรามองตามบัญญัติไว้ในวรรคท้ายของ มาตรา ๗๒ นั้น ก็เหมือนกับ
การคุ้มครองจริงครับ -----

แต่เนื่องจากการพัฒนาการทางด้านการเจรจาเกี่ยวกับสภาพการจ้างก็ดี
 เกี่ยวกับทางด้านสวัสดิการก็ตานั้น ทางคณะกรรมการธิการ และลูกจ้าง
 และนายจ้างได้มองเห็นว่า ในการที่จะให้มีการชำระหนี้กัน บางครั้งบางโอกาส
 ถ้าหากเรามามองถึงในข้อที่ ๒ ข้อที่ ๓ และข้อที่ ๔ นั้น สิทธิประโยชน์
 หรือสวัสดิการซึ่งลูกจ้างจะต้องมีโอกาสในการที่จะขอต่อรองกับนายจ้าง
 เช่น การกู้เงินของนายจ้างเพื่อที่จะเข้ามาเกี่ยวกับการซื้อที่พักอาศัยก็ดี
 ข้อซึ่งมีความจำเป็นก็ตานั้น ถ้าหากเราบัญญัติไว้ว่าจะต้องบังคับในวรรคท้าย
 ของมาตรา ๗๒ นั้น นายจ้างจะไม่ให้หรือกักรับ นายจ้างไม่ให้กรับ ฉะนั้น
 เราจึงเปิดโอกาสว่าให้ลูกจ้างและนายจ้างเขาไปเจรจาดตกลงกันเอง ซึ่งเรา
 ก็ฟังความเห็นของลูกจ้างและนายจ้างทั้ง ๒ ฝ่าย ประกอบกับทางกระทรวง
 แรงงานและสวัสดิการสังคมก็มาชี้แจงว่า เห็นชอบ แต่ถึงอย่างไรก็ตามเพื่อให้
 ทำนสมาชิกได้สบายใจ เมื่อมีการตกลงกันที่จะใช้เงินสวัสดิการ ซึ่งเขามีโอกาส
 ในการที่จะขอกู้จากนายจ้างต่าง ๆ นั้นเข้ามา แต่การจะหักเงินต่าง ๆ นั้น
 จะต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้างทุกครั้ง ไม่ใช่ทำตามอำเภอใจว่า เมื่อก้
 จากนายจ้างเข้ามาแล้ว จะหัก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของเงินเดือน ไม่ได้กรับ
 จะต้องได้รับความยินยอมจากลูกจ้าง ซึ่งมาตรานี้ก็ให้สิทธิของลูกจ้างและนายจ้าง
 เป็นการตกลงกัน ซึ่งในขณะนั้นคณะกรรมการธิการก็มองว่า ทั้งนายจ้างและลูกจ้างนั้น
 ต่างฝ่ายก็ต่างบรรลุนิติภาวะกันทั้งนั้น มีความรับผิดชอบ ฉะนั้นความคิด ความเห็น
 ความอ่านต่าง ๆ นั้น เราเชื่อว่าทั้ง ๒ ฝ่ายมีศักยภาพพอที่จะเจรจาและ
 ทำความเข้าใจ อันนี้ก็เป็นการส่งเสริมเรื่องแรงงานสัมพันธ์เช่นเดียวกันครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานครับ

ผม เอกภาพ พลซื่อ ที่ท่านกรรมาธิการ เจริญ จรรย์โกมล ชี้แจงเมื่อกรับ
 ก็ต้องยอมรับว่าสภาพการจ้างนั้น ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างนั้น ใครได้เปรียบ
 เสียเปรียบกว่ากัน ท่านได้ยื่นคำพิงเพชที่ว่า น้ำท่วมปาก ไหม ฝ่ายนายจ้าง
 มันได้เปรียบอยู่แล้ว ฝ่ายลูกจ้างเสียเปรียบ เอามาตกลงอย่างไร ถ้านายจ้าง
 เสนอเงื่อนไขอย่างนี้ ลูกจ้างกล้าเถียงไหมครับ ถ้าเถียงไล่ออก อย่างผมยกตัวอย่าง
 (๕) ของมาตรา ๗๒ ถ้าเกิดลูกจ้างขับรถไปชนเข้ามา แล้วนายจ้างจ่ายเงิน
 ไปก่อนล่วงหน้า แล้วบังคับเอาจากลูกจ้าง ก็หักเงินเดือนเขาไป ถ้าหักมาก
 ลูกจ้างเขาจะเอาอะไรกิน สภาพการต่อรองเขาไม่มี และที่ท่านชี้แจงว่ามีศักยภาพ
 ในการต่อรองนั้น อย่าลืมว่ากรณีนี้เป็นการหักเฉพาะตัว ไม่ใช่หักในนามของ

สมาคมลูกจ้าง สมาคมนายจ้าง เป็นการหักเฉพาะตัวนะครับ เดิมทีนั้นหักไม่เกิน ร้อยละ ๑๐ ผมว่าพวกเราอย่าไปกังวลตรงนั้นมาก เมื่อเราจะให้ประโยชน์ กฎหมายทำมาเพื่อใครครับ เพื่อคุ้มครองลูกจ้าง เราก็เห็นว่าลูกจ้าง เขาเสียเปรียบ ถ้าเราจะคงไว้ตามร่างเดิม ซึ่งผ่านทั้ง ครม. ผ่านทั้งกฤษฎีกา ผ่านทั้งวิปรัฐบาล และที่ท่านชี้แจงว่า เป็นความยินยอมของทั้งตัวแทนนายจ้าง ตัวแทนลูกจ้าง ผมขออนุญาตเรียนถามหน่อยว่า ใครที่เป็นตัวแทนลูกจ้างที่ยอมตรงนี้ครับ พอระบุชื่อได้ไหมครับ ขอหน่อยได้ไหมครับ เขาจะรู้ว่าคนของเขาเอง ร่างกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อตัดโอกาสของเขาเอง ผมว่าเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ของกฎหมายฉบับนี้ ผมว่ากรมการงานน่าจะยอมครับ คงไว้ตามร่างเดิม เพราะ ผ่านมาหลายขั้นตอนแล้ว ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสนั่น สุฎากุล

นายสนั่น สุฎากุล (สตุล) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม สนั่น สุฎากุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสตุล พรรคประชาธิปัตย์ กระผมฟังคำชี้แจงของคณะกรรมการแล้ว ก็ยังไม่เข้าใจถึงความจำเป็น ที่เราจะต้องไปตัดพรรคท้ายของมาตรานี้ออกไป เพราะจากคำชี้แจงของท่านนั้น ท่านบอกว่า เหตุผลที่ต้องตัดออกไปก็เพื่อที่จะทำให้ลูกจ้างนั้นมีสิทธิที่จะได้รับ สวัสดิการต่าง ๆ ที่นายจ้างจัดให้ได้เต็มที่มากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะรักษาสีทธิของ ลูกจ้างในการที่จะใช้สวัสดิการต่าง ๆ ที่นายจ้างจัดขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผมคิดว่า มันเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นหรือครับ -----

เหตุผลที่สำคัญในมาตรานี้ก็คือนั่นว่า เราจะคุ้มครองลูกจ้าง เราจะคุ้มครอง
 ผู้ใช้แรงงานอย่างไร วรรคท้ายของมาตรานี้มีเจตนาที่จะคุ้มครองแรงงาน
 คุ้มครองลูกจ้าง คุ้มครองสิทธิของเขาโดยตรง ถ้าตัดออกไปก็เท่ากับว่า
 เราละเลยการคุ้มครองสิทธิของลูกจ้าง คุ้มครองแรงงานโดยชัดเจน
 ถึงแม้ว่าเราบัญญัติไว้ตามเดิมในวรรคท้ายก็จะไม่ทำให้ลูกจ้างเสียสิทธิ
 ในการที่จะใช้บริการ หรือใช้สวัสดิการต่าง ๆ ที่นายจ้างจะจัดขึ้น
 ถ้านายจ้างมีวัตถุประสงค์ที่จะจัดสวัสดิการนั้นขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือลูกจ้าง
 อย่างแท้จริง ถ้าสมมุติว่าลูกจ้างจะใช้สิทธิในการกู้ยืมเงินสวัสดิการ
 หรือว่าใช้สิทธิในการใช้บริการสวัสดิการต่าง ๆ แล้วจำเป็นจะต้องผ่อน
 ชำระคืนเงินวงเงินที่กำหนดไว้ตามวรรคท้ายนี้ ถ้านายจ้างมีวัตถุประสงค์
 ที่จะช่วยจริง ๆ ก็สามารถที่จะช่วยให้ลูกจ้างได้ใช้สวัสดิการนั้นได้ โดยยึด
 ระยะเวลาในการผ่อนชำระออกไป แต่จะต้องให้มีวงเงินที่ผ่อนชำระอยู่ใน
 หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามวรรคท้ายเพื่ออะไรครับ เพื่อที่จะคุ้มครองลูกจ้าง
 ให้มีรายได้เพียงพอแก่ความจำเป็นในการครองชีพ ในการเลี้ยงดูครอบครัว
 ถ้าเราตัดวรรคท้ายออกไปก็แสดงว่า เราก่อให้ลูกจ้างนั้นต้องเผชิญกับ
 การตัดสินใจในเรื่องของการผ่อนชำระการใช้ค่าจ้างของเขาเพื่อที่จะใช้
 บริการ ใช้สวัสดิการต่าง ๆ เป็นค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกินความจำเป็นเท่าไร
 ก็ได้ และถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนั้นก็เท่ากับว่า เราปล่อยให้ลูกจ้างนั้นสามารถ
 ที่จะ สมมุติว่ามีการหักเงินค่าจ้างมากกว่าที่กำหนดไว้ในวรรคท้าย ก็จะทำให้
 ค่าใช้จ่ายรายได้ของลูกจ้างนั้นไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เป็นการบีบคั้นให้ลูกจ้าง
 ต้องเป็นหนี้เป็นสิน เพื่อที่จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายให้เพียงพอกับความจำเป็นของ
 ครอบครัวต่อไปอีก ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับในเรื่องของการจัดสวัสดิการเลย
 เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ถ้าเราต้องการที่จะคุ้มครองลูกจ้างให้ลูกจ้างนั้นสามารถ
 ที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ โดยใช้ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาที่เป็รายได้ปกติ
 ของเขาแล้ว เราก็จำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในการที่จะให้นายจ้างหัก
 ค่าต่าง ๆ ตามหลักเกณฑ์ที่เรากำหนดไว้ ไม่ควรจะให้ให้นายจ้างหักได้ตาม
 อ้าเภอใจ โดยไม่มีขอบเขตจำกัด เพราะฉะนั้นผมจึงยืนยันว่า อยากจะให้
 ทางคณะกรรมการได้ทบทวนอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่จะคงวรรคท้ายไว้ตามเดิม
 เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้สามารถที่จะคุ้มครองลูกจ้าง คุ้มครองแรงงานได้อย่าง
 แท้จริงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณอลงกรณ์

นายอลงกรณ์ พลบุตร (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ผม อลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเพชรบุรี พรรคประชาธิปัตย์
 ความจริงในมาตรา ๗๒ นั้น คงไม่ใช่เป็นเรื่องเฉพาะการคุ้มครองในส่วน
 ลูกจ้างเท่านั้น เพราะว่าถ้าอ่านดูอย่างผ่านไปก็จะดูเหมือนว่าเป็นการกำหนด
 ในเรื่องการคุ้มครองลูกจ้าง จริง ๆ แล้ว มาตรา ๗๒ นั้น เป็นหลักในเรื่อง
 ของการสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ในเรื่องของแรงงานสัมพันธ์ ระหว่างนายจ้าง
 ลูกจ้างและภาครัฐ รวมทั้งตัวของสหภาพแรงงานด้วย แต่อย่างไรก็ตาม
 กระผมไม่เห็นด้วยนะครับ ที่คณะกรรมการไปตัดวรรคสุดท้ายของมาตรา ๗๒
 เพราะว่าตรงนั้นเป็นส่วนที่กำหนดความชัดเจนในเรื่องของอัตราการหักจาก
 รายรับของลูกจ้าง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงาน
 หรือว่าค่าอื่น ๆ นั้นไม่เกินร้อยละ ๑๐ อันนั้นคือ เป็นขั้นสูงที่จะหักรายได้ไม่เกิน
 ร้อยละ ๑๐ แต่การหักดังกล่าวนั้นจะเห็นว่า เป็นการคุ้มครองสำหรับสิทธิของ
 (๒) (๓) (๔) (๕) ว่าควรจะต้องได้รับการชดใช้ นั่นก็คือการคุ้มครอง
 คุ้มครองใครบ้าง คุ้มครองสหภาพแรงงานที่จะต้องชำระค่าบำรุงสหภาพแรงงาน
 ในเบื้องต้นตาม (๒) คุ้มครองภัยต่อมา ประการที่ ๒ ก็คือคุ้มครองในส่วนของ
 หนี้สินเพื่อสวัสดิการและประโยชน์ของลูกจ้าง ตามที่ลูกจ้างนั้นได้ตกลงในการก่อหนี้
 คุ้มครองประการที่ ๓ ก็คือ (๔) ก็คือในส่วนที่เป็นการชดใช้ค่าเสียหายแก่นายจ้าง
 อันนี้ก็จะเห็นว่าเป็นการคุ้มครองนายจ้าง ไม่ใช่คุ้มครองลูกจ้างอย่างเดียวอย่างที่
 เข้าใจกัน แล้ว (๕) ก็คือคุ้มครองภาครัฐ หรือในระบบไตรภาคี ก็คือเงินสะสม
 เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า โดยแท้ที่จริงมาตรา ๗๒ นั้นเป็นมาตราที่ค่อนข้างจะให้
 ความคุ้มครองทุกฝ่าย ไม่ใช่ลูกจ้างอย่างเดียวอย่างที่เข้าใจกัน -----

อย่างน้อยจะต้องคุ้มครองใน ๔ ประเภท ที่จะต้องได้รับการชำระหนี้ก่อน หลังจากที่ได้ถึงกำหนดจะต้องจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาให้กับลูกจ้าง เพราะฉะนั้น ประเด็นนี้กระผมเห็นว่า การที่ได้กำหนดไว้ในวรรคสุดท้ายของมาตรา ๗๒ นั้น จึงควรที่จะคงไว้ เพื่ออย่างน้อยที่สุดเป็นการค้ำประกันว่า เมื่อลูกจ้างได้รับ ค่าจ้างที่เป็นรายได้แล้ว เขายังมีรายจ่ายอย่างอื่นอีก แต่อย่างน้อยที่สุดจะต้อง หักในส่วนนั้นไม่เกินร้อยละ ๑๐ แล้วก็ส่วนที่เหลือก็จะเป็นค่าใช้จ่ายในด้านอื่น ๆ และขณะเดียวกันก็เป็นการคุ้มครองส่วนต่าง ๆ ที่อยู่ใน (๒) ถึง (๕) เพื่อได้ รับการค้ำประกันว่า หนี้ดังกล่าวจะได้รับการชดใช้ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านคณะกรรมการมายังยืนยันที่จะ แก้ไขโดยให้ตัดวรรคท้ายออก ยังยืนยันไหมครับ ถ้ายืนยันผมจะถามมติ เชิญคุณอลงกรณ์

นายอลงกรณ์ พลบุตร (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมเข้าใจว่า กรรมาธิการคงจะยอมตามที่สมาชิกได้เสนอความเห็นนะครับ เพราะว่าเห็นลั้งเล ๆ อยู่ แล้วก็การที่คงตามร่างเดิมนั้น กระผมเข้าใจว่า ไม่ได้ทำให้เจตนารมณ์ที่กรรมาธิการคาดคิดไว้นั้นสูญหายไป แต่ขณะเดียวกัน อย่างที่กระผมได้แสดงเหตุผลไปแล้วนะครับว่า จริง ๆ วรรคสุดท้ายไม่ใช่ เป็นเรื่องการคุ้มครองลูกจ้างเท่านั้น แต่ว่าเป็นการคุ้มครองใน ๔ วงเล็บ ที่อ้างถึง เพราะฉะนั้นตรงนี้ถ้าหากว่าจะให้คงตามร่างเดิมนั้น น่าจะเป็น ความเหมาะสมมากกว่าครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมาธิการเชิญครับ

นายต๋น จินตะเวช (ประธานคณะกรรมการ) : กราบเรียน ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายต๋น จินตะเวช กรรมาธิการ ตามที่ท่านสมาชิก ได้อภิปรายหลาย ๆ ท่าน ซึ่งแสดงความคิดเห็นแต่ละท่าน ผมคิดว่าท่านก็มีเหตุ มีผลของท่าน แต่ว่าคณะกรรมการก็ได้พิจารณาแล้วว่า มาตราที่ตัดออกนี้ก็มีเหตุมีผล แต่ว่าเพื่อจะให้เป็นการยุติ และเอาเหตุเอาผลของท่าน ไม่ใช่ว่า กรรมาธิการจะตัดสินใจแต่ฝ่ายเดียว เมื่อท่านสมาชิกมีเหตุมีผลกระผมก็คงจะ ตามร่างเดิมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอขอบคุณครับ ก็ผ่านไปมาตราต่อไป

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : หมวด ๖ ค่าจ้างขั้นต่ำ มีการแก้ไข มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕

มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑
มาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๔ มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เอกภาพ พลซื่อ ส.ส. ร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม ขออนุญาตเรียนถามนิดเดียว
สำหรับมาตรา ๘๔ นั้น เดิมที่ร่างเดิมนั้นให้สำนักงานคณะกรรมการค่าจ้าง
ขึ้นกับกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ซึ่งดูแลเรื่องแรงงานโดยเฉพาะ
แต่ทางคณะกรรมการได้ไปแก้ไขให้ขึ้นกับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม
คือขึ้นจากกรม แล้วแก้ไขใหม่เป็นขึ้นกับกระทรวง ขอทราบเหตุผลหน่อยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญครับ

นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ (กรรมวิธีการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนนทบุรี
พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมวิธีการ เนื่องจากคณะกรรมการเห็นว่า
กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงแรงงานฯ
ก็ควรจะให้คณะกรรมการชุดนี้มาขึ้นอยู่กับกระทรวงแรงงานฯ ซึ่งจะมีอำนาจ
กว้างขวางขึ้นครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพ คุณสำเร็จชี้แจงแล้วนะครับ
ต่อไปเชิญท่านเลขาฯ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๘๕ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๗ สวัสดิการ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๖
มาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๘ ทวิ คณะกรรมการ
เพิ่มขึ้นใหม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวิชิต แสงทอง เชิญครับ

นายวิชิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม วิชิต แสงทอง ส.ส. ศรีสะเกษ พรรคชาติพัฒนา สำหรับมาตรา ๘๘ ทวิ นี้
กระผมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะกำหนดขึ้น เพราะถ้าหากกำหนดขึ้นอย่างนี้แล้ว
จะทำให้เกิดกรณีขัดแย้งกันได้ ระหว่างลูกจ้างกับนายจ้างโดยไม่จำเป็น
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในร่างที่เพิ่มเข้ามานี้ เขียนว่า ในกรณีที่ลักษณะหรือสภาพ
ของงานอาจจัดให้ลูกจ้างมีที่นั่งทำงานได้ โดยไม่เป็นอุปสรรคในการทำงาน
คำว่า อาจจัด ก็หมายความว่า ไม่อาจจัด ก็ได้ ในกรณีที่ถ้านายจ้างไม่จัด
แต่ลูกจ้างเห็นว่าจัด ก็จะเป็นกรณีโต้แย้งกัน แล้วก็ทำให้เกิดปัญหาทาง

แรงงานสัมพันธ์ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่า ในมาตรา ๘๘ ทวิ ที่เพิ่มขึ้นนี้
ไม่มีความจำเป็นครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวิจิต แสงทอง ไม่เห็นด้วย
ที่จะต้องให้เพิ่ม ทางคณะกรรมการครับ

นายทวีศักดิ์ สุภาศรี (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม ทวีศักดิ์ สุภาศรี กรรมาธิการแรงงาน ที่ได้นำบัญญัติเพิ่มเติมมาตรา ๘๘ ทวิ
เข้ามานั้นครับ ขอชี้แจงว่า โดยได้นำเอาความในมาตรา ๒๐ หมวดการใช้
แรงงานทั่วไป เอามาบัญญัติไว้ในมาตรา ๘๘ ทวิ เนื่องจากว่าเป็นเรื่องของ
การจัดสวัสดิการของแรงงานและของกลุ่มผู้ใช้แรงงานครับ ขอชี้แจงครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณทวีศักดิ์ ชี้แจงแล้ว คุณวิจิต
แสงทอง เชิญครับ

นายวิจิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ในมาตรา ๘๘ ทวิ นี้จะเห็นได้ว่า ไม่เป็นเรื่องสวัสดิการครับ เพราะการที่จะ
นั่งทำงานหรือไม่นั่งทำงานนั้นมันขึ้นอยู่กับลักษณะงาน และถ้าลักษณะงานมันจำเป็น
จะต้องให้มีที่นั่งมันก็มีที่นั่งอยู่แล้ว ฉะนั้นความจำเป็นอันนี้ไม่มี ถ้าเขียนไปอย่างนี้แล้ว
จะเกิดมีการโต้แย้งว่า ลักษณะนั้นอาจจะจัดที่นั่งหรือไม่อาจจะจัดที่นั่งให้ก็ได้ครับ
เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าไม่มีความจำเป็นครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านวิจิต ยังยืนยันว่าไม่มีความจำเป็น
ให้เพิ่ม คุณเจริญ ครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ กรรมาธิการครับ
คณะกรรมการเพียงแต่เอามาตรา ๒๐ นะครับ มาใส่ไว้เป็นมาตรา ๘๘ ทวิ
เพื่อที่จะจัดเป็นหมวดหมู่เกี่ยวกับเรื่องสวัสดิการนะครับ ส่วนที่ท่านตั้งข้อสังเกตไว้
ทางคณะกรรมการก็ได้มองเห็นว่า น่าจะออกไปเป็นกฎกระทรวงว่า งานอะไรบ้าง
ที่จะต้องให้นายจ้างเป็นผู้จัดสถานที่หรือที่นั่งให้กับลูกจ้าง อาจจะเช่น เกี่ยวกับ
ห้างสรรพสินค้า ซึ่งจะต้องใช้เวลาขึ้นถึง ๔ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง หรือ ๖ ชั่วโมง
ในบางประเภทนั้น งานอะไรบ้าง ซึ่งในเรื่องรายละเอียดต่าง ๆ นั้น กฎกระทรวง
ทางกรมสวัสดิการคุ้มครองแรงงานจะเป็นผู้ออกนะครับ หวังว่าท่านเข้าใจครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านวิจิต เชิญครับ

นายวิจิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : กราบเรียนท่านประธาน
ที่เคารพครับ กระผมเข้าใจและก็เห็นในเจตนาของท่านกรรมาธิการที่ชี้แจง
เมื่อกี้ครับ อย่างไรก็ตามถ้ามีอยู่ในมาตรา ๒๒ แล้วก็น่าจะเป็นที่เพียงพอ
นอกจากนั้นการที่จะมากำหนดรายละเอียดของงานที่จะจัดที่นั่งให้หรือไม่จัดให้

แล้วไปออกเป็นกฎกระทรวงตามที่ท่านชี้แจงนะครับ ผมว่ายังเป็นเรื่องยุ่งยาก
ที่ไม่จำเป็น และยังเป็นเรื่องโต้แย้งได้ พนักงานหรือลูกจ้างอาจจะโต้แย้งได้
ว่ากฎกระทรวงนั้นออกไม่เหมาะสม ก็รู้สึกว่าไม่มีความจำเป็นเลยที่จะไปกำหนดว่า
งานนี้หนึ่งได้ งานนี้หนึ่งไม่ได้ นายจ้างหรือลักษณะงานนั้นมันบังคับอยู่แล้วครับ
งานที่ต้องนั่งทำแล้วให้ยืนทำมันก็เป็นไปไม่ได้ ผมเห็นว่าน่าจะไม่มีมีความจำเป็น
และก็อยากขอให้ทางท่านกรมการได้พิจารณาอีกครั้งหนึ่งครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือยังยืนยันไม่เพิ่ม เชิญครับ
ท่านกรมการครับ

นายสุพัฒน์ ธรรมเพชร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม สุพัฒน์ ธรรมเพชร กรรมาธิการ ทางกรรมาธิการได้พิจารณาร่วมกันนะครับ
ทุกฝ่าย โดยเฉพาะมาตรา ๒๐ ที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ ว่าด้วยการใช้แรงงาน
ทั่วไปนั้น กรรมาธิการได้ตัดออกไป และก็มาเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นมาตรา ๘๘ ทวิ
เพื่อต้องการที่จะให้ยืนยันไปตามเจตนาของรัฐบาลที่ร่างเข้ามา กับยืนยันของสภา
ที่ได้ผ่านรับร่างครั้งแรกก่อนที่จะส่งให้กรรมาธิการได้พิจารณา กรรมาธิการขอยืนยัน
ตามร่างเดิมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตัดมาตรา ๒๐ มาเพิ่มมาตรา ๘๘ ทวิ
คุณวิจิตไม่ติดใจนะครับ ขอขอบคุณครับ ต่อไปครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
 มาตรา ๘๙ มาตรา ๙๐ มาตรา ๙๑ มาตรา ๙๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๘
 ความปลอดภัย มีการแก้ไข มาตรา ๙๓ มาตรา ๙๔ มาตรา ๙๕ มาตรา ๙๖
 มาตรา ๙๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๙๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙๙ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านวิชิต แสงทอง ครับ

นายวิชิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : เมื่อกัผมยกมือที่มาตรา ๙๘

นะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ย้อนไปมาตรา ๙๘ ใต้ครับ

นายวิชิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : สำหรับมาตรานี้ผมมีความเห็นว่า
 ที่กรรมาธิการตัดในข้อความที่เขียนว่า ให้พนักงานสั่งให้ลูกจ้างหยุดงานในสภาพแวดล้อม
 ที่ไม่ปลอดภัย ท่านตัดออก ผมเห็นว่าอันนี้มีความสำคัญครับ เพราะถ้าหากว่า
 ผู้ตรวจแรงงานไปตรวจแล้วเห็นว่างานนั้นไม่ปลอดภัย ก็น่าจะมีอำนาจที่จะสั่งให้
 ลูกจ้างหยุดทำงานได้ อาจจะมีข้อโต้แย้งว่าลูกจ้างยินดีที่จะทำงาน แต่โดยที่กฎหมาย
 เป็นกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ลูกจ้างเองอาจจะด้วยความไม่รู้ หรือว่าด้วยเหตุที่
 ทำให้จำต้องทำอย่างนั้นก็จะไม่ได้รับการคุ้มครอง ก็เห็นว่าอันนี้ควรจะคงไว้ตาม
 ร่างเดิมครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมาธิการจะให้คงไว้ตามร่างเดิม
 หรือไม่ เชิญคุณเจริญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 ผม เจริญ จรรย์โกมล กรรมาธิการการแรงงานและสวัสดิการสังคม
 ที่คณะกรรมาธิการได้ตัดถ้อยคำออกไป แล้วก็ได้เพิ่มหลักการขึ้นมาใหม่นั้น
 ให้ท่านดูในวรรคสองนะครับ คณะกรรมาธิการได้มองเห็นว่า ในกรณีซึ่ง
 พนักงานตรวจแรงงาน ผู้ประกอบการ นายจ้าง พนักงานตรวจแรงงานเข้าไป
 ตรวจได้พบเห็นว่าอุปกรณ์ที่ดีซึ่งจะไม่ก่อให้เกิดความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างนั้น
 พนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจสั่งให้นายจ้างดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง
 ตามที่พนักงานตรวจแรงงานเห็นว่า จะให้ความปลอดภัยสำหรับลูกจ้าง
 ต่อมา ถ้าหากว่านายจ้างไม่ปฏิบัติ พนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจสั่งให้หยุด
 ดำเนินการได้ ซึ่งคณะกรรมาธิการได้มองเห็นใน ๒ ประเด็นนี้ว่า ครั้งแรก
 น่าจะให้อำนาจและดุลพินิจของพนักงานตรวจแรงงานได้พิจารณาว่า
 เมื่อเข้าไปตรวจพบแล้วต้องสั่งให้ผู้ประกอบการหรือนายจ้างรีบดำเนินการ
 หากว่านายจ้างไม่ดำเนินการอย่างใดที่พนักงานตรวจแรงงานสั่งการอย่างใด

อย่างหนึ่ง ก็มีสิทธิในการที่จะให้หยุดดำเนินการได้ และก็ให้สิทธิกับลูกจ้างในการได้รับค่าจ้างเหมือนเดิม ซึ่งในเรื่องนี้เราก็ได้มาบัญญัติไว้ในวรรคสองอยู่แล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณวิชิตครับ

นายวิชิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผมเข้าใจว่าในวรรคหนึ่งนั้นพนักงานตรวจแรงงานจะสั่งเมื่อเห็นว่าการทำงานนั้น
เป็นอันตราย แต่ว่าในวรรคสองนั้นเป็นตอนที่พนักงานเห็นว่าสั่งแล้วไม่ปฏิบัติ
จึงดำเนินการ น่าจะเป็นคนละเรื่องกันครับ

๓๓

สผ ๓๕/๒๕๓๙ (ส. ๑)

สัทธิกานต์ ๑๖/๑

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยืนยัน ชื่นชมคุณเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ผมขอยืนยันครับ

เพราะว่าคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณวิจิตจะต้องให้ขอมติหรือไม่ครับ

นายวิจิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : โดยที่ทางกรรมาธิการ

ยืนยันว่าได้พิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว ผมก็เคารพในความเห็นของ
กรรมาธิการครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุณคุณวิจิตมากครับ

ต่อไปท่านเลขาฯ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๙๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๐ มีการแก้ไข หมวด ๙ การควบคุม
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๑ มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม เอกภาพ พลซื่อ ร้อยเอ็ด เสรีธรรม ขออนุญาตเรียนถามนิดเดียวครับ
ที่มีแก้ไข (๗) การยื่นคำร้องทุกข์ กับ การร้องทุกข์ นั้นท่านทราบความหมาย
ใหม่ครับ การร้องทุกข์นั้นเป็นวิธีการในการร้องทุกข์ ถ้าคำร้องทุกข์นั้นเป็น
รายละเอียดของคำร้อง ผมเข้าใจอย่างนี้ครับ ขออนุญาตท่านไปตัดคำว่า
ยื่นคำ ออกเป็น การร้องทุกข์ นี้ครับ ขอทราบเหตุผลของกรรมาธิการด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านเจริญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม เจริญ จรรย์โกมล กรรมาธิการ เพียงแต่คณะกรรมการ
ได้พิจารณาแล้วว่า การที่ตัดคำว่า ยื่นคำ ออกไปนี้ โดยใช้คำว่า การร้องทุกข์ นั้น
เพื่อให้ความหมายกว้างกว่าเดิม และให้สื่อความหมายถึงการยุติข้อ เรียกร้อง
หรือการร้องทุกข์ด้วย ซึ่งเป็นความหมายกว้างขึ้นไป ส่วนซึ่งท่านให้ข้อสังเกตไว้
เราก็ได้มาพิจารณาในคณะกรรมการแล้วว่า นั้นเป็นกระบวนการหนึ่ง
ในการร้องทุกข์ ซึ่งกระบวนการร้องทุกข์นั้นจะต้องมีการยื่นคำร้องมีการวินิจฉัย
ต่าง ๆ แต่เพื่อที่จะทำให้กฎหมายออกไปใช้ให้มันกว้างขวางขึ้น
เราจึงตัดคำว่า ยื่นคำ ออกไปนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเชิญท่านเลขาฯ ครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : :

มาตรา ๑๐๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๔
คณะกรรมการธิการตัดออก มาตรา ๑๐๕ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเอกภาพครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : สืบเนื่องมาจาก

มาตรา ๑๐๑ (๗) ท่านมาเพิ่ม การร้องทุกข์ ตามมาตรา ๑๐๑ อย่างน้อยต้องมี
รายละเอียดดังต่อไปนี้ มีขอบเขตและความหมายของข้อร้องทุกข์ ผมดูแล้ว
จะเป็นวิธีการรายละเอียดของคำร้องทุกข์มากกว่าการร้องทุกข์ธรรมดา
ถ้าเป็นการร้องทุกข์ตามความเข้าใจ ท่านชี้แจงหมายความว่า ไปร้องที่ไหน
ไปร้องที่อำเภอ ที่เขต ที่จังหวัด การร้องทุกข์นั้นครับ แต่ขั้นตอนรายละเอียด
ต่าง ๆ น่าจะเป็นคำร้องทุกข์มากกว่า อย่างนั้นหรือเปล่าครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเจริญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมธิการ) : ท่านประธาน

ที่เคารพ ผม เจริญ จรรย์โกมล กรรมธิการ ต่อพนักงานตรวจแรงงาน
ที่กระทรวงแรงงานฯ กรมสวัสดิการคุ้มครองแรงงาน เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้
เกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงาน ฉะนั้นเมื่อมีสิ่งซึ่งลูกจ้างไม่ได้รับความเป็นธรรม
ก็มีพนักงานตรวจแรงงาน ซึ่งเราบัญญัติไว้ในหมวดต่อไปนะครับ คือหมวด ๑๔
พนักงานตรวจแรงงานนะครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อกันเลขฯ ครับ

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :

มาตรา ๑๐๕ มาตรา ๑๐๖ มาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๐๘ ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๑๐ การพนักงาน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๙ มาตรา ๑๑๐ ไม่มีการแก้ไข
หมวด ๑๑ ค่าชดเชย ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๑ มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณวิจิต แสงทอง ครับ

นายวิจิต แสงทอง (ศรีสะเกษ) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผมใคร่ขอทราบเหตุผลที่กรรมธิการตัดข้อความใน (๑) มาตรา ๑๑๑
ที่ตัดข้อความโดยรวมวันหยุดวันลา นั้น หมายความว่า จะไม่ให้รวมหรืออย่างไรครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมศักดิ์ คุณเงิน เชิญครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานสภา

ที่เคารพ กระผม สมศักดิ์ คุณเงิน เสรีธรรม จากขอนแก่น ท่านประธานที่เคารพ
ผมขอแปรญัติและสงวนความเห็นไว้ในมาตรา ๑๑๑ ความจริงต้องชม

คณะกรรมการที่ได้กรุณาเพิ่มเติม อย่างน้อยก็อนุมาตรา ๕ อนุมาตรา ๕

๓๕

สผ ๒๕/๒๕๓๙ (ส. ๑)

สุทธิกานต์ ๑๖/๓

ซึ่งทำให้หลักการของกฎหมายฉบับนี้ได้คุ้มครองและเป็นประโยชน์เป็นคุณกับพี่น้อง
ผู้ใช้แรงงานเพิ่มมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามแต่ผมก็มีข้อติดใจที่อยากจะเรียนชี้ถาม

ประเด็นแรก ก็ขอเรียนถามว่า เหตุที่ไปตัด เรื่องการรวมวันหยุด วันลาและวันที่นายจ้างสั่งให้หยุดเพื่อประโยชน์ของนายจ้าง ทำไมต้องไปตัดออก ไม่ว่าจะอยู่ใน (๑) (๒) (๓) ตัดออกทำไม เพราะว่าในกฎหมายเดิมนั้นได้รวมวันดังกล่าวไว้ ถ้าหากว่าตัดออกก็น่าจะเป็นประเด็นเรื่องการรอนสิทธิของลูกจ้าง เจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองก็จะกลายเป็นว่าไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และข้อสำคัญที่สุดจะก่อให้เกิดปัญหาในการตีความกันเกิดขึ้น และจะเป็นประเด็นข้อพิพาท เป็นประเด็นข้อกฎหมายตามมา นั้นเป็นคำถามที่ ๑

คำถามที่ ๒ ผมอยากจะขอเรียนถามว่า การที่ไปเพิ่มหลักการไว้ใน (๕) (๕) ใน (๕) ผมเห็นด้วย แต่ว่ามีข้อติดใจใน (๕) ที่ระบุว่าลูกจ้าง ซึ่งทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป และศาลพิพากษาว่าเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรม ให้จ่ายไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน ตรงนี้ผมอยากจะขอหารืออย่างนี้ได้ว่า ตัดคำว่า และศาลพิพากษาว่าเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรม ออกจะได้หรือไม่ โดยเหตุผลผมขอกราบเรียนถามว่า ข้อความนี้คงจะนำมาจากกฎหมายจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาความในศาลแรงงาน ซึ่งผมคิดว่าคงจะกำหนดไว้ในมาตรา ๕๙ ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น ได้พูดถึงการพิจารณาคดีในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้าง ถ้าศาลแรงงานเห็นว่าเลิกจ้างลูกจ้างผู้นั้นไม่เป็นธรรมต่อลูกจ้าง ศาลแรงงานอาจสั่งให้นายจ้างรับลูกจ้างผู้นั้นเข้าทำงานต่อไปในอัตราค่าจ้างที่รับขณะเลิกจ้าง หรือถ้าศาลแรงงานเห็นว่าลูกจ้างกับนายจ้างไม่อาจทำงานร่วมกันต่อไปได้ ให้ศาลแรงงานกำหนดจำนวนค่าเสียหายให้นายจ้างชดเชยให้แทน โดยศาลคำนึงถึงอายุของลูกจ้าง ระยะเวลาการทำงานลูกจ้าง ความเดือดร้อน มูลเหตุการเลิกจ้าง และเงินชดเชยที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับประกอบการพิจารณา ท่านประธานครับ ผมเห็นว่าเจตนาคดีของคณะกรรมการ แต่ที่เรื่องนี้สิทธิที่ลูกจ้างมีโดยเหตุที่ว่าเลิกจ้างไม่เป็นธรรมนั้นถูกบัญญัติไว้แล้วในกฎหมาย ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้พิพากษาศาลแรงงานที่จะสามารถกำหนดได้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นสิทธิตรงนี้เป็นสิทธิตามที่กฎหมายจัดตั้งและวิธีพิจารณาความอยู่แล้ว ไม่น่าจะมากำหนดไว้ในส่วนนี้ต่างหาก นั้นข้อที่ ๑

ข้อที่ ๒ ผมมีความเห็นว่า ในกรณีที่เลิกจ้างที่ก่อให้เกิดสิทธิในการได้รับเงินชดเชยนั้น เป็นกรณีที่ลูกจ้างไม่กระทำความผิด ไม่มีความผิด แต่ที่เมื่อไม่มีความผิดแล้ว ไม่ควรจะโยงกฎหมาย ๒ ฉบับนี้เข้าหากัน ผมถือว่าคุณน่าจะผิดในแง่ของหลักการและเหตุผล เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรายกเอาเรื่องนี้ออกไปเสียก็น่า

๓๖

สผ ๒๕/๒๕๓๙ (ส. ๑)

สถิติมา ๑๗/๒

จะเป็นว่าลูกจ้างที่ทำงานครบ ๑๐ ปีขึ้นไปมีสิทธิได้ค่าชดเชยไม่น้อยกว่า ๓๐๐ วัน
ก็น่าจะเป็นหลักการเหตุผลที่ดี โดยไม่ต้องไปยึดโยงว่ามีเหตุเลิกจ้างไม่เป็นธรรม
หรือไม่ ตามความเห็นของคณะกรรมการสิทธิการ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าความเห็น
ตรงนี้ถูกต้อง ใน (๕) ก็น่าจะเป็นว่า การทำงานติดต่อกันครบหกปีขึ้นไปแต่ไม่
เกินสิบปีให้สอดคล้องกัน ก็น่าจะเป็นประโยชน์กับลูกจ้าง เพราะฉะนั้นผมใคร่ขอ
อนุญาตทั้งกราบเรียนและตั้งข้อสังเกต หวังว่าคงได้รับคำชี้แจงจากคณะกรรมการ
ขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณเจริญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ กรรมาธิการ
ตอบข้อคำถามของท่านสมาชิกท่านวิจิตและท่านสมศักดิ์ ในข้อแรกก็คือ ท่านถาม
ว่าทำไมถึงต้องตัดใน (๑) ออกไป ใน (๑) นั้นมีบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ ทวิ
อยู่แล้ว ซึ่งถ้าหากเรา มาบัญญัติเพิ่มเติมไปก็เป็นการใช้สาระและเนื้อหาที่
ฟุ่มเฟือยเกินไป เราบัญญัติไว้อยู่แล้วครับ -----

ซึ่งในมาตรา ๑๗ นั้นก็สามารถที่จะอธิบายความในมาตรา ๑๑๑ ได้อยู่แล้ว
 ในประการที่ ๒ ซึ่งท่านสมาชิกสภาผู้แทนฯ จากจังหวัดขอนแก่นท่านได้ตั้ง
 ข้อซักถามมา ทางคณะกรรมการได้เพิ่มหลักการขึ้นมาใหม่ใน (๔) และ (๕)
 โดยนำแนวความคิดของท่านสมาชิกสภาผู้แทนฯ จากจังหวัดขอนแก่น
 ซึ่งท่านได้แปรญัตติไว้ต่อคณะกรรมการ ซึ่งคณะกรรมการได้มองเห็นว่า
 ตามคำซักถามของท่านก็คือ ในกรณีที่ถูกจ้างได้ทำงานติดต่อกันมาแล้ว ๑๐ ปี
 ท่านก็ได้ตั้งคำถามว่าทำไมไม่ตัด คำว่า ศาลพิพากษาเลิกจ้างโดยเหตุ
 ไม่เป็นธรรม ออกไป ทางคณะกรรมการได้มองเห็นว่าในกรณีซึ่งถูกจ้าง
 ได้ทำงานมาเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๑๐ ปีนั้น เรามองเห็นว่าระยะ
 เวลาในการทำงานก็ดี ในการทำงานของผู้จ้างก็ดี การทำงานที่ได้ใช้
 เวลานั้นถ้าหากมีการเลิกจ้างกะครีบ การที่จะไปทำงานต่อไป
 หรือเป็นลูกจ้างต่อไปนั้นก็เป็นเรื่องยาก เนื่องจากสภาพ ความชราภาพ
 ของร่างกาย แล้วก็ขาดความมั่นคงในการทำงานและเพื่อป้องกัน
 มิให้ลูกจ้าง อีกอย่างหนึ่งก็คือป้องกันมิให้ลูกจ้างถูกกลั่นแกล้งโดยง่าย
 ทางคณะกรรมการจึงได้มองเห็นว่า นอกจากจะเลิกจ้างไปแล้วจะต้อง
 ให้ศาลพิพากษาด้วยนะครีบ ว่าในกรณีเลิกจ้างนี้จะต้องไม่เป็นธรรมในกรณี
 ซึ่ง ๑๐ ปีขึ้นไปนะครีบ เพราะกรรมการมองเห็นว่าในสภาพคนเช่นนั้นแล้ว
 โอกาส ถ้าหากถูกนายจ้างเลิกจ้างไปจะไปสมัครทำงานที่อื่นเนื่องจากสภาพ
 ร่างกายก็อายุมากนะครีบ และก็วัยการทำงานต่าง ๆ นั้นนายจ้างก็ต้อง
 พิจารณาถึงการคัดเลือกบุคคลซึ่งจะเข้ามาทำงาน กรรมการก็มองเห็นว่า
 น่าจะให้ความเป็นธรรมและให้ความคุ้มครองกับคนที่มีอายุการทำงานได้
 มากขึ้นนะครีบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมศักดิ์ครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ผม สมศักดิ์ คุณเงิน เสรีธรรมจากขอนแก่น ความจริงท่านคณะกรรมการ
 ท่านได้กรุณาตอบกับผมไป และก็คิดว่าในส่วนเจตนาค่อนข้างจะตรงกันนะครีบ
 ป้องกันคุ้มครองผู้ใช้แรงงานที่ทำงานติดต่อกันเกิน ๑๐ ปีขึ้นไปให้ได้รับ
 หลักประกัน แต่ปัญหาที่ผมเรียนถามก็คือว่าไม่น่าจะไปยึดโยงกฎหมาย
 ๒ ฉบับเข้าหากัน เพราะกฎหมายฉบับนี้เป็นเรื่องมาตรฐานขั้นต่ำเป็นการ
 คุ้มครองแรงงาน แต่คำว่า ศาลพิพากษาเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรมนั้น
 ข้อความนี้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงาน

และวิธีพิจารณาความแรงงาน เพราะฉะนั้นตรงนั้น เขามีสิทธิ ถ้าในกรณีนี้ ศาลแรงงานได้พิจารณาเห็นว่าเลิกจ้างไม่เป็นธรรมแล้วสามารถที่จะสั่ง
 ๑. สั่งให้กลับไปเข้าทำงานในที่เดิมในอัตราค่าจ้างเดิม ๒. สามารถที่จะจ่ายค่าเสียหายนะครับ เป็นลักษณะค่าเสียหาย โดยคำนวณโดยคำนึงถึงระยะเวลาการทำงานและกีสภาพงานตลอดจนค่าชดเชยที่พึงได้รับ เพราะฉะนั้นค่าเสียหายส่วนนี้เป็นค่าเสียหายส่วนหนึ่งที่นอกเหนือไปจากค่าชดเชยคนละเนื้อหากัน เพราะฉะนั้นการที่นำมารวมกันไว้จึงไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ผมแปรญัตติไว้และสงวนความเห็นไว้ และข้อสำคัญที่สุดผมคิดว่าแทนที่จะเป็นคุณจะกลับเป็นการรอนสิทธินะครับ เป็นการทำให้สิทธิของลูกจ้างซึ่งมีบทบัญญัติอยู่แล้วตามกฎหมายส่วนนี้มีปัญหาไป เพราะฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ผมอยากจะขอประนีประนอมนะครับว่า เฉพาะใน (๕) จะขอความกรุณาท่านตัดออกได้ไหมครับ จากคำว่า และศาลพิพากษาว่าเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรม ออก นอกจากนั้นผมก็เห็นว่าความเห็นของคณะกรรมการมาธิการถูกต้องแล้ว และเราก็ไปปรับแก้ใน (๕) ว่า ทำงานติดต่อกันครบหกปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสิบปี ก็น่าจะสอดคล้องน่าจะเป็นประโยชน์ ชอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมการธิการว่าอย่างไร เชิญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ

ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนฯ จากชัยภูมิ กรรมการธิการ ตอบข้อที่ท่านได้ซักถามมานั้น จริงครับมีบัญญัติไว้ในอย่างที่ท่านว่านะครับ แต่คณะกรรมการได้มองเห็นว่า ในการที่จะพิจารณาคดีซึ่งมีอายุการทำงานมากโดยเฉพาะ ๑๐ ปีขึ้นไป หลักเกณฑ์เราก็มองไว้ว่าถ้าหากจะให้ออกจากงานในระยะเวลา ๑๐ ปีนั้นทำได้ครับ ก็ต้องให้ค่าตอบแทนอะไรอย่างที่ว่า ๓๐๐ วันนะครับ แต่คณะกรรมการได้มองเห็นว่าคนในสภาอย่างนี้ วัยชราอย่างนี้น่าจะมีหลักประกันนะครับ ไม่ใช่หลักประกันเฉพาะกฎหมายประกันสังคมเท่านั้น ในกฎหมายคุ้มครองแรงงานน่าจะหยิบยกในหลักเกณฑ์หนึ่งขึ้นมาไว้ก็คือการที่คุณจะให้ลูกจ้างออกจากการทำงาน นอกจากจะครบ ๑๐ ปีแล้ว คุณจะต้องได้เข้าหลักเกณฑ์อีกว่าตามที่ท่านสมาชิกได้หยิบยกขึ้นมาจะต้องให้ศาลได้วินิจฉัยว่าการที่เขาจะออกไม่ได้รับความเป็นธรรม ถึงแม้ว่าศาลจะวินิจฉัยให้นายจ้างมีสิทธิอย่างที่ท่านสมาชิกได้พูด อันนี้ก็ถูกต้องครับ แต่คณะกรรมการมองเห็นว่านี่น่าจะเป็นหลักเกณฑ์หนึ่งในการที่จะคุ้มครองเขาในลูกจ้างกรณีที่จะมีอายุการทำงานมากขึ้น เรามองเห็นว่าถ้าหากว่าได้ออกจากการทำงานในหลัง

๑๐ ปีขึ้นไปแล้วโอกาสที่จะไปทำงานอย่างอื่นนั้นเป็นเรื่องได้ยากครับ
ฉะนั้นเราจึงเอาหลักเกณฑ์นี้เข้ามาเพื่อที่จะเป็นบัญญัติให้กับนายจ้างได้
พิจารณาว่าในการที่จะไล่ออกนั้นจะต้องผ่านกระบวนการ ๑ และ ๒ อย่างนี้ครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายกรีช กงเพชร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสมศักดิ์ อีกครั้งหนึ่งครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สมศักดิ์ คุณเงิน เสรีธรรม จากขอนแก่น กระผมกราบเรียนแล้วว่าเจตนา คงไม่ต่างกับทางคณะกรรมการที่ชี้แจง แต่ปัญหาที่ผมกราบเรียนถามก็คือว่าการที่ความปรารถนาดีของท่านเอามาเป็นองค์ประกอบที่จะจ่ายเงินใน (๕) ได้ ค่าชดเชยนั้นผมเห็นว่ามันเป็นการทำให้แคบเข้า มันรอนสิทธิลูกจ้าง มันไม่น่าที่จะเอาคำว่า ศาลพิพากษาเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรม เข้ามาเป็นองค์ประกอบ เพราะว่าเนื้อหาของสาระของคำว่า ค่าชดเชย นั้น คือเงินที่จ่ายเพราะว่าลูกจ้าง ไม่ได้กระทำความผิด แล้วท่านจะเอาการกระทำความผิดตามบทกฎหมายเอามา เป็นเหตุจ่ายเงินชดเชยได้อย่างไร มันผิดในแง่ทั้งหลักการและเหตุผล นั้นข้อที่ ๑ แล้วข้อที่ ๒ มีใครยืนยันได้ไหมครับว่ากฎหมายฉบับนี้ไม่ขัดแย้งกับกฎหมายในการ จัดตั้งศาลแรงงาน หรือวิธีพิจารณาศาลแรงงาน เพราะว่าผมดูคุณมาชี้แจงไม่มี ตัวแทนทฤษฎีกา ไม่มีตัวแทนทางกฎหมายเลย ใครให้หลักประกันตรงนี้ได้ว่า ไม่ขัดแย้งกัน ผมถือว่ามันขัดแย้งกันโดยหลักการ เหตุผล และกฎหมายมีบัญญัติ รองรับแล้ว ที่ผมเป็นคนยกปัญหาขึ้นมาเพราะฉะนั้นก็อยากจะขอให้ทบทวนอีกสักครั้งหนึ่งเถอะครับ ถ้าหากว่าท่านไม่เห็นด้วยอย่างไร ผมอยากจะขออนุญาต ให้สภานี้ได้ถกกันรองแล้วก็ได้ตัดสินด้วย ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครั้งสุดท้าย คณะกรรมการยืนยันตามเดิมหรือจะตัดตามข้อเสนอของท่านสมศักดิ์

นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ (กรรมวิธีการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายสำเร็จ อัจฉริยะประสิทธิ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนนทบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมการ ตามที่ท่านสมาชิกได้แสดงความคิดเห็นมาอย่างกว้างขวาง คณะกรรมการปรึกษาหารือกันแล้ว เราทั้ง ๒ ฝ่ายก็เจตนาที่ตั้งใจว่าจะทำอย่างไรให้แรงงานของไทยเราได้พัฒนาเป็นระดับสากล เพื่อสามารถที่จะเป็นเหมือนระดับสากลได้ คณะกรรมการได้ปรึกษาหารือกันแล้วก็เห็นคล้อยตามที่ท่านสมาชิก และขอตัดคำว่า และศาลพิพากษาว่าเลิกจ้างโดยเหตุที่ไม่เป็นธรรม ออกไปครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าตัดตรงนั้น
ท่านสมศักดิ์ก็คงยินยอมใช้ใหม่ครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม สมศักดิ์ คุณเงิน เสรีธรรม จากขอนแก่น กราบขอบคุณนะครับที่กรุณาได้ตัด
ข้อความนั้น ถ้าเช่นนั้นก็ขอให้คณะกรรมการได้กรุณาวกขึ้นไปดู (๕)
ด้วยกันแล้วกัน จะได้สอดคล้องกันว่าทำงานครบหกปีขึ้นไปแต่ไม่เกินสิบปี จะได้ต่อ
ตรงนี้ได้ว่า เกินสิบปีขึ้นไปก็จ่ายตามนี้ ด้วยความเคารพครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : (๕) ใช้ใหม่ครับ
เชิญกรรมการครับ มาตรา ๑๑๑ (๕)เชิญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
เพื่อความชัดเจน ผมยังไม่ชัดเจนต่อผู้ที่ถามนะครับ เพราะว่าใน (๕) นั้น
มีเขียนไว้อย่างนั้นนะครับว่า ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปีขึ้นไป ท่านจะให้
ต่อถึงสิบปีใช้ใหม่ครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ขอนแก่น) : ครับ ไม่เกินสิบปี แล้ว (๕)
ติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไป เพราะจะได้สอดคล้องกันพอดีครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร :เชิญกรรมการ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม เจริญ จรรย์โกมล ตาม (๕) นั้น ถ้าอ่านทั้งประโยคก็เข้าใจได้ว่าลูกจ้าง
ซึ่งทำงานติดต่อกันครบหกปีขึ้นไป ผมว่าร่างเดิมก็ชัดเจนอยู่แล้วนะครับ เข้าใจ
นะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมจะถามมตินะครับ
หรือท่านถอนคำแปรญัตติของท่าน

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ชอนแก่น) : กรรมาธิการยอมตัดแล้วครับ
ที่ผมขอ (๕) ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ถ้าอย่างนั้น
ก็ไม่มีปัญหาอะไรครับ ต่อไปมาตรา ๑๑๑ ทวิ ครับ

นางศิริลักษณ์ ปั้นบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๑๑ ทวิ
คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๑๑๑ ตริ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่
มาตรา ๑๑๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑๒ การยื่นคำร้อง การพิจารณาคำร้อง
และการอุทธรณ์ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๔ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๑๕ คณะกรรมการตัดออก มาตรา ๑๑๖ มีการแก้ไข หมวด ๑๓
กองทุน มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๗ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๘ มีการแก้ไข
มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสมศักดิ์ครับ

นายสมศักดิ์ คุณเงิน (ชอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม สมศักดิ์ คุณเงิน พรรคเสรีธรรม จากจังหวัดชอนแก่น ผมเป็นคนแปรญัตติไว้
และสงวนความเห็นไว้ โดยระบุว่าเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นทุนประเดิมจำนวน
๕๐๐ ล้านบาท เหตุผลครับท่านประธาน ผมอยากจะขออนุญาตเรียนถาม
คณะกรรมการว่ากองทุนสงเคราะห์ลูกจ้างปัจจุบันนี้มีอยู่มากน้อยแค่ไหน เพียงไร
และเป็นอุปสรรคหรือว่าเป็นประโยชน์กับพี่น้องผู้ใช้แรงงานเพียงพอหรือไม่
นั่นเป็นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ผมคิดว่าถ้าหากกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้างซึ่งจะ
ประกอบด้วยตั้งแต่ (๑) ถึง (๕) หรือถึง (๖) ตามที่เพิ่มเติมมาแล้วนั้น
จะเพียงพอที่จะดูแลลูกจ้างซึ่งมีอยู่จำนวนหลายล้านคนเพียงพอได้หรือไม่
ถ้าหากว่านโยบายของรัฐบาลคิดว่าจะคุ้มครองกับพี่น้องประชาชนส่วนนี้ได้มีพรรค
มีผล ได้มีประโยชน์อย่างจริงจังรัฐบาลน่าจะทำเป็นแบบอย่าง น่าจะมีเงิน
อุดหนุนจากรัฐบาลเป็นทุนประเดิม ซึ่งผมขอแปรญัตติไว้เพียง ๕๐๐ ล้านบาท
ก็น่าจะเป็นประโยชน์ในการเริ่มต้นทำงานขึ้นนี้ได้ และมีประสิทธิภาพได้
และข้อสำคัญที่สุดก็เหมือนว่ารัฐ หรือรัฐบาลชุดนี้ หรือสภาแห่งนี้ได้ให้ความสำคัญ
กับพี่น้องผู้ใช้แรงงานก็น่าจะเป็นประโยชน์และเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน

ขอขอบคุณครับท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญกรรมาธิการเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
 ที่เคารพครับ ผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัยภูมิ
 กรรมาธิการครับ ตอบคำถามข้อที่ ๑ (๑) ว่าเงินอุดหนุนซึ่งคณะกรรมการ
 ได้เพิ่มเติมไป เงินอุดหนุนจากรัฐบาล ท่านถามว่ามีหรือไม่ ถ้ามี มีเท่าใด
 ซึ่งทางคณะกรรมการวิสามัญงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๕๐ เพิ่งได้ขอ
 แปรญัตติเพิ่มเติมตามกฎหมายซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่นี้เพิ่มเติมเข้าไป
 ๕๐ ล้านบาท ทางคณะกรรมการท่านได้พิจารณาเห็นว่ามีควมจำเป็นที่
 จะต้องดำเนินการ ซึ่งในขณะนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เงินในกองทุนซึ่งรัฐบาล
 อุดหนุนนั้นมีอยู่ประมาณ ๕๐ ล้านบาท ท่านถามต่อไปว่าเพียงพอหรือไม่
 ทางคณะกรรมการได้ซักถามผู้ที่รับผิดชอบโดยเฉพาะท่านอธิบดีกรมสวัสดิการ
 ค้ำครองแรงงาน สืบเนื่องจากว่าในปัจจุบันในข้อพิพาทการจ้างก๊ดี แรงงานก๊ดีนั้น
 เงินซึ่งจะดำเนินการในขณะนี้ยังไม่มี เพิ่งจะเริ่มใช้บังคับในปี พ.ศ. ๒๕๕๐
 ถามว่าเพียงพอหรือไม่นั้น ท่านก็บอกว่ายังไม่เพียงพอครับ แต่เนื่องจาก
 เราจะต้องได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ฉะนั้นเป็นเรื่องภาระหน้าที่ของ
 กระทรวงแรงงานฯ ซึ่งท่านรัฐมนตรีซึ่งรับผิดชอบจะต้องไปเจรจาหรือพิจารณา
 กับฝ่ายบริหารต่อไป ซึ่งคณะกรรมการได้ตั้งข้อสังเกตฝากไปยังผู้ที่รับผิดชอบว่า
 จะต้องเพิ่มตามที่ท่านสมศักดิ์ คุณเงิน ท่านได้ตั้งข้อสังเกตและแปรญัตติขึ้นมา
 ตอบข้อถามต่อไปว่า ตามที่ท่านขอแปรญัตตินั้นจำนวนเงินได้หรือไม่ เราก็ได้
 สอบถามทางกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมโดยเฉพาะกรมสวัสดิการ
 ค้ำครองแรงงาน ก็ต้องบัญญัติไว้เป็นเงินอุดหนุนของรัฐบาล ส่วนจะเท่าไร
 เพียงใดนั้นก็เป็นเรื่องของฝ่ายกระทรวงที่จะต้องไปหารือกับสำนักงานงบประมาณต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณสมศักดิ์
ไม่ติดใจนะครับ ต่อไปครับ เชิญท่านเลขาฯ

นางศิริลักษณ์ ปั้นบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๑๙ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒๐ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๒
มีการแก้ไข หมวด ๑๕ พนักงานตรวจแรงงาน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๓
มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๕ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑๕ การส่งหนังสือ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒๗ มีการแก้ไข หมวด ๑๖ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๒๘ มีการแก้ไข มาตรา ๑๒๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๐
มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๒ มีการแก้ไข
มาตรา ๑๓๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๔ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๕ และ
มาตรา ๑๓๖ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๗ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๘
มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๙ ไม่มีการแก้ไข บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๑๔๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔๑ มาตรา ๑๔๒ และมาตรา ๑๔๓
ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นการจบ
การพิจารณาตามลำดับมาตราแล้วนะครับ ต่อไปเป็นการพิจารณาทั้งร่าง
เป็นการสรุปอีกครั้งหนึ่งตามข้อบังคับ ข้อ ๑๐๕ จะมีท่านใดแก้ไขถ้อยคำที่ใดหรือไม่
มีไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าไม่มี เป็นการจบ
การพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะเห็นชอบกับ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๓ หรือไม่ครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาณให้สมาชิก
ที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกท่านใด
เห็นชอบกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สมาชิกท่านใด
ไม่เห็นชอบด้วยครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่มีนะครับ เป็นเอกฉันท์
เป็นอันว่าจบการพิจารณาพระราชบัญญัติฉบับนี้

ต่อไปวาระที่ ๕.๒ ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการวิสามัญ เข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านประธาน

คณะกรรมการวิสามัญ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดระยอง
ประธานคณะกรรมการวิสามัญ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติกองทุนให้กู้ยืม
เพื่อการศึกษา พ.ศ.

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
กองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ร่างพระราชบัญญัติ
กองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. (นายเจริญ คันทวงศ์ และคณะ เป็นผู้เสนอ)
ร่างพระราชบัญญัติกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. (นายวุฒิชัย สงวนวงศ์ชัย
กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ.
(นายไพจิตร ศรีวรชาน กับคณะ เป็นผู้เสนอ) และได้ตั้งกรรมการวิสามัญ
พิจารณากำหนดแปรญัตติภายใน ๗ วัน โดยถือเอาร่างพระราชบัญญัติของ
คณะรัฐมนตรีเป็นหลักในการพิจารณานั้น บัดนี้คณะกรรมการได้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัตินี้เสร็จแล้ว จึงประทานเสนอขอให้สภาได้พิจารณา
ในวาระต่อไป กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : การพิจารณาในวาระที่ ๒ เป็นการพิจารณาตั้งแต่ชื่อร่าง ค่าปรารภ แล้วเรียงตามมาตรา เชิญท่านเลขานฯ ครับ

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข ค่าปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๑ การจัดตั้งกองทุน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ คณะกรรมการและการบริหารกองทุน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๓ การจัดการเงินให้กู้ยืม ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๔๓ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ การให้กู้ยืมเงินและการชำระหนี้ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๘ ไม่มีการแก้ไข มีกรรมมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปครับ
เชิญคุณวิเชียร

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม วิเชียร ขาวขำ ในฐานะกรรมมาธิการเสียงข้างน้อย อาจจะกราบเรียนท่านประธานและท่านกรรมมาธิการว่า เจตนารมณ์ที่ได้สงวนคำแปรญัตติไว้ นั้น คงจะไม่แตกต่างไปจากความคิดเห็นของท่านสมาชิกหลายท่าน และก็ท่านกรรมมาธิการหลายท่าน ด้วยเหตุผลที่ว่า การกู้ยืมเงินส่วนนี้เป็นเงินของรัฐบาล ซึ่งเก็บจากภาษีอากรของพี่น้องประชาชน เป็นการให้ทุนเพื่อกู้ยืมกับเยาวชนของประเทศของชาติที่ขาดทุนทรัพย์ในการศึกษาแล้ว เรียนซึ่งการกำหนดหลักเกณฑ์ของในปีที่ผ่านมา นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด เพราะยังไม่มีพระราชบัญญัติกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา ออกมาบังคับใช้

เพราะฉะนั้นหลักเกณฑ์ต่าง ๆ จึงขึ้นอยู่กับคณะกรรมการที่เป็นผู้กำหนดขึ้นมา
ทั้งสิ้น หลักเกณฑ์หนึ่งที่ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการกู้ยืมเงินกองทุนนี้ ก็คือการทำ
มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน หรือผู้ค้ำประกัน ท่านประธานที่เคารพครับ ใน
มาตรา ๕๘ นี้ เขาเขียนไว้ว่า สัญญากู้ยืมเงินให้ทำเป็นรายปีหรือ
ระยะเวลาที่สั้นหรือยาวกว่านั้น ตามที่คณะกรรมการกำหนด ท่านประธานครับ
คำว่า คณะกรรมการกำหนดนั้นยังมาผูกพันไว้ในวรรคสองในมาตรา ๕๘ ว่า
ในการทำสัญญากู้ยืมเงิน คณะกรรมการจะกำหนดให้มีผู้ค้ำประกันหรือ
หลักประกันในการชำระหนี้ด้วยก็ได้ ท่านประธานครับ ตรงนี้เองก็มีคนพยายาม
จะตีความว่า-----

คำว่า มีผู้ค้าประกันหรือหลักประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้ หมายความว่าอย่างไร บางคนตีความว่า มีหลักทรัพย์อย่างเดี๋ยวกี้ได้ หรือมีผู้ค้าประกันอย่างเดี๋ยวกี้ได้ หรือไม่มีผู้ค้าประกันไม่มีหลักทรัพย์ก็ได้ คำว่า ด้วยก็ได้ ในคำหลังนี้มีบางคน บอกว่า จะต้องมีส่วนอย่าง นั้นก็คือถ้าไม่มีผู้ค้าประกันก็ต้องหาหลักทรัพย์ มาค้าประกัน พยายามอธิบายกัน พยายามถามกันในกรรมาธิการ หลายคนก็ คิดเห็นไม่เหมือนกัน เบื้องต้นจึงต้องถามคณะกรรมการเสียงข้างมากกว่า คำว่า มีผู้ค้าประกันหรือหลักประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้ หมายความว่าอย่างไร หมายความว่าต้องมีอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีหรือไม่มีก็ได้เช่นนั้นใช่ไหม อันนี้ผมสงวนสิทธิที่จะลุกขึ้นอธิบายเหตุผลต่ออีก เพราะฉะนั้นขอฟังคำตอบ จากกรรมาธิการก่อน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ เชิญ
กรรมาธิการตอบ เชิญครับ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ ในฐานะประธานคณะกรรมการ เห็นว่าการที่ให้สิทธิผู้ค้าประกันนั้นก็เพื่อจะเป็นหลัก เป็นข้อที่คนที่กู้ยืมเงินไป ได้ระมัดระวังช่วยกันดูแลทั้งผู้ปกครองและนักเรียน รวมทั้งภาษีอากรก็เป็นของ ประชาชน กองทุนหมุนเวียนนี้เมื่อดำเนินการไปจนครบสำเร็จการศึกษาแล้ว นักเรียน นักศึกษาที่สำเร็จแล้วไปมีงานทำนำเงินนั้นมาคืนเป็นเงินกองทุน เพื่อให้กองทุนนั้นมีหลักประกันที่มั่นคงมีกองทุนที่มากขึ้นเพื่อขยายโอกาสให้แก่ ลูกหลานเยาวชนที่ด้อยโอกาสที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในโอกาสต่อไป ได้มี กองทุนที่มั่นคงสำหรับเป็นการดำเนินการในการเล่าเรียนการศึกษาสืบต่อไป ที่จริงคณะกรรมการก็เห็นด้วยในการที่จะทำอะไรที่ไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อ การที่จะมากู้ยืมเงินนั้น แต่อย่างไรก็ตามในวรรคสุดท้ายของการเขียนใน มาตรา ๔๘ นี้ก็ยังกำหนดไว้ว่าการกำหนดนี้จะเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลน ในการจะกู้ยืมเงินไม่ได้ด้วย เพราะฉะนั้นถึงแม้จะเขียนไปก็ตามคณะกรรมการ ก็จะต้องเขียนให้สอดคล้องกับกฎหมาย อย่างไรก็ตามผมคิดว่าถ้าเป็นเหตุผล ที่ดีกรรมาธิการจะรอฟังอีกสัก เล็กน้อยครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านวิเชียรอีกครึ่ง
นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม วิเชียร ขาวขำ ครับ เมื่อสักครู่นี้ผมอาจจะไม่ค่อยชัดเจน เพราะว่า
ผมกราบเรียนถามท่านประธานคณะกรรมการว่า คำว่า มีผู้ค้าประกัน

หรือหลักประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้ หมายความว่าต้องมีอย่างใดอย่างหนึ่ง
ใช้ใหม่ ต้องมีอย่างใดอย่างหนึ่งใช้หรือไม่คะครับ นั้นความหมายหนึ่ง
อีกความหมายหนึ่งก็คือว่า มีก็ได้ ไม่มีก็ได้ ใช้หรือไม่คะครับ เรียนถามนิดหนึ่ง
ตรงนี้ก่อนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญกรรมการครับ

นายปรีดี บุญยัง (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธาน

กระผม นายปรีดี บุญยัง ในฐานะเลขาธิการคณะกรรมการ ขอกราบเรียนว่า
สามารถที่จะเลือกใช้ผู้ค้ำประกันซึ่งอาจจะเป็นคนบุคคลได้ หรืออาจจะเลือกใช้
หลักประกันได้ อย่างใดอย่างหนึ่งครับผม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณวิเชียรครับ

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมการ) : ท่านประธานครับ นั้นก็

หมายความว่า ไม่มีอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ใช้ใหม่ครับ นั้นหมายความว่าถ้าไม่มี
ผู้ค้ำประกันจะต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ต้องตีความว่าอย่างนั้นคะครับ

เพราะฉะนั้นถ้าความหมายเป็นอย่างนี้อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยัง
กรรมการว่า ผมเองทราบปัญหาของการให้กู้ยืมเงินกองทุนนี้ เมื่อปีที่ผ่านมา
ร่วมกับทางท่านกรรมการบางท่าน เราเห็นว่าอุปสรรคเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่
ทำให้การบริหารเงินกองทุนนี้ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐบาล-----

รัฐบาลต้องการให้มีการส่งเสริมให้พี่น้องประชาชนทั้งแผ่นดินได้มีโอกาสได้รับการศึกษาที่ดีและสูงขึ้น ผมย้ำคำว่ารัฐบาลต้องการให้ประชาชนได้มีโอกาสได้ศึกษาแล้วเรียนให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เพราะฉะนั้นกราบเรียนท่านประธานว่าการที่ให้ผมผู้ค้าประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกันนั้น เป็นอุปสรรคต่อการกู้ยืมเงินของกองทุนนี้เป็นอย่างยิ่ง ผมยกตัวอย่างท่านประธานเพื่อทราบเป็นเบื้องต้น สักนิดหนึ่งว่ากฎหมาย คำว่า ผู้ปกครอง ผู้ปกครองในที่นี้ตามคำนิยามของกระทรวงศึกษาธิการ กับตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ไม่เหมือนกัน คำว่าผู้ปกครองตามกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการนั้น ก็คือคนที่เด็กนักเรียนไปอาศัยอยู่จะเป็นใครก็ได้ ถึงแม้จะไม่มีบิดา มารดา นี่คือคำนิยามคำว่าผู้ปกครองตามกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการ แต่ผู้ปกครองตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้นจะต้องมีบัญญัติไว้ในกฎหมายแล้ว ซึ่งแตกต่างจากของกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการ เพราะฉะนั้นบางคนบิดามารดาไม่มี พี่ชายพี่สาวไม่มี แต่มีพี่น้องเป็นญาติของพ่อของแม่ แต่ก็ไม่ได้ได้อยู่ด้วยกัน ก็มาอาศัยคนอื่นอยู่ บางคนก็อยู่ที่วัด บางคนก็อาศัยครูอยู่ที่โรงเรียนหรือบ้านพัก คนเหล่านี้ขาดทุนทรัพย์ในการจะกู้ยืมในการจะเรียนหนังสือจึงต้องทำเรื่องกู้ยืมเงิน แต่ท่านประธานครับ บางคนซึ่งไม่ใช่พ่อแม่หรือพี่น้องจริง ๆ เขาจะไม่เสี่ยงในการมาเป็นผู้ค้ำประกันให้ เพราะว่าเขาไม่รู้ว่านาย ก ที่จะอาศัยอยู่กับเขาอีก ๗ ปี ๘ ปี จะสำเร็จการศึกษาระดับนี้ไปแล้วจะอยู่กับเขาต่อหรือไม่ จะมีความรับผิดชอบต่อเงินกองทุนนี้หรือไม่ ถ้าเจ้าตัวไม่รับผิดชอบผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดชอบในการชำระเงินก้อนนี้คืนแก่ทางรัฐบาล ปัญหาเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับเยาวชนตอนนักเรียนอีกมากมายในประเทศไทย เพราะฉะนั้นเด็กนักเรียนกลุ่มนี้จะไม่มีโอกาสได้กู้ยืมเงิน ทั้งไม่มีหลักทรัพย์และไม่มีผู้ค้ำประกัน เพราะว่าคนที่ค้ำประกันเขาต้องมั่นใจว่าเด็กคนนี้จะต้องชำระคืน แล้วเด็กคนนี้จะต้องอยู่กับเขาต่อ หรือไม่เขาสามารถควบคุมได้ให้ชำระคืน แล้วถ้าคนไม่ใช่ญาติพี่น้องเขาจะไม่เสี่ยง เพราะฉะนั้นก็เป็นอุปสรรค ผมจึงเห็นว่าเงินกองทุนนี้เป็นของพี่น้องประชาชนไม่ใช่ของรัฐบาล ไม่ใช่ของ ส.ส. ไม่ใช่ของใครทั้งสิ้น เป็นของพี่น้องประชาชนทั้งแผ่นดิน หลักการในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นจะต้องให้การศึกษาต่อพี่น้องประชาชนได้เท่าเทียมกันและทั่วถึงมากที่สุด เงินกองทุนนี้ไม่จำเป็นต้องค้ำกำไร เงินกองทุนนี้เอามาให้กู้ก็พร้อมที่จะต้องเสีย พร้อมทั้ง

จะต้องหมดไป การบริหารจะต้องให้กลับคืนมานั้นเป็นหลักการที่รัฐบาลจะต้อง
ดำเนินการ แต่สิ่งใดที่สามารถจะทำประโยชน์ เอื้อประโยชน์ให้กับพี่น้องประชาชนได้
หรือคนด้อยโอกาสได้เราจะต้องทำ ประการที่ ๑ ประการที่ ๒ เราจะต้อง
ให้เกียรติ เราจะต้องให้โอกาสกับคนนั้นซึ่งเป็นเยาวชนอยู่ในขณะนี้ ในการที่จะ
เป็นผู้ใหญ่ในอนาคต ในการที่จะรับผิดชอบต่อสังคม ในการที่จะรับผิดชอบต่อเงิน
กองทุนนี้ต่อไปในอนาคต รัฐบาลจะต้องปลุกฝังผ่านกระบวนการในการกู้ยืมเงินก็คือ
สถานศึกษา ว่าถึงแม้คุณ ถึงแม้เยาวชนเหล่านั้นไม่มีผู้ค้ำประกัน ไม่มีหลักทรัพย์
ค้ำประกันก็ตาม แต่คุณจะต้องรับผิดชอบต่อสาธารณชน คุณต้องรับผิดชอบต่อ
ประชาชน ต่อตัวเอง และต่อเงินกองทุนกองทุนนี้เพราะเป็นของทุก ๆ คน
คุณจะต้องผ่อนชำระคืนเมื่อคุณสิ้นสุดหรือจบการศึกษาไปประกอบอาชีพตามระยะเวลา
ที่กำหนด จะต้องเป็นหน้าที่ปลุกฝัง รัฐบาลต้องมีหน้าที่ปลุกฝังจิตสำนึกตรงนี้ให้กับ
คนๆ การกำหนดหลักทรัพย์ลงไปมันเป็นวิธีการที่เอาตัวรอด เป็นวิธีการที่ผู้บริหาร
กองทุนพยายามสร้างหลักเกณฑ์เพื่อเอาตัวรอดให้กับตัวเอง ไม่ใช่เป็นการ
ให้โอกาสกับพี่น้องประชาชนทุกคน เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลเหล่านี้ผมจึงขอ
แปรญัตติ ตัดคำว่า ให้มีผู้ค้ำประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกันการชำระหนี้ด้วย
ก็ได้ ออกไป ไม่จำเป็นต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน หรือผู้ค้ำประกัน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปคุณมาลีรัตน์
นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดสกลนคร พรรคชาติพัฒนา ในมาตรา ๕๘ นี้ดิฉันซึ่งเป็นกรรมาธิการ
เสียงข้างน้อยได้ส่งวนคำแปรญัตติไว้และดิฉันจะขอแถลงเหตุผลในที่นี้ ซึ่ง
จริง ๆ แล้วเราได้ร่วมกันพิจารณาและอภิปรายกันนานพอสมควรสำหรับมาตรา
นี้ซึ่งเหตุผลที่กรรมาธิการเสียงข้างมากให้ไว้ ดิฉันกับกรรมาธิการเสียงข้างน้อย
อีกส่วนหนึ่งยังเห็นว่าไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะมีผู้ค้าประกัน หรือหลักประกัน ดิฉัน
ขอให้เหตุผลดังนี้และขอให้ท่านกรรมาธิการได้ตอบประเด็นนี้ด้วย

ในประการที่ ๑ นโยบายของรัฐบาลที่ประกาศเอาไว้ ต้องการ
กระจายการศึกษาไปให้มากที่สุดในทุกชนบท ซึ่งอันนี้ดิฉันคิดว่าทุกคนเห็นด้วย
เมื่อต้องการกระจายการศึกษาไปทั่วถึง ดิฉันคิดว่าอุปสรรคสำคัญอย่างยิ่ง
สำหรับนักเรียนในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับ
ระดับมหาวิทยาลัยแล้วดิฉันคิดว่าเมื่อเรียนถึงมัธยมปลายแล้ว โอกาสที่จะ
เรียนต่อในระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยอื่น ๆ นั้นมีโอกาส
เป็นไปได้สูง อุปสรรคที่สำคัญอย่างยิ่งคือช่วงต่อระหว่างมัธยมต้นกับมัธยมปลาย
ในกรณีที่คุณคนนั้นหากเราระบุไว้ เช่นนี้ว่าให้ เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด
แต่จะเป็นอุปสรรคจนไม่สามารถกู้ยืมไม่ได้ ดิฉันคิดว่าตรงนี้เปิดช่อง เปิดช่อง
ให้ผู้ที่มีบทบาท หรือผู้ที่ทำหน้าที่ตรงนี้ ดิฉันเองประสบปัญหาในจังหวัดตนเอง
ซึ่งดิฉันได้เจาะเรื่องนี้อย่างใกล้ชิดพบว่าบางแห่งเมื่อกฎหมายเปิดช่อง หรือ
ระเบียบเดิมที่กระทรวงได้กำหนดเอาไว้แล้วได้เปิดช่อง เปิดช่องให้ผู้ปฏิบัติ
หลักเสียงการปฏิบัติตรงนี้เพื่อปิดความรับผิดชอบของตนเอง ก็คือเมื่อบอกไว้ว่า
มีหลักทรัพย์ หรือไม่มีก็ได้ แต่จะเป็นอุปสรรคไม่ได้ เขาก็เลือกเอาที่จะต้อง
มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ประการที่ ๑

ประการที่ ๒ เมื่อพ้นจากหลักทรัพย์แล้ว มาถึงผู้ค้ำประกัน
ก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นดิฉันเรียนถามตรงนี้ว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ปฏิบัติก็มักจะบังคับ
ให้ผู้กู้ บังคับว่าต้องมีทุกอย่าง มีทั้ง ๒ อย่าง คือต้องมีทั้งหลักประกัน แล้วใน
ขณะเดียวกันต้องมีทั้งผู้ค้ำประกันด้วย เมื่อรัฐบาลจะพิจารณาเปิดโอกาสให้
ผู้ยากจน เมื่อเป็นปัญหาเช่นนี้ควรจะยกเลิกตรงนี้เสีย ท่านจะให้มีเพียง
ผู้ค้ำประกัน ดิฉันเองก็ไม่ขัดข้อง แต่เท่าที่ดิฉันรวบรวมข้อมูลหลักฐานจาก
หลายอำเภอในจังหวัดสกลนคร ยกตัวอย่างเช่น กิ่งอำเภอภูพาน อำเภอ

ต่างอย อำเภอกุดบาก อำเภอกุสุมาลย์ และกิ่งอำเภโพนนาแก้ว อันนี้ดิฉัน
 ขอยกตัวอย่างเพียง ๕ อำเภอเท่าที่ดิฉันลงคลุกอย่างใกล้ชิด จะพบว่าผู้ยากจน
 จริง ๆ ไม่มีโอกาสได้กู้ วงเงินเงินกู้ที่นำไปใช้ได้ กิ่งอำเภอภูพาน
 ได้มีจำนวนเงินที่รัฐบาลให้ไปจำนวนเท่าไร โรงเรียนค่าเพิ่มพินยา นักเรียน
 กู้เต็มตามจำนวนนั้นและมีนักเรียนยื่นกู้อีกจำนวนมาก แต่ไม่สามารถกู้ได้
 เนื่องจากไม่สามารถหาหลักทรัพย์มาได้ อาจารย์แนะแนวซึ่งพยายามช่วย
 นักเรียนอย่างเต็มที่ก็แก้ปัญหา เนื่องจากกลัวว่าตัวเองจะมีความผิดตรงนี้
 ก็แก้ปัญหาโดยการตัดไป หรือกระทั่งบางสถาบันซึ่งดิฉันไม่ขอเอ่ยก็บอก
 อาจารย์แนะแนวไปว่ายุ่งยากนักอย่าทำเลย ซึ่งครูแนะแนว อาจารย์แนะแนว
 ต้องไปทำหน้าที่ตรงนี้ มีภาระหนักอยู่แล้ว มีภาระหนักเพิ่มจากของเดิมอยู่แล้ว
 เนื่องจากเป็นงานใหม่ของพวกเราทุกคน ครูเองก็เป็นงานใหม่เช่นเดียวกัน
 นักเรียนก็เป็นงานใหม่ เมื่อจะเปิดโอกาสทั้งที่ดิฉันเห็นว่าควรจะยกเลิกตรงนี้
 ไปเลย แต่ในขณะที่เดียวกันดิฉันเห็นว่าความรับผิดชอบของเด็กนักเรียน หรือ
 ผู้กู้ที่มีต่อรัฐ เราสามารถทำได้โดยกำหนดเป็นระเบียบกระทรวงไป ให้เขา
 สามารถที่จะค้ำประกันตนเองได้ ในประเด็นนี้ดิฉันขอยกเลิกหลักทรัพย์ ถ้าไม่มี
 หลักทรัพย์จะทำอย่างไร อันที่ ๑ อันที่ ๒ ผู้ค้ำประกัน เกิดคนคนนั้นอาศัย
 อยู่กับยายแก่ ๆ พ่อแม่ไม่มี พี่น้องไม่มี เมื่อเรียนมาถึงจุดหนึ่งดิฉันคิดว่าสามารถ
 ที่จะแก้ในกฎระเบียบของกระทรวงได้ว่าให้เขาสามารถที่จะค้ำประกันตนเอง
 เป็นการสร้างความรับผิดชอบเช่นเดียวกับที่ท่านสมาชิกคนหนึ่งท่านได้พูดไป

เพราะฉะนั้นตรงนี้ดิฉันขอวิงวอน ท่านอาจจะยกตัวอย่างหลาย ๆ ประเทศว่า เขาก็มีผู้ค้าเช่นเดียวกัน แต่หลักทรัพย์ไม่มีนะคะท่านไปตรวจดูได้ ออสเตรเลีย ไม่มีหลักทรัพย์ค้าประกัน แต่มีผู้ค้าประกัน ถ้าจะนึกว่าเงินสัญญาจะทำอย่างไร ก็สัญญาทั้งนั้น ตราบใดที่เรายังไม่สร้างควมรับผิดชอบของคนที่จะกู้ตรงนี้ เพราะฉะนั้นตรงนี้ดิฉันขอวิงวอนให้กรรมการได้ทบทวนอีกครั้งหนึ่งนะคะว่า ขอวิงวอนไม่ตัดอันใดก็อันหนึ่งหรือระบุไปตรงนั้นเลย อย่าบอกว่าอาจ อาจนี่ คือมันเปิดโอกาสให้บังคับให้ผู้กู้ต้องมีทั้ง ๒ อย่าง กราบขอบพระคุณคะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเชิญครับ

นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ (ชลบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชลบุรี พรรคชาติไทย กระทบถึงแม้ว่าจะไม่ได้แปรญัตติไว้กระทบขออนุญาตท่านประธาน สักเล็กน้อยนะครับ สิ่งที่ผมไม่อยากจะผ่านไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คืออย่างนี้ครับ มาตรา ๔๘ นั้น ก็เป็นมาตราซึ่งถ้าหากว่าคณะกรรมการวิสามัญไม่มีการแก้ไข เมื่อไม่มีการแก้ไขก็เป็นไปตามร่างเดิม คุณจะอภิปรายในฐานะอะไรครับ

นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ (ชลบุรี) : ท่านประธานครับ ผมจะขออนุญาตตรงนี้นะครับ คือถ้าหากว่าจะผ่านไปก็คงได้ แต่ว่าเนื่องจาก ตรงนี้เป็นความสำคัญ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณไม่มีสิทธิ อภิปรายนะครับ ไม่มีสิทธิที่จะแก้ไข

นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ (ชลบุรี) : ผมขออนุญาตท่านประธานครับ ถ้าหากท่านอนุญาต เพราะมันเกี่ยวกับเรื่องการแปลงกฎหมายของคณะกรรมการ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ครับ เพราะว่า เขาไม่อนุญาตให้คุณอภิปราย

นายสุรสิทธิ์ นิตวุฒิวรรักษ์ (ชลบุรี) : ถ้าท่านประธานไม่อนุญาต ก็ไม่เป็นไรครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุณมากครับ ต่อไปเชิญกรรมการตอบ

นายวิเชียร คันฉ่อง (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ วิเชียร คันฉ่อง พรรคประชาธิปัตย์ จากจังหวัดตรัง ในฐานะกรรมการ

เกี่ยวกับมาตรฐานว่ากันจริง ๆ แล้ว พวกเราในฐานะกรรมาธิการก็ได้พิจารณา แล้วก็พยายามหาข้อเท็จจริง หาข้อมูลจากประเทศต่าง ๆ ที่รัฐบาลมีนโยบาย ในเรื่องที่จะให้คนที่ไม่มีทุนทรัพย์ก็เข้าไปเรียนหนังสือ จากข้อมูลที่เราได้รับมาจาก ประเทศต่าง ๆ ปรากฏว่ามีอยู่หลายประเทศ ในกรณีให้กู้โดยไม่มีการค้าประกัน ทำให้หนี้สูญเป็นจำนวนมาก ดังเช่นประเทศฮอนดูรัส ประเทศเคนยา ประเทศชิลี เดนมาร์ก จาไมกา หนี้สูญตั้งแต่ ๙๐ เปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งถึง ๓๘ เปอร์เซ็นต์ เมื่อกรณีเป็นหนี้สูญดังที่ว่ามันทำให้พวกเราต้องมาคิดว่า เงินนี้กองทุนนี้เป็น งบประมาณแผ่นดิน งบประมาณแผ่นดินได้มาจากไหน ถ้าสมมุติว่าต่อไปคนที่กู้ไป เกิดไม่รับผิดชอบในเงินจำนวนที่ว่ามันนั้นหมายถึงว่างบประมาณแผ่นดินเราก็ต้อง หมดไปอยู่เรื่อยต้องตั้งงบประมาณขึ้นมาใหม่อยู่เรื่อย ในที่สุดคนที่ขาดแคลนที่จะ มีโอกาสเรียนต่อไปในอนาคตกลับไม่มีโอกาส ด้วยเหตุนี้เราจึงมาคิดว่าถ้าระบุ มาตรฐานเอาไว้ว่า ถ้าไม่มีผู้ค้ำประกันหรือหลักทรัพย์ค้ำประกันอย่างหนึ่งอย่างใด อย่างนั้นมันจะทำให้หนี้ต้องสูญไป แต่ถึงอย่างไรก็ตามกรณีที่มีผู้ถามว่า ผู้ค้ำประกัน หรือหลักประกันชำระหนี้ด้วยก็ได้ มันหมายถึงอย่างหนึ่งอย่างใด ไม่จำเป็นต้องมี หลักทรัพย์หรือค้ำประกันก็มีบุคคลค้ำประกันก็ถือว่าใช้ได้แล้ว-----

แต่ตามมาตรานี้ไม่ได้ทำถึงเครื่องครัดว่าต้องมีหลักทรัพย์ หรือว่าต้องมีบุคคลค้ำประกัน เพราะว่าในวรรคต่อไปบอกว่า แต่ไปกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้ ตรงนี้ถ้าสมมติว่าเด็กอนาถาเราจะหาใครมาค้ำประกัน เราจะหาหลักทรัพย์มาค้ำประกันได้อย่างไร ในกรณีอย่างนี้คณะกรรมการเขามีสิทธิพิจารณาเป็นราย ๆ ไปในการที่จะให้กู้หรือไม่ให้กู้ ผมจึงขอกราบเรียนมาเพื่อทำความเข้าใจกับกรรมาธิการที่สงวนคำแปรญัตตินี้เอาไว้ ขอขอบคุณที่ท่านประธาน ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ต่อไปผมจะถามมติ ท่านวิเชียร

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่ค่อนข้างจะเป็นประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชน ทั้งประเทศ จริง ๆ ผมเองเป็นกรรมาธิการและผมได้ฟังท่านกรรมาธิการหลายคน ในเวลาประชุมด้วยกัน ผมเห็นว่าความคิดของท่านก็หลากหลาย มีความคิดที่เห็นไปในทางอีกทางหนึ่ง ซึ่งของท่านก็ถูก หลายท่านก็ถูกที่พูดกันอยู่ แต่แนวคิด เรื่องการที่เห็นว่าผู้ค้ำประกัน หรือหลักทรัพย์ค้ำประกันหรือไม่ เป็นแนวคิด ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งบางท่านบอกว่าจะต้องหาคนรับผิดชอบแทน ถ้าหากเจ้าตัว คนนั้นไม่รับผิดชอบ แนวคิดของเราแตกต่างกันตรงนี้ ผมเองต้องการให้ประชาชน ทุกคนรับผิดชอบต่อตนเอง ไม่ต้องให้คนอื่นมารับผิดชอบต่อชีวิตตัวเองแทน เพราะฉะนั้นความหมายก็คือว่า มีหรือไม่มีก็ได้ ถ้าสมมติคณะกรรมการต้องการ ให้นำนี้ นาย ก นาย ข มีผู้ค้ำประกัน เพราะถ้าเรามีเราก็จัดให้มี แต่ถ้าไม่มีจริง ๆ กฎหมายเขียนไว้อย่างนี้ก็ไม่ได้เลย ถ้าเราเปิดช่องว่างไว้สักนิดหนึ่งว่าขึ้นอยู่กับ คณะกรรมการกำหนด คนไหนน่าจะมีหรือไม่มี ผมว่าน่าจะได้ประโยชน์มากกว่า แล้วก็เงินกองทุนนี้กราบเรียนท่านประธานไปแล้วว่า เราก็พร้อมที่จะหมดไป ตามกาลเวลา แต่เชื่อว่าตั้งไว้ ๑๐,๘๐๐ ล้านบาทขณะนี้ชั่วระยะเวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปี ไม่มีหมดหรอกครับ ถึงมีผู้ค้ำประกันหรือไม่ก็ไม่หมด เราก็ต้องตั้งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อเยาวชนชนทั้งประเทศอย่างนี้ นิด ๆ หน่อย ๆ คนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ๒๐,๐๐๐ บาท ๓๐,๐๐๐ บาท แต่เขามีวิถีชีวิตมีความรู้ดีขึ้นมาเป็นกำลังสำคัญของสังคม ได้ดีกว่า เราก็น่าจะยอม แทนที่จะเอาเงินไปสร้างถนนให้บ้าน ก บ้าน ข กิโลเมตรละ ๑๐๐ ล้านบาท ๒๐๐ ล้านบาท อย่างนี้ผมว่าไม่ถูก บางทีชลประทาน ออกแบบไว้สร้างเขื่อน ๕๐๐ ล้านบาท ออฟเฟอร์ (Offer) ทำราคาเกินไปได้จริง ๆ สร้างจริง ๆ คือ ๒๐๐ ล้านบาท แต่ก็ชั่วกันเวลาสร้าง สูญไปที่ ๓๐๐ ล้านบาท เราก็ยังทำ ทุกวันนี้ก็ยังทำอยู่ เพราะฉะนั้นเป็นประโยชน์อย่างนี้เราจะต้อง

หาทางออก หาช่องให้กับผู้ที่มีฐานะยากจนไม่มีผู้ค้ำประกันจริง ๆ หลักทรัพย์ก็ไม่มี เราจะทำอย่างไร เราต้องดูแลเขาด้วยตรงนี้ คนที่มีผู้ค้ำประกัน มีอะไรอยู่แล้ว บางที่ไม่จำเป็นต้องกู้ด้วยก็ได้ เพราะฉะนั้นจึงขอความกรุณาท่านกรรมาธิการ ถ้ามีเปิดช่องไว้สักนิดหนึ่งก็ดี ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ท่านสุทธิ จะเอาอะไรครับ

พันตำรวจเอก สุทธิ คະสุวรรณ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน ที่เคารพครับ กระผม พันตำรวจเอก สุทธิ คະสุวรรณ ในฐานะเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อย กระผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่าสำหรับ ร่างพระราชบัญญัติ มาตรา ๕๘ วรรคสอง เฉพาะอย่างยิ่งวรรคสอง ที่บัญญัติไว้ว่า ในการทำสัญญากู้ยืมเงินคณะกรรมการจะกำหนดให้มีผู้ค้ำประกันหรือหลักประกัน การชำระหนี้ด้วยก็ได้ แต่จะกำหนดจนเป็นอุปสรรคต่อผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ ในอันที่จะกู้ยืมเงินไม่ได้ สำหรับกรณีที่กรรมาธิการได้ส่งวนค่าแปรญัตติไว้ ซึ่งท่านวิเชียร ขาวขำ และท่านมาลีรัตน์ แก้วก่า ที่ได้อภิปรายไปแล้ว กระผมได้เห็นชอบด้วย ได้มองเห็นช่องว่างว่าที่บัญญัติไว้ว่าให้มีผู้ค้ำประกัน หรือหลักประกันการชำระหนี้ด้วยก็ได้ และที่ทางกระผมและคณะได้เรียนไปว่า ให้ขอตัดหลักประกันออกไปนั้นก็จะมีเหตุผลว่า -----

นอกจากพระผมจะเห็นด้วยทั้ง ๒ ท่านที่ได้อภิปรายไปแล้ว จากการทำที่เราได้พิจารณาเห็นว่าจากการกู้ยืมเงิน กองทุนกู้ยืมเงินปี ๒๕๓๙ ที่ผ่านไปที่พระราชบัญญัติยังไม่ออก แต่ว่าถือปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงการคลังนั้น ได้ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ได้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่จะเลือกเอาหลักประกัน ซึ่งก็ได้พิจารณาเห็นว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องความเดือดร้อนสำหรับนักเรียนที่จะขอกู้ยืมเงิน เพราะว่าถ้าหากกำหนดไว้ให้แต่เฉพาะให้มีผู้ค้ำประกันนั้นก็มิโอกาสที่จะกระทำได้ แต่ถ้าหากว่าบัญญัติไปด้วยว่าให้มีหลักประกันแล้ว ส่วนมากเจ้าหน้าที่จะเลือกปฏิบัติอื่นที่ ๒ นี้ เพราะว่าเจ้าหน้าที่เขาไม่ต้องการที่จะให้ตัวเองนั้นมีข้อผูกพัน ถ้าหากว่ามีการที่จะต้องมีการฟ้องร้องหรือมีอะไรเกิดขึ้นมานี้ ก็เป็นเรื่องที่ไม่อยากจะได้รับผิดในตรงนี้ ส่วนใหญ่แล้วก็จะให้ปฏิบัติว่าให้มีหลักประกันอันนี้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องความเดือดร้อนให้แก่แก่นักเรียนหรือผู้ปกครอง เพราะฉะนั้นพระผมจึงขอยืนยันว่าอยากจะให้ตัดคำว่า หรือหลักประกัน ออก ให้เหลือแต่เฉพาะให้มีผู้ค้ำประกันในการชำระหนี้ด้วยก็ได้ ขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญประธาน

กรรมาธิการ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ ประธานกรรมาธิการ ต่อข้อคิดเห็นของท่านสมาชิกทุกท่านผมคิดว่าเป็นประโยชน์และมีความจริงใจต่อพี่น้องประชาชนในการแก้ไขปัญหา อย่างไรก็ตามผมคิดว่าเพื่อให้เป็นความคล่องตัวของคณะกรรมการซึ่งจะมีขึ้นตามกฎหมายนี้ จะเป็นผู้กำหนดในการบริหารกองทุนว่าในการดำเนินการนั้นคณะกรรมการอาจจะไม่ให้มีหลักประกันก็ได้ ในเมื่อเห็นว่าความจำเป็นจะไม่ต้องมีหรือเหตุการณ์อื่น ถ้ามีความจำเป็นในกรณีที่ต้องการให้มีค้ำประกันก็อาจจะเปลี่ยนแปลงระเบียบข้อแก้ไขทั้งหลายให้ทำได้ง่าย เพราะไม่ต้องเสนอเป็นกฎหมายเพียงแต่แก้ไขระเบียบเท่านั้น ผมคิดว่าข้ออภิปรายของท่านสมาชิกคงเป็นรายละเอียดที่ให้คณะกรรมการซึ่งจะตั้งขึ้นตามกฎหมายนี้เป็นข้อพิจารณาในการดำเนินการด้วยความคล่องตัวของการทำงานมากกว่า

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ คงจะถามมติแล้วนะครับว่าจะเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ คือกรรมาธิการเสียงข้างน้อยหรือจะเห็นตรงตามร่างเดิม

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎรมีสัญญาให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เพื่อไม่ให้เกิดการ
สับสน คือคณะกรรมการเสียงข้างน้อยขอตัดคำว่า ให้มีผู้ค้าประกันหรือ
หลักประกัน ออกใช้ใหม่ครับ คุณวิเชียร ขาวขำ ใช้ครับ ตัดตรงนี้ออก ผมจะ
ถามมติในะครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (กรรมาธิการ) : กรรมาธิการเสียงข้างน้อย
บางท่านอภิปรายว่า ให้มีบุคคลค้าประกัน และตัด หลักประกัน ออก หรือตัดออก
ทั้งหมดเลย ขออนุญาตท่านสุทธิเมื่อกันเสนออย่างไร ผมจะยกมือให้ยู่แล้ว แต่ว่า
สับสนนิดหน่อย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือทางกรรมาธิการ
เสียงข้างน้อย ผมจะถามอย่างนี้ เพราะว่าท่านสุทธิก็แตกต่างกับท่านวิเชียร
ท่านสุทธิให้ตัดเฉพาะ หลักประกัน เท่านั้น เราตกลงกันจะตัดเฉพาะ หลักประกัน
ท่านวิเชียรยืนยันใหม่ครับ เชิญท่านวิเชียรก่อนครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (กรรมาธิการ) : ท่านต้องถามก่อนว่าเอาตาม
เสียงข้างน้อยหรือเอาตามกรรมาธิการ ถ้าเสียงข้างน้อย เอาอย่างของใคร
๒ ขั้นตอนได้ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านวิเชียรครับ

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ เพื่อความ
ชัดเจนแล้วก็พบบันครั้งทาง เพื่อผ่อนปรนหลักเกณฑ์ลงมา ผมขอความกรุณา
ท่านประธานแปรเป็น ให้ตัดคำว่า หลักประกัน ออก ผู้ค้าประกัน ก็ยังคงไว้ก็ได้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ให้ตัดคำว่า หลักประกัน
ออก เหลือเฉพาะ ผู้ค้าประกัน ผมจะถามมติในะครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรคงไว้
ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับ
คำแปรญัตติของคณะกรรมการเสียงข้างน้อย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนน้อย)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าเสียงส่วนใหญ่
เห็นคงไว้ตามร่างเดิม ต่อไปท่านเลขาฯ

นางศิริลักษณ์ ปันบำรุงกิจ (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๔๙ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๕๐ มีการแก้ไข กรรมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณวิเชียรครับ

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

วิเชียร ขาวขำ กรรมาธิการเสียงข้างน้อย อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า
ในมาตรา ๕๐ นี้ สาเหตุที่สงวนคำแปรญัตติก็เพราะว่า กองทุนนี้รัฐบาลได้เขียนไว้
เพื่อคิดดอกเบี้ยจากประชาชน ผมเองคิดว่ารัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐใดก็ตาม
ถ้าจะลงทุนเพื่อการศึกษาไม่ควรอย่างยิ่งในการคิดดอกเบี้ย ลงทุนเพื่อการศึกษา
ของโลกใดก็ตาม ประเทศใดก็ตามเขาจะต้องให้เปล่า เป็นการให้เปล่าทั้งสิ้น
ผมถึงกราบเรียนตั้งแต่มาตรา ๔๘ ว่า การที่ลงทุนเพื่อการศึกษาของประชาชน
จะมากำหนดเงื่อนไขให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ จะเป็นอุปสรรคต่อการ
กู้ยืมนั้นไม่ควรกระทำ เช่น มีหลักทรัพย์ มีผู้ค้ำประกัน อะไรเหล่านี้ไม่ควรอย่างยิ่ง
และซ้ำร้ายกว่านั้นก็คือยังจะมาคิดดอกเบี้ยกับประชาชน ท่านประธานครับ เราลอง
นึกดูว่าเราสร้างอาคารเรียนให้กับประชาชน ปี ๆ หนึ่งเป็นเท่าไร เราซื้อสมุด
ดินสอ ปากกา ซื้อเสื้อผ้าเด็กนักเรียนเท่าไร เอานมกล่องไปแจกเด็กนักเรียน
ปีหนึ่งเท่าไร ลงทุนจ้างบุคลากรไปเท่าไร การที่ให้ประชาชนกู้ยืมไปแล้วนำคืน
กลับมาให้นี้ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะคิดดอกเบี้ย และนอกจากจะเป็นภาระหน้าที่
ของรัฐบาลแล้วยังขัดกับกฎหมายของศาสนาอิสลามด้วยในการที่จะไปคิดดอกเบี้ยจาก
พี่น้องประชาชน เพราะฉะนั้นพี่น้องประชาชนชาวมุสลิมจะไม่มีโอกาสกู้เงินกองทุนนี้
ได้เลย ถ้ายังใช้คำว่า ดอกเบี้ย อยู่ คณะกรรมการจะไปกำหนดอย่างไรก็ตาม
จะไปเขียนค่าสละสลวยขึ้นมาใหม่อย่างไรก็ตาม แต่ในต้วบทกฎหมาย คือกฎหมาย
ฉบับนี้ซึ่งบังคับใช้อยู่ ยังใช้คำว่า ดอกเบี้ย อยู่ จะเป็นอุปสรรคและขัดหลักของ
ศาสนาอิสลามเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า ประการที่ ๑ โดยสรุปก็คือว่า
รัฐบาลไม่มีหน้าที่มาค้ำกำไรกับพี่น้องประชาชน เป็นหน้าที่ที่ต้องให้เปล่าด้วยซ้ำไป
อันที่ ๒ คือขัดหลักกฎหมายอิสลาม จึงขอให้ตัดคำว่า ดอกเบี้ย ทุกแห่งในกฎหมาย
ฉบับนี้ออกไป ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณสุรเชษฐ์

ก่อนครับ ผู้แปรญัตติ แล้วต่อไปคุณเอกภาพ

นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ

กระผม นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ ส.ส. จากนครราชสีมา พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะ

กรรมวิธีการเลี้ยงช้างน้อย ผมได้แปรปฏิบัติในมาตรา ๕๐ ให้ตัดคำว่า มีดอกเบียหรือ
 ผลประโยชน์อื่นใด ทั้งสิ้น เหตุผลเนื่องจากว่า ตามที่กรรมวิธีการเลี้ยงช้างน้อย
 ขอภัยต้องเอ่ยชื่อคุณวิเชียร ขาวขำ ได้ให้เหตุผลเมื่อสักครู่นี้ก็เช่นเดียวกันครับ
 เนื่องจากว่ารัฐจะสนับสนุนนักเรียนที่มีฐานะยากจนได้มีโอกาสได้เรียนหนังสือ
 โดยที่รัฐให้กองทุนเพื่อการสนับสนุน เพราะฉะนั้นตรงนี้ถ้าหากว่าเราไปคิดดอกเบีย
 ก็เป็นการสร้างภาระให้กับผู้ที่มีฐานะยากจนอยู่แล้ว โดยเฉพาะภาระในการชดใช้
 เงินกู้เงินต้น นั่นก็เป็นภาระที่เราไม่สามารถที่จะทราบได้ว่าจะเป็นภาระหนักกับ
 นักเรียน นักศึกษาเหล่านั้นหรือไม่ -----

เราก็เห็นการร่างกฎหมาย การปลดดอก ไม่ว่าจะ เป็นเกษตรกรหรือว่า
 หนี้สินต่าง ๆ มาหลายประเภทมาแล้ว เนื่องจากเราทราบว่า การที่จะ
 ให้มีดอกเบี้ยเงินกู้ นั้นเป็นภาระย้อนหลัง เข้าไปที่ไม่สามารถที่จะแก้ไขได้
 เพราะฉะนั้นเรามาคำนึงถึงเบื้องต้นเลยว่า นักเรียนที่รัฐต้องการให้
 การสนับสนุนให้ทุนที่จะให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียนชั้นสูงได้ เพื่อในการ
 ที่จะประกอบอาชีพที่ดีได้นั้น ถ้าหากเราไปสร้างเงื่อนโซ่อีกในอนาคต
 เราก็จะไม่แน่ใจว่า เด็กนักเรียนเหล่านี้ในอนาคตเขาจะไปมีหน้าที่ที่ดี
 ตามที่เรานึกคิดหรือไม่ เราก็ไม่แน่ใจ ไซ้ไหมครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
 เด็กใดที่มีโอกาสจากกองทุนนี้ทำให้ฐานะดีขึ้นอย่างนั้นเราไม่ว่า เราไม่ตำหนิ
 แต่ว่าบางส่วน ถ้าเกิดว่า เรียนไม่จบหรือว่าจบแล้วไม่มีโอกาสที่จะเรียนต่อ
 ได้อีกเนื่องจากสาเหตุหลาย ๆ ประการจนต้องรับภาระเงื่อนโซ่ที่รัฐต้องคิด
 ดอกเบี้ยอีก ตัวนี้ก็เป็นภาระอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า
 ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปให้ดอกเบี้ยสร้างคามยุติธรรมเลยนะครับ
 ไหน ๆ เราก็จะช่วยแล้วไม่ว่าทุกภาค ทุกศาสนา ผมไม่อยากจะอิงว่า
 ปัญหานั้นจะเกิดกับพี่น้องมุสลิมเท่านั้น ความจริงแล้วไม่จำเป็นจะต้องอิง
 ถึงเรื่องศาสนาในการที่เราจะปลดดอกหรือไม่คิดดอกเบี้ยนั้นจะเป็น
 ประโยชน์ให้กับนักเรียน นักศึกษาที่มีฐานะที่ด้อยโอกาสทั้งนั้นนะครับ
 เพราะฉะนั้นผมจึงสนับสนุนในทางที่กรมการเสี่ยงข้างน้อยว่า
 มาตรา ๕๐ นั้นควรจะไม่ให้ดอกเบี้ยเลยครับ หรือว่าจะไปคิดใน
 ผลประโยชน์อย่างอื่นก็สุดแล้วแต่นะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญคุณ เอกภาพ

นาย เอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ประธานสภาที่เคารพ

กระผม เอกภาพ พลซื่อ ส.ส. ร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม เราต้องยอมรับว่า
 ประเทศของเรานั้น ทุกประเทศถ้าประชากรของท่านนั้น การศึกษาดำเนินทำให้
 การพัฒนาเป็นอุปสรรค การหลอกลวงก็มีมากขึ้น ประเด็นหลักตอนนี้ชาติ
 บ้านเมืองนั้นอยากให้คนในชาตินั้นมีการศึกษาสูงขึ้นทำทุกวิถีทางที่จะให้คนนั้น
 เข้าสู่วงการศึกษานโยบายของรัฐตั้งแต่ยุค ท่านชวน หลีกภัย ต่อด้วย
 ท่านบรรหารก็เขียนระบุไว้ชัดว่า จะขยายโอกาสทางการศึกษาจาก ๖ ปี
 เป็น ๙ ปี จาก ๙ ปี เป็น ๑๒ ปี ก็หมายความว่า รัฐบาลมองเห็นความสำคัญ
 ในการพัฒนาบุคลากรของชาติจึงได้พยายามออกกฎหมายบังคับให้ทุกคนมาเรียน

หนังสือ แต่ก็ยังมีอุปสรรคเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้ปกครองมีภาระมาก
 ลูกหลานที่จบ ป. ๖ ก็ส่งเข้ามาทำงานกรุงเทพฯ ทำให้ขาดจากการศึกษา
 ที่จำเป็นเพื่อการศึกษาที่ควรจะเรียนอยู่ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงพยายามที่จะ
 ช่วยเหลือผู้ปกครองให้มีภาระในการที่จะส่งเรียนนั้นน้อยที่สุด จะเห็นว่าเอานม
 ไปแจกก็ยังมิเลย ยุคท่านชวน หลีกภัย เป็นนายกฯ ครั้น เอานมไปแจกให้เด็ก
 ก่อนวัยเรียน ป. ๑ ถึง ป. ๒ เขาก็แจกกันมาแล้ว เพื่อที่จะบำรุงสมอง
 บุคลากรของชาตินั้นเจริญขึ้นกว่าเดิม กองทุนเพื่อการศึกษาตั้งเพื่ออะไร
 เพื่อแบ่งเบาภาระของผู้ปกครองอยากให้เด็กนั้นได้รับการศึกษาสูงขึ้น และ
 เป็นการสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๘ ที่จะเน้น
 พัฒนาบุคลากรของชาติให้เจริญก้าวหน้าขึ้น แต่มาดูมาตรา ๕๐ การศึกษาแท้ ๆ
 เราอยากที่จะให้ เขาเข้ามารับการศึกษาโดยที่รัฐบาลนั้นไม่ต้องรับภาระมาก
 ให้คนที่เรียนนั้นเป็นภาระเองก็เงินมาเอง แต่ทำไมต้องไปคิดดอกเบียด้วย
 คิดดอกเบียยังไม่พออีกนะครั้น ยังจะหาโอกาสเอาประโยชน์อื่นใดอีกด้วย
 อ่านดูให้ดีนะครั้นจริงอยู่ในระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่นั้นท่านไม่คิดดอกเบีย
 แต่หลังจากจบการศึกษาแล้วนอกจากดอกเบียแล้ว จะมีประโยชน์อื่นใดตามมาอีก
 ดูมาตรา ๕๐ บัญญัติว่าอย่างนั้นนะครั้นว่า ห้ามมิให้คิดดอกเบีย ร่างเดิมว่า
 ห้ามมิให้คิดดอกเบียจากเงินที่กู้ยืมในระหว่างที่ผู้ยืมเงินยังศึกษาอยู่ อันนี้ก็
 ร่างเดิม ร่างใหม่ของคณะกรรมการของท่านเสริมศักดิ์เป็นประธานอยู่ไม่เห็นใจ
 คนจนบ้างเลย เพิ่มมาอีกบอกว่า ห้ามมิให้คิดดอกเบียหรือประโยชน์อื่นใด แผลงไว้แล้ว
 ท่านแผลง ประโยชน์อื่นใด ให้เขาไปแล้วแผลงอย่างไรครั้น จะมาตามต่อด้วยมาตราอื่น
 ต่อไปมาตรา ๕๒ ต่อไป นอกจากดอกเบียแล้ว ยังมีดอกปรับตามมาอีก-----

ท่านประธานครับ ผมว่าผิดหลักเจตนาเดิมของรัฐบาลที่ยกร่างกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมา นอกจากจะคิดดอกเบี้ยแล้ว ประโยชน์อื่นใด นั้นผมไม่เห็นด้วย แม้แต่ดอกเบี้ยผมก็ไม่เห็นด้วย น่าจะให้การศึกษา ให้เขาไปฟรี ๆ นะครับ เงินต้นเขารับผิดชอบอยู่แล้ว ยังเอาดอกเบี้ยอีก ดอกเบี้ยไม่พอแผ้วความคิดว่า ประโยชน์อื่นใด อีกผมไม่เห็นด้วย คณะกรรมาธิการชั้นตอนแรกนั้นถอนคำเดิมออกมาก่อนเถอะครับ ตัดคำที่เพิ่มเข้ามาก่อน แล้ว ดอกเบี้ย ค่อยชั้นตอนที่ ๒ ท่านประธานครับ ท่านก็มาจากการเลือกตั้ง ตัดดอกเบี้ย ประโยชน์อื่นใด นะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปคุณสิทธิรัตน์

นายสิทธิรัตน์ รัตนวิจารณ์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม สิทธิรัตน์ รัตนวิจารณ์ ส.ส. สกลนคร พรรคเสรีธรรม ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ท่านประธานที่เคารพ ผมเองขอเรียนชี้แจงเกี่ยวกับที่ได้ส่งวงความเห็นไว้ในมาตรานี้ ผมขอขอบพระคุณและแสดงความชื่นชมยินดีที่สภาแห่งนี้ได้เห็นความสำคัญทางด้านการศึกษา สืบเนื่องมาจากรัฐบาลชุดที่แล้วและรัฐบาลชุดนี้ก็ได้อาสาต่อว่าทำอะไร เขาว่าชนของชาติ คนที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน ที่จะได้มีโอกาสที่จะศึกษาเล่าเรียน จากอดีตที่ผ่านมาสภาพการศึกษาของชาติเรานั้น ท่านประธานเองก็เป็น ส.ส. ที่มาจากชนบท ก็ทราบดีว่าพี่น้องเราอยู่ในฐานะเช่นไร หลายคนเรียกได้ว่าพ่ายแพ้ตั้งแต่เกิด ไม่สามารถที่จะไปสู้กับคนอื่นได้ เพราะฉะนั้นคำว่า มีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน นั้นก็ไม่เท่าเทียมกันตั้งแต่เกิดแล้ว ทั้งที่เขามีสติปัญญา มีความสามารถที่จะศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงได้ แต่ก็ด้วยฐานะทางครอบครัวยากจน ขัดสน ไม่มีทุนรอนที่จะศึกษาเล่าเรียนต่อไป เพราะฉะนั้นทำให้ประเทศชาติของเราได้สูญเสียบุคลากรเหล่านั้นไป แล้วก็ทำให้พี่น้องเหล่านั้นได้เสียอนาคตที่เขาควรจะได้ ท่านประธานก็ทราบดี มีพี่น้องเราจำนวนไม่น้อย ท่านประธานทราบไหมว่ามีหลายครอบครัวไม่มีญาติพี่น้องในสายเลือดเดียวกันแม้กระทั่งคนเดียวกันก็มี ซึ่งเมื่อสักครู่นี้ท่านผู้มีเกียรติ กรรมาธิการเสียงข้างน้อยก็ได้พูดถึงผู้ค้าหรือหลักค้าไปแล้ว ผมเองก็ขอกราบเรียนว่า ผมได้ขอสงวนคนหนึ่ง แต่ได้ตกลงจากเอกสารไป ก็ไม่เป็นไร ท่านกรรมาธิการเสียงข้างน้อยก็ได้เรียนที่ประชุมไปแล้ว ท่านประธานที่เคารพ ผมเองเห็นด้วยกับการที่เราส่งเสริมให้เยาวชนได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน การที่มีกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษานี้ก็ เป็นเรื่องดี ผมเห็นด้วย แต่ไม่เห็นด้วยทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ทราบว่า มีเหตุผลอันใดที่จะต้องมาคิดดอกเบี้ย แล้วก็เสียงหลักศาสนาไปว่า แก้วจาก ดอกเบี้ย ไปว่า หรือผลประโยชน์อื่นใด

ซึ่งสิ่งนี้ผมขอกราบเรียนว่าเป็นภาระหน้าที่ของผู้รับผิดชอบบ้านเมือง เป็นภาระหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องรับผิดชอบให้เยาวชนของชาติได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนจากอดีตที่ผ่านมาเรามีทุนที่ให้เปล่า มาถึงวันนี้ก็เรียนจำนวนไม่น้อยที่ได้รับอานิสงส์จากกองทุนเงินให้กู้ยืมซึ่งได้ใช้มาตั้งแต่ต้นปีแล้ว หลายคนดีใจ เขาบอกว่าเขาได้รับทุน แต่ถ้าหากบุคคลเหล่านี้เขาทราบดีว่าเมื่อเขาจบการศึกษาไป ๒ ปีเขาจะต้องมาชดใช้เงินต้นพร้อมดอกเบี้ยคืน ท่านประธานเคยคิดดูบ้างไหมครับว่าถ้าเขาได้รับทุนกู้ยืมเงินกองทุนนี้ตั้งแต่ในระดับมัธยมไปจนกระทั่งจบชั้นอุดมศึกษาเมื่อจบแล้ว ๒ ปี เขามาส่งเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยคืน เงินต้นกับดอกเบี้ยนั้นเท่ากันครับท่านประธาน สิ่งนี้แหละครับจะเป็นภาระให้กับบุคคลซึ่งเพิ่งจบการศึกษามาใหม่ ๆ อยู่ในวัยทำงาน เขาจะต้องมาแบกรับภาระในสิ่งนี้ เป็นภาระหนักครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นขวัญ กำลังใจ ที่เขาจะทำงานเพื่อสร้างสรรค์สังคม สร้างสรรค์ประเทศชาตินั้น เขาจะเอามาจากไหนเมื่อเขามีหนี้สินอยู่ สิ่งที่ผมปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง และผมก็คาดการณ์ไว้ในอนาคตข้างหน้า สักวันหนึ่งสภาแห่งนี้จะต้องมาออกกฎหมาย ออกพระราชบัญญัติยกเลิกหนี้สินเงินกองทุนฉบับนี้ เราไม่มีหลักคิดกันเลยว่า ทำไมเราจะต้องคิดดอกเบี้ยกัน แล้วเรามีหลักเกณฑ์อะไรครับ หลายคนบอกว่า เพียงร้อยละ ๑ เท่านั้นเอง ไม่คุ้มกับค่าเงินเพื่อหรือว่าค่าเงินที่ลดลงด้วยซ้ำเมื่อไม่คุ้มแล้วคิดไปทำไมครับท่านประธาน ถ้าคิดไปเพื่อว่าให้อยู่ได้ก็อยู่ไม่ได้ เพราะว่าค่าเงินเพื่อสูงมากกว่า ๑ เปอร์เซ็นต์ที่ท่านคิดในปีที่ผ่านมา เพราะฉะนั้นจากก้าวที่เราเคยมีทุนให้เปล่า พอถึงวันนี้เรามีทุนให้ยืม เราก็คิดดอกเบี้ยคิดผลประโยชน์อีก -----

เพราะฉะนั้นในการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการศึกษาที่จำเป็นที่จะต้องสร้างคน
 ครัวทำนุประชาชนที่จะออกไปรับใช้สังคม อย่างน้อยที่สุดในระดับ ปวช. ปวส.
 หรือว่าระดับอุดมศึกษา รัฐจะต้องเข้าไปดูแลโดยไม่คิดดอกเบี้ยต้องให้เขา
 ได้เรียนฟรีตรงนี้ด้วยครับ ๑. ไม่คิดดอกเบี้ย แล้วในอนาคตจะต้องให้เปล่า
 ด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นผมจึงขออนุญาตตัดตรงที่ว่า คิดดอกเบี้ย เป็นว่า มิให้
 คิดดอกเบี้ย ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปคุณชัชวาลน์ครับ

นายชัชวาลน์ ทรัพย์รวงทอง (ชัชวาท) : กราบเรียนท่านประธานสภา
 ที่เคารพ กระผม ชัชวาลน์ ทรัพย์รวงทอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชัชวาท
 พรรคเสรีธรรม ขอกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ในขณะนี้เป็นการพิจารณา
 พระราชบัญญัติกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ซึ่งอยู่ในมาตรา ๕๐ นั้น ผมต้องขอ
 กราบเรียนครับว่า เป็นเรื่องของการพิจารณาว่าการกู้ยืมนี้จะต้องมีผลตอบแทน
 ให้กับรัฐหรือกองทุนก็คือดอกเบี้ยหรือเงินตอบแทนอื่น ซึ่งเป็นรายได้ที่กองทุนนี้
 จะต้องนำมาได้รับผลประโยชน์นั้น ต้องขอกราบเรียนท่านประธานครับว่า
 จริง ๆ แล้วรัฐนั้นควรที่จะมีหน้าที่อยู่ในหลายหน้าที่ ก็เหมือนรัฐนั้นก็คงจะเหมือน
 กับถ้าเรามีความหมายในครอบครัวที่เล็กลงไป รัฐนั้นเป็นครอบครัวที่ใหญ่
 ถ้าเป็นครอบครัวที่เล็กก็คงจะเป็นครอบครัวของพ่อ แม่ ลูก คนที่เป็นพ่อบ้าน
 แม่บ้านนั้นคงจะต้องจัดการให้กับลูกในหลาย ๆ เรื่อง เช่น ในเรื่องของ
 การรักษาพยาบาล เมื่อลูกนั้นยังไม่มีขีดความสามารถในการหารายได้
 อีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องการศึกษา คนที่เป็นพ่อแม่ก็ต้องหาการศึกษาให้กับลูก
 อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ในเรื่องของการที่อยู่อาศัยต้องจัดการให้กับลูกในครอบครัว
 เช่นเดียวกันจะต้องทำอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ในเรื่องของการที่หลังจากการจบ
 การศึกษาแล้ว ต้องให้ลูกนั้นมีงานทำ ที่นี้มาพูดถึงครอบครัวใหญ่ก็คือ ครอบครัว
 ที่เป็นประเทศ เมื่อเราฉายภาพให้กว้างขึ้นก็คือเป็นประเทศ ถ้าเป็นประเทศแล้ว
 ก็คือ บุดงาย ๆ ก็คือคนที่เป็นผู้นำประเทศก็คือคนที่เป็นนายกรัฐมนตรี ก็คือ
 คนที่เป็นพ่อบ้าน เพราะฉะนั้นคนที่เป็นพ่อบ้านหรือคนที่เป็นผู้นำรัฐบาล หรือคน
 ที่เป็นผู้นำประเทศที่ลูกหลานทั้งหมดให้ความเคารพนับถือในการที่จะให้เป็นผู้นำ
 หรือเป็นหัวหน้าครอบครัวนั้น คงจะต้องทำใน ๔ อย่างนั้นให้กับลูกหลานพลเมือง
 ทั้งประเทศ แต่ในขณะนี้ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติ
 ฉบับหนึ่งที่มองเห็นว่ามีความสำคัญยิ่งก็คือ พระราชบัญญัติกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
 แท้ที่จริงแล้วควรจะไม่มีการออกพระราชบัญญัตินี้เสียด้วยซ้ำ การศึกษานั้นคงจะต้องจัด

การศึกษาให้ฟรีในลักษณะนั้น แต่อย่างไรก็ตามแต่เถอะแต่ท้ายที่สุดเมื่อให้กู้ยืมแล้ว
ยังให้คิดดอกเบี้ยอีก ผมอยากจะกราบเรียนต่อท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการ
ว่าผมเองอยากจะมีความคิด อยากจะเปลี่ยนข้อความในพระราชบัญญัตินี้เสียใหม่
เสียด้วยซ้ำ เป็นพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้ยืมเพื่อการศึกษา ไม่ควรใช้คำว่า
กู้ คำว่า กู้ นั้น ท่านลองคิดว่า เด็กจะมีความรู้สึกอย่างไร ตั้งแต่เล็ก ๆ ได้พบ
ได้เห็นกับสิ่งที่เป็นสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งที่อยู่ในจิตใจว่า เขาต้องเป็นอีกชั้นหนึ่ง
หรือเป็นคนอีกคนหนึ่ง ซึ่งรัฐนั้นให้เขากู้ แต่ถ้าเป็นอีกแบบหนึ่งละครับ รัฐให้
การศึกษาโดยรัฐไม่สามารถจัดการให้ฟรีก็จริง แต่ก็มีเงินให้ยืมเพื่อการศึกษา
นั้นหมายถึงเด็กที่ได้รับเงินกองทุน เด็กที่ได้รับเงินเอาไปศึกษาก็จะมีความรู้สึก
กับรัฐอีกแบบหนึ่ง มีความรู้สึกกับประชาชนหรือประเทศชาติต่อสังคมอีกระดับหนึ่ง

ว่าสังคมที่ให้เราเข้ามาในการศึกษานั้น เขาได้มีชีวิต มีการศึกษา มีความเป็นอยู่ที่
ที่ดีขึ้น จนกระทั่งมีครอบครัวหรือมีความรับผิดชอบในสังคมนั้น เขาก็จะนำความรู้
นำการศึกษาที่ได้นี้ไปใช้เพื่อสังคม เพื่อพลเมือง หรือเพื่อประเทศชาติ เพราะ
เขาได้ในสิ่งเหล่านี้มา แต่ท่านประธานที่เคารพ แต่หาเป็นอย่างนั้นไม่
ในความรู้สึกของเด็ก เมื่อรู้สึกมีการกั๊กกั้นมา จะมีความรู้สึกว่ารัฐนั้น หรือ
ประชาชนนั้น หรือสังคมนั้น ไม่มีอะไรให้กับเขาเลย สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งหนึ่ง
ที่ตราติดในดวงใจของเด็ก ผมอยากจะให้คณะกรรมการธิการผ่านไปทางท่านประธานว่า
ได้มีความรู้สึกใหม่ให้เกิดขึ้นเถอะครับ ให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาส เพราะเขา
เหล่านั้นล้วนแต่เป็นคนที่ยากจน ยากไร้ ถ้าคนที่มีฐานะ มีเงินทอง รับประทาน
ดอกเบ๊ยให้ถูกเท่าไร ถูกแสนถูกไม่มีใครต้องการหรือครับ ไม่มีใครเอาหรือ
เพราะคำว่า กู้ นั้นมีความหมายที่ลึกลับซึ่งเสียเหลือเกิน ก็ขอกราบเรียนต่อ
ท่านประธานอย่างนั้น เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยัง
คณะกรรมการธิการ ขอให้แก้ไขเสียใหม่ ถ้าเป็นไปได้ขอให้แก้ไขคำว่า พระราชบัญญัติ
กองทุนเงินให้ยืมเพื่อการศึกษา เสียด้วยซ้ำ ขอกราบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปท่านเดโช
แล้วคุณองยศ จากนั้นก็คุณอลงกรณ์ แล้วคุณมาลีรัตน์

นายเดโช ส่วานานนท์ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม เดโช ส่วานานนท์ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร
กระผมขออนุญาตขึ้นชมท่านกรรมาธิการผู้แปรญัตติ กรรมาธิการเสียงข้างน้อย
กล่าวโดยสั้น ๆ อยากจะขึ้นชมว่าท่านเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ที่แท้จริง ไม่ใช่วิสัยทัศน์
ในความหมายที่เราเคยพูดกันหลายวันในสภาแห่งนี้ แต่กรรมาธิการเสียงข้างน้อย
ผู้แปรญัตติตรงนี้ได้สื่อให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ต่อความสำคัญในอนาคตของบ้านเมือง
อย่างแท้จริง ท่านประธาน เรื่องของความสำคัญทางการศึกษา กระผมคิดว่า
พูดอย่างไรก็พูดได้ตลอดทั้งวัน เพราะสำคัญจริง ๆ แผน ๘ ที่จะประกาศใช้
เราก็มุ่งเน้นในการพัฒนาคน การศึกษา มีความสำคัญในการพัฒนาคน
การศึกษาเป็นการพัฒนาคนแน่นอน รัฐใดไม่ถือเรื่องการศึกษาเป็นหน้าที่
เป็นความจำเป็นที่จะต้องจัดให้การศึกษาให้แก่ประชาชนของตน รัฐนั้นก็
รัฐที่ใช้ไม่ได้ พุทธภาษิตเขาบอกชัดแจ้งนะครับ นตฺถิ ปญญา สมาอาภา
ความสว่างใจเสมอด้วยปัญญาไม่มี ท่านจะมีปัญญาได้ก็ต่อเมื่อมีการศึกษา ตรงนี้
เราก็คงต้องมามองดูกันบอกว่า ความจริงที่ท่านผู้แปรญัตติเสนอความคิดเห็น
ตรงนี้นั้นเป็นความคิดเห็นที่กระผมคิดว่า ต่าหนิรัฐบาลอย่างแรง เพราะข้อเท็จจริง

รัฐบาลกำลังเอาไรต์เอาเปรียบประชาชน โดยเฉพาะประชาชนคนยาก คนจน
 ที่มุ่งไฝ่หาการศึกษาให้แก่ตัวเอง เพื่อความเจริญ เพื่อความมั่งคั่งของบ้านเมือง
 ในอนาคต เอาไรต์เอาเปรียบอย่างไร คิดดอกเบีย เป็นไปไม่ได้เลยในขณะที่
 เรายอมรับกันว่า ไม่ว่าทางปฏิบัติหรือทางปริยัติก็คงรู้กันอยู่บอกว่า ไม่มีการลงทุนใด
 ที่ให้ผลคุ้มค่าเกินกว่าการลงทุนทางการศึกษา ซึ่งคดีทางเศรษฐศาสตร์ที่ไหน ๆ
 ก็ต้องยอมรับอย่างนั้น การลงทุนทางการศึกษาเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด
 ท่านไม่จำเป็นต้องเอากำไรจากดอกเบียเลย ก็คุ้มเกินคุ้มแล้ว ไม่ต้องดูอะไร
 ท่านประธาน ธรรมดาจะกล่าวใช้เวลาสั้น ๆ แต่ธรรมดาจะชี้ให้ดูว่า รัฐบาล
 กำลังเอาไรต์เอาเปรียบอย่างไร ในการที่คิดดอกเบีย ในการยืมเงินเพื่อเป็น
 การศึกษาของเยาวชน ของประชาชน คณะแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยของรัฐ
 คิดค่าเล่าเรียนแพง ลงทุนแพง กว่าที่จะจบนายแพทย์ได้แต่ละคนเกือบครึ่งล้าน
 หรือ ๑ ล้านบาท รัฐก็เต็มใจลงทุนควักให้ ก็รู้ยู่ว่าการลงทุนต่อผลิตแพทย์ ๑ คน
 ๑ ล้านบาท ไม่กี่ปีหรอก แพทย์แต่ละคนที่ผลิตออกมานั้นจะทำเงินเข้ารัฐมากกว่า
 ๑ ล้านบาท เป็นไหน ๆ ไม่รู้จักก็ร้อยเท่า ท่านประธาน ก็เห็นกันอยู่ชัด ๆ
 การศึกษาแพทยศาสตร์ นักศึกษาแพทย์ แต่รัฐไม่ให้มาเรียนฟรี ไม่ให้กู้เงิน
 มาเรียนด้วย ต้องเรียนโดยทุนของรัฐบาล -----

ทำไมละครับ ทำไมทำอย่างนั้นให้ทูลละครับ ก็เห็นกำไรอยู่ชัด ๆ ไม่ใช่หรือครับ แล้วทำไมสาขาอื่นไม่ให้ทูลละครับ ถ้านักเรียนแพทย์เขาจะเรียนโดยเรียน โดยทูลส่วนตัวมหาวิทยาลัยของรัฐไม่มีให้เรียนหรือครับ ต้องบังคับให้เขา เรียนทูล เขาอยากจะทำเรียนด้วยทูลส่วนตัวจะตาย เพราะเขาอยากจะทำลงทุน แต่รัฐบอกไม่ให้ เพราะได้ผลคุ้มเกินค่าบังคับให้เขาทำงานให้รัฐ ตรงนี้ชัด นะครับท่านประธานครับว่ารัฐกำลังเอารัดเอาเปรียบมาก ถ้าคิดแต่เพียงว่า การกู้ยืมเงินมาเพื่อการศึกษาแล้วก็คิดดอกเบี้ยแม้จะถูกสักเท่าไรก็ตาม เป็น การคิดหากำไรเกินตัวอย่างหาที่เปรียบมิได้ กระผมขอวิงวอนเถอะครับ กระผมชื่นชมคำพูดของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เพิ่งอภิปรายไปเมื่อสักครู่ ผลทางใจที่เด็กแต่ละคนที่ได้รับนั้นแหละครับจะมีค่าต่อชีวิตของเขาในอนาคต อย่างมาก ถ้าสามารถจะทำได้ค่าว่า กู้ ตัดออกไป กระผมจะขอกราบแทบเท้า เพราะมีค่าเหลือเกิน ขอให้คิดถึงเรื่องผลทางใจที่จะเกิดขึ้นมา เด็กไทยต้อง กู้เงินมาเรียนหนังสือไม่ไหวแล้วละครับ ประณามรัฐบอกไม่มีปัญญาแล้วไม่มี ปัญญาที่จะหาเงินจัดให้การศึกษาให้เต็มที่ให้แก่ประชาชนของรัฐไม่ให้สมกับที่ บอกว่าในแผนฯ ฉบับที่ ๘ ท่านทำอย่างนั้น ประณามตัวเองละครับ กระผมถึง บอกว่าอย่างไรก็ตามเถอะครับ ถึงตรงนี้กรรมวิธีการเลี้ยงช้างน้อยได้กระทำ คุณูปการไว้อย่างยิ่งใหญ่ที่ได้แสดงเตือนสติให้คิดบอกว่า อย่าคิดเลยครับ ดอกเบี้ย เอาแต่เงินต้นที่เขาลงทุนยืมไปคืนครับ รับรองว่าไม่มีชาติไหน ในโลกเขาจะคิดดอกเบี้ยจากการศึกษา กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปคุณองยศครับ

นายองยศ อรุณเวสสะเศรษฐ (ระยอง) : กราบเรียน

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม องยศ อรุณเวสสะเศรษฐ สมาชิก สภาผู้แทนราษฎร จังหวัดระยอง พรรคชาติไทย ผมเองก็ในฐานะของ เลขาฯ ของท่านประธานกรรมการ เราเคยปรึกษากันว่าจะมีการนำ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้าสู่สภา ซึ่งก็ได้คุยกันว่าจะ เป็นประโยชน์กับพี่น้อง ประชาชน แต่ผมเองด้วยความเขลาเรียกว่า ไม่ขยัน เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์และตัวเองก็ไม่ยอมไปศึกษารายละเอียด และผมก็คิดว่า เพื่อนสมาชิกในที่นี้อีกหลาย ๆ ท่าน ซึ่งอาจจะได้มานั่งดูร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้โดยละเอียดในวันนี้ ก็คงจะเห็นด้วยว่ามีข้อบกพร่องหลายอย่าง หลาย ประการ แต่ก็ไม่ได้มีผู้ขอแก้ไขไว้ในบางมาตรา เช่น ชื่อร่างพระราชบัญญัติ คุณชัยวัฒน์พูด ผมคิดว่าตั้งแต่รู้จักคุณชัยวัฒน์ตั้งแต่อยู่สามัคคีธรรม คราวนี้

คุณชัยวัฒน์พูดได้ถูกใจที่สุดในเรื่องชื่อร่างพระราชบัญญัติ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ชื่อ ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. จริง ๆ แล้วเหมือนกับท่านเดโชพูดน่าจะตัดคำว่า กู้ ออก ชื่อร่างพระราชบัญญัติปกติแล้วน่าจะมีการแก้ไข แต่ก็ผ่านมาแล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครับ ผ่านไปแล้วครับ

นายชงยศ อรุณเวสสะเศรษฐ (ระยอง) : ผ่านมาแล้ว เป็นเงินยืมเพื่อการศึกษา พ.ศ. แต่ช่วงนั้นที่ผ่านมาแล้วก็คงจะไม่พูดถึง ถึงมาตรา ๕๐ มาตรานี้เขียนไว้ว่า ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากเงินกู้ยืมในระหว่างที่ผู้กู้ยืมเงินยังศึกษาอยู่ ตรงนี้เพื่อนสมาชิกหลาย ๆ ท่านให้ความคิดเห็นกันว่า เงินซึ่งรัฐได้นำมาช่วยให้พี่น้องประชาชนในการศึกษาคั้งนี้พูดตามปกติแล้วผมคิดว่าถ้ารัฐบาลของเรามีความมั่นคงพอสมควร ฐานะการเงินพอสมควรน่าจะให้ฟรีเสียด้วยซ้ำ ไม่ต้องเรียกว่า ให้ยืม คือมีมาตรการคัดเลือกคนที่ยังไม่พร้อมที่จะเรียนด้วยตัวเองจะต้องให้เงินสนับสนุน -----

ผมคิดถึงขนาดอย่างไม่ต้องคิดถึงเรื่องดอกเบี้ย คิดถึงว่าเงินจำนวนนั้นน่าจะให้เป็น การช่วยเหลือไปฟรี ๆ โดยรัฐจะต้องเสียตัวนี้ไปเลย ไม่ต้องเรียกทุนคืน แต่เมื่อมาถึงตรงนี้รัฐบาลของเราอาจจะจนลงหน่อยก็ได้ ต้องให้ตั้งกองทุนมา และก็เก็บคืนมา แต่เมื่อมาตามมาตรา ๕๐ นี้ ขนาดไม่ช่วยฟรีขอเงินต้นคืนแล้วยังต้องมาคิดดอกเบี้ยอีกด้วย ตรงนี้ท่านประธานกรรมาธิการ ท่านเพื่อนกรรมาธิการลองคิดดูถ้าแก้ไขได้ก็ต้องแก้ไข แต่ถ้าท่านยังยืนยันว่าไม่แก้ไข ตรงนี้ผมต้องขออนุญาตท่านประธาน ก่อนลงมติเพื่อสมาชิกที่กดออกแล้วเข้ามาไม่ได้รู้เรื่อง ไม่ได้มาฟังเราตรงนี้ พอเห็นว่ารัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติเข้ามาก็จะยกมือตามกรรมาธิการกันอย่างเดียว ต้องขออนุญาตว่าเวลาเรียกเข้ามาแล้วขอเวลาให้เพื่อนสมาชิกที่นั่งอยู่และได้ศึกษาได้ฟังอยู่ตรงนี้แจจอีกสักครั้งก่อนที่จะเขาจะตัดสินใจลงมติอะไรไป ตรงนี้ก็ขอฝากไว้ด้วย ผมเห็นด้วยกับที่กรรมาธิการคุณสุรเชษฐ์ แวอาแซ คุณวิเชียร ขาวขำ คุณสิทธิรัตน์ รัตนวิจารณ์ ที่แปรญัตติได้ ผมอยากจะให้ตัดข้อความจาก มาตรา ๕๐ ทั้งหมดที่มีว่า ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากเงินที่กู้ยืมในระหว่างที่ผู้กู้ยืมยังศึกษาอยู่ ตรงนี้ตัดออกหมดเลยนะครับ และให้ค่านีแทน ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยจากเงินที่กู้ยืม คือหมายความว่าไม่มีการคิดดอกเบี้ยจากเงินที่กู้ยืมทั้งหมดไม่ว่าคนผู้นั้นจะยังศึกษาอยู่หรือว่าจบการศึกษาไปแล้ว เพียงแต่ให้ใช้เงินต้นเท่านั้น ตรงนี้ทำไมผมถึงมีความเห็นอย่างนี้ เพราะว่าเงินที่กู้ยืมไปนั้นไปใช้ในระหว่างเรียน ดังนั้นหนี้สินที่เขาจะมาพัวพันถึงระหว่างตอนจบการศึกษาไปแล้วไปทำงานแล้วก็เป็นหนี้สินที่ไม่ใช่ว่าเขามาทำงานแล้วถึงไปกู้ยืม เป็นหนี้สินที่ผูกพันในระหว่างที่จะต้องนำเงินตัวนั้นไปใช้ในการศึกษา เมื่อเขาจบการศึกษาแล้วจะต้องไปรับภาระตรงนั้น ไม่ใช่ครับ ขอให้รัฐคิดว่าเราช่วยเขาให้ได้เรียนสำเร็จ การศึกษาแล้วให้เขานำเงินต้นมาใช้ก็เพียงพอแล้ว ในระหว่างที่เขาทำงาน ให้เขาชำระหนี้ตรงที่ว่าค่านำเงินต้นมาก็พอแล้ว ดังนั้นผมขอตัดตามที่ผมได้พูดเมื่อสักครู่นี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ได้ครับ เพราะท่านไม่ได้แปรญัตติไว้

นายชงยศ อรุณเวสสะเศรษฐ (ระยอง) : ผมขอความกรุณานิดเถอะ ท่านประธานและท่านกรรมาธิการลองปรึกษากันดูอีกที ถ้าเป็นไปได้เพื่อนสมาชิกหลาย ๆ ท่าน และผมคิดว่าถ้าเพื่อนข้างนอกสนใจมาฟังก็คงจะเห็นคล้ายตามกับเพื่อนสมาชิกที่อยู่ในห้องประชุมนี้ด้วย แต่ก่อนจะลงมติท่านประธานจะต้องขออนุญาต

ให้เขา เพราะเข้ามาไม่ได้รู้เรื่องอิโหน้ออิเหน่อะไรเลย มาถามว่ากรรมธิการ
เอาอย่างไร เอาอย่างนั้นเลย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอบคุณครับ ต่อไป
คุณอลงกรณ์ พลบุตร คุณมาลีรัตน์ แก้วก่า คุณสมุท มงคลกิติ และ
คุณปิติพงศ์ เต็มเจริญ คือผมขอเรียนอย่างนี้ว่าในมาตรานี้กรรมธิการแก้ไข
ผู้ที่อภิปรายถ้าไม่ได้แปรญัตติไว้ก็แก้ไขข้ออภิปรายในทำนองว่าเขาแก้ไขอย่างไร
เราต้องขอสงวนให้คงไว้ตามร่างเดิม ไม่ใช่เราอยากจะตัดอะไรก็ตัด เพราะ
เราไม่ได้แปรญัตติ ขอเชิญคุณอลงกรณ์ครับ

นายอลงกรณ์ พลบุตร (เพชรบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ กระทบ
อลงกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดเพชรบุรี พรรคประชาธิปัตย์
กระทบเข้าใจว่าการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
เมื่อมาถึงใน มาตรา ๕๐ คงจะเป็นมาตราที่สำคัญ โดยเฉพาะประเด็นว่า
การกู้ยืมเงินจากกองทุนดังกล่าวนั้นจะคิดดอกเบี้ยหรือไม่ อย่างไร ความจริง
ประเด็นนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันมาตลอดเวลาเกือบ ๒ ปีที่ผ่านมา นับแต่ที่
คณะรัฐมนตรีในรัฐบาลชุดที่แล้วได้มีการอนุมัติโครงการดังกล่าวเมื่อวันที่
๒๘ มีนาคม ๒๕๓๘ โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอันเป็นแก่นสารของการจัดตั้ง
โครงการดังกล่าว และนำมาซึ่งการตราเป็นพระราชบัญญัติและพิจารณาในวันนี้
นั้นก็คือการจัดกองทุนเงินหมุนเวียนขึ้นมาในการที่จะให้โอกาสแก่ผู้ด้อยโอกาส
ในการศึกษา จะด้วยฐานะทางครอบครัวหรือฐานะทางเศรษฐกิจด้วยเหตุผล
อันใดก็ตาม ในขั้นตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนปลายจนจบชั้นสูงสุดคือปริญญาตรี -----

เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าเมื่อได้มีโครงการดังกล่าวภายใต้มติคณะรัฐมนตรีเมื่อ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๘ ในรัฐบาลชุดที่แล้ว ก็มี ๓ หน่วยงานที่รับผิดชอบก็คือกระทรวงการคลัง กระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และได้มีการกำหนดในร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๓๙ ในวงเงิน ๔,๐๐๐ ล้านบาท แต่เมื่อเปลี่ยนรัฐบาลแล้วปรากฏว่ารัฐบาลใหม่ได้ปรับวงเงิน ๔,๐๐๐ ล้านบาท เหลือเพียง ๓,๐๐๐ ล้านบาท และในที่สุดสภาผู้แทนราษฎรก็ได้อนุมัติเห็นชอบกับพระราชบัญญัติงบประมาณดังกล่าว ทำให้กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ก่อนหน้านั้นสามารถเริ่มต้นได้แม้ว่ายังไม่มีพระราชบัญญัติจัดตั้งกองทุนรองรับ แต่ว่ามีพระรชกฤษฎีกาจัดตั้งขึ้นมาทดแทน หรือใช้ระเบียบของกระทรวงการคลัง เข้าไปทดแทน อย่างไรก็ตามก็ดีพอมาถึงในปีงบประมาณ ๒๕๔๐ ก็ได้เพิ่มวงเงินงบประมาณเป็น ๑๐,๙๕๐ ล้านบาท จะเห็นว่าที่กระผมได้เรียนท่านประธานผ่านถึงคณะกรรมการมาธิการ เพื่อย้ำเตือนถึงวัตถุประสงค์เดิมของการจัดตั้งโครงการกองทุนดังกล่าวนี้ก็เพื่อที่จะผู้ด้อยโอกาสซึ่งมีปัญหาในด้านของฐานะทางครอบครัว และทำให้เสียโอกาสในการศึกษาโดยเฉพาะในชั้นมัธยมปลาย ภายหลังจบ ม. ๓ แล้ว ไม่ว่าจะในสายสามัญหรือสายอาชีวศึกษาก็ตาม แต่เป็นที่ทราบกันดีครับว่าประเด็นที่เราพูดกันมากทีเดียวก็คือการบริหารกองทุนหมุนเวียนดังกล่าวนั้นจะต้องมีเงินในการบริหาร เพราะฉะนั้นก็พูดถึงว่าเงินในการที่จะบริหารกองทุนดังกล่าว ซึ่งเป็นเงินทุนหมุนเวียนนั้นจะได้มาจากที่ใด หลายคนก็มีแนวความคิดว่าถ้าอย่างนั้นควรจะได้มาจากการคิดอัตราดอกเบี้ยจากเงินที่นักเรียนนักศึกษาได้กู้ยืมไป บางส่วนก็เห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องคิดจากดอกเบี้ย คิดเป็นรายได้อันเกิดจากดอกผลของกองทุนแต่ควรจะได้จากดอกผลที่เป็นดอกเบี้ยอันเกิดจากกองทุนที่ไปฝากไว้ในสถาบันการเงิน หรือว่าการกันเงินบางส่วนมาเป็นค่าใช้จ่าย เช่นในกรณีการใช้เงินคชก. ที่เป็นโครงการช่วยเหลือเกษตรกรนั้น ก็จะมีการกำหนดวงเงินในการช่วยเหลือ หลังจากนั้นก็จะมีการกันเงินไว้ประมาณ ๓ เปอร์เซ็นต์ สำหรับการบริหารโครงการ นั่นคือมีทางออกมากเหลือเกิน สำหรับการที่มาพูดถึงการที่จะต้องคิดถึงรายจ่ายและรายได้ที่จะนำมาใช้ในการบริหารกองทุน กระผมเข้าใจว่ากรรมการคงจะมีแนวความคิดหนักไปในแง่ของความคิดที่ว่าน่าจะจะได้ดอกเบี้ยมาเป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน เพราะว่าการบริหารกองทุนนั้นจะต้องมีผู้จัดการกองทุน จะต้องมีส่วนงาน มีค่าใช้จ่ายตลอดจนการติดตามเร่งรัดหนี้สินต่าง ๆ เพราะฉะนั้นนั่นคือสิ่งที่เป็นสาระสำคัญในมาตรา ๕๐ ดังกล่าว

แต่ว่าเรื่องการบริหารกองทุนนั้นเราคงไม่สามารถที่จะไปล้มล้างต่อวัตถุประสงค์หลักของกองทุนดังกล่าวได้ เนื่องจากว่าการที่จัดการศึกษาในระดับมัธยม หรือในระดับอุดมศึกษาก็ดี ทั้งสายสามัญและสายอาชีพนั้นล้วนแล้วแต่เป็นภารกิจของภาครัฐ การลงทุนในเรื่องของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในด้านการศึกษานั้นเป็นการลงทุนที่เราไม่สามารถประเมินค่าได้ ถ้าหากว่าเป็นความไม่มีความสามารถของภาครัฐในการที่จะจัดการศึกษาได้อย่างพอเพียงในระดับที่ไม่ว่าจะมีฐานะแตกต่าง ร่ำรวย ยากจนอย่างไร ก็สามารถศึกษาได้ ยังเป็นอุปสรรคอยู่เช่นนี้ ความแตกต่างดังกล่าวนี้ ทำให้เขาไม่มีโอกาสได้รับเสมอภาคในการศึกษา และเมื่อมีทางออกในการที่จะตั้งกองทุนขึ้นมา กระผมเข้าใจว่าสิ่งที่เราได้จัดเก็บภาษีจากประชาชน และก็มารวมเป็นกองทุนหมุนเวียนปรากฏอยู่ในงบประมาณแผ่นดินแล้ว ก็จะต้องสมทบอย่างนี้เรื่อยไป ตั้งแต่งบประมาณปี ๒๕๓๙ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า ๙ ปี งบประมาณจากนี้ไป ซึ่งก็จะเป็นวงเงินนับแสนล้านบาททีเดียวที่เป็นกองทุนดังกล่าว ผมคิดว่าการบริหารกองทุนนั้น ถ้าหากว่าเราได้ดอกผลจากดอกเบี้ยในส่วนที่กองทุนไปฝากไว้กับสถาบันการเงิน ก็คงจะไม่เพียงพอ ไม่จำเป็นจะต้องมาคิดดอกเบี้ยเอากับบรรดาผู้กู้ซึ่งแน่นอนที่สุดหลังจากจบ ม. ๓ แล้ว เขามาอยู่เรียน ม. ๔ ม. ๕ ม. ๖ ในสายสามัญ หรือว่าเรียน ปวช. ปวส. ในสายอาชีวะ หรือว่าเรียนสามัญแล้วก็ไปต่อชั้นปริญญาตรีอีก ๔ ปี นั้นหมายความว่านับจากการกู้เมื่อจบ ม. ๓ แล้ว เขาต้องใช้เวลา ๗ ปี ในการที่จะใช้เงินกองทุนดังกล่าว หลังจากนั้นก็จะใช้เวลา ๒ ปีที่จะมีโอกาสตั้งตัวก่อนในการทำงาน เมื่อครบกำหนดนั้นก็เริ่มผ่อนชำระ ภาระในการผ่อนชำระเงินที่กู้ยืมมาเพื่อใช้ในการศึกษา ซึ่งความจริงควรเป็นบริการของภาครัฐนั้น ก็ถือว่าเป็นภาระค่อนข้างมาก นอกเหนือจากเขาจะต้องมีภาระในการสร้างรากฐานชีวิตและครอบครัวใหม่ของเขา หลังจากที่ผ่านมาการศึกษาแล้ว -----

ตรงนี้ผมเห็นว่าถ้าหากกรรมาธิการจะได้ทบทวนย้อนดูถึงวัตถุประสงค์ของที่มาของกองทุนดังกล่าวในโครงการนี้ แล้วก็ความจำเป็นในเรื่องของเงินที่จะใช้ในการบริหารกองทุนนั้นก็เป็นที่น่าเห็นใจ แต่ถ้าหากกรรมาธิการจะได้ย้อนไปดูในมาตรา ๕ ในมาตรา ๙ มาตรา ๘ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ จะเห็นได้ชัดเจนว่ามีทางออกมากเหลือเกินสำหรับค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน อย่างน้อยที่สุดในมาตรา ๑๓ นั้น กองทุนนี้จะเป็นกองทุนที่ไม่ต้องนำเงินเข้ามาส่งคลัง จะเป็นกองทุนที่เป็นอิสระ รายรับอื่น ๆ นั้นสามารถเข้าสมทบกองทุนได้ เว้นจากข้อบังคับของพระราชบัญญัติเงินคงคลัง แล้วก็กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ ๒๕๐๒ นอกจากนี้แล้วยังสามารถที่จะมีดอกผลรายรับจากด้านอื่นอีก ผมคิดว่าขณะนี้ถ้าหากว่าได้ฟังท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งใกล้ชิดประชาชน และก็โดยเฉพาะปัญหาความด้อยโอกาสทางการศึกษาจากฐานะความยากจนของพี่น้องประชาชนนั้น กระผมเข้าใจว่ากรรมาธิการคงทราบดีว่าเสียงส่วนใหญ่ของสภาแห่งนี้ในมาตรา ๕๐ ก็คือไม่ประสงค์ให้คิดดอกเบี้ยกับเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพราะฉะนั้นอยากให้กรรมาธิการได้แถลงยอมรับในเรื่องนี้และแก้ไขด้วยครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายกรีฑ กงเพชร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายดำรงดี ไทยมงคล รองประธานสภาผู้แทนราษฎร คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้ราษฎร : เชิญท่านมาลีรัตน์

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานสภา

ที่เคารพ ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสกลนคร พรรคชาติพัฒนา ในมาตรา ๕๐ นี้จริง ๆ แล้วดิฉันเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่สงวนความเห็นนะคะ แต่ไม่ทราบว่าตกไปอย่างไร เพราะจำได้ว่าเรา ๕ คน จะสงวนไว้ ๓ ข้อด้วยกัน แต่ว่าเมื่อไม่มีดิฉันก็ขอใช้สิทธิในฐานะที่เปลี่ยนแปลงมีการแก้ไขในมาตรานี้ ซึ่งอันนี้ดิฉันเห็นด้วยกับหลาย ๆ ท่านว่า เราไม่ต้องการให้รัฐคิดดอกเบี้ยจากผู้กู้ ตรงนี้จริง ๆ ไม่อยากให้เรียกว่า ผู้กู้ ด้วยซ้ำไป เดี่ยวจะเป็นว่าผู้ที่จบปริญญาตรงนี้หรือจบการศึกษาตรงนี้จะ เป็น ปริญญาดอกเบี้ยหรือ ปริญญาเงินกู้ ซึ่งดิฉันคิดว่าเป็นผลเป็นที่เจ็บปวดยิ่งกว่าเรื่องใด ๆ สำหรับแผ่นดินพิภพที่ท่านโฆษณากออกไป ท่านอาจจะคิดว่าเป็นผลทางการประชาสัมพันธ์แผ่นดินใหญ่อีกแผ่นดินหนึ่งที่ออกไป ท่านอาจจะคิดว่าเป็นผลการประชาสัมพันธ์ทำให้นักเรียน นักศึกษาได้เข้าใจเงินกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่จริง ๆ แล้ว

เปล่าเลย สิ่งที่เขาอ่านประการแรกของแผ่นพับอันนี้ และแผ่นพับแผ่นใหญ่ก็คือ ดอกเบี้ยเพียงร้อยละ ๑ ต่อปี ระยะเวลาผ่อนชำระ ๑๕ ปี ประโยคถัดมา เขาไม่ได้อ่าน เพราะฉะนั้นสิ่งที่คนยากคนจนจริง ๆ ในชนบทไม่มีโอกาส ในการกู้ ที่านที่อยู่ภาคใต้ ที่านที่อยู่ภาคกลางบางจังหวัด ที่านที่อยู่ภาคตะวันออก หรือภาคเหนือบางจังหวัดอาจจะไม่รับทราบปัญหาเหล่านี้ แต่ดิฉันขอเรียนว่า ในภาคอีสานนั้น ๑๗ จังหวัด ของภาคอีสานซึ่งมีรายได้ประชากรต่ำกว่า รายได้เฉลี่ยของประเทศ และจังหวัดสกลนครรายได้เฉลี่ยต่ำกว่ารายได้เฉลี่ย ของภาคอีสานทั้งภาค เพราะฉะนั้นตรงนี้ดิฉันอยากจะเรียนว่า ทุกครอบครัว ยกเว้นครอบครัวข้าราชการ ยกเว้นครอบครัวชนชั้นกลางที่ไปทำงานใน จังหวัดสกลนคร แทบจะเรียกว่าทุกครอบครัวมีโอกาสกู้ทั้งนั้น ไม่ถึงหรือวงเงิน ที่กำหนดไว้แสนสอง ไม่มีใครถึงตรงนั้น แต่ทำไมเรากัดฟันส่งลูกเรียนได้ ถึงขั้นระดับอุดมศึกษา เพราะไปกู้หนี้ยืมสิน อันนี้เป็นประการที่ ๑ ดิฉันเอง ขอขอบคุณรัฐบาลไม่ว่าจะในยุคที่ผ่านมาในอดีตตั้งแต่สมัยท่านนายกฯ ชวน และแม้กระทั่งรัฐบาลนี้ที่ดำเนินการเรื่องเงินกองทุนให้กู้ยืมต่อเนื่องมา เมื่อถึง วันนี้แล้วดิฉันก็อยากจะวิงวอนทางคณะกรรมการไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว แผนฯ ๑ ถึง แผนฯ ๗ เราบอกว่าล้มเหลวเรื่องการพัฒนาบุคลากร เรื่องการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เอละนับจากนี้แผนฯ ๘ เราจะก้าวเข้าไปสู่การพัฒนา บุคลากร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ หนึ่งในนั้นก็คือเงินกองทุนให้กู้ยืมอันนี้ ทำมาถึงขั้นนี้แล้วเด็กจนจริงไม่มีโอกาสกู้ เพราะตามที่ดิฉันได้พูดไปแล้ว

๑. ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ๒. ไม่มีผู้ค้ำประกันให้และ ๓. กลัวดอกเบี้ย อย่ำรีดเลือดกับปุเลย ปุไม่มีเลือดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นดิฉันต้องวิงวอนท่าน กรรมการธิการขอให้ทบทวนตรงนี้ว่า ตัดออกเถอะ ไหน ๆ จะช่วยทั้งที่ รัฐบาลนี้ จะอยู่อีกกี่วันดิฉันไม่ทราบ อาจจะมีรัฐบาลใหม่เข้ามารับผิดชอบ ถึงแม้จะมีรัฐบาล ใหม่เข้ามารับผิดชอบดิฉันก็ยังยืนยันเช่นเดิมว่า จริง ๆ แล้วภาระหน้าที่ตรงนี้ ของท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านเดินกลับไปสำรวจบ้านท่านเลย

ดิฉันใช้เวลา ๒ ชั่วโมง สำนวน ๑ หมู่บ้าน มีเด็กยากจน ขอยกตัวอย่าง
 ในตำบลกกปลาซิว ตำบลอื่นก็มีเช่นเดียวกัน แต่ว่าขอยกตัวอย่างตรงนี้
 เพราะว่าอันนี้ดิฉันให้ทำภายใน ๒ ชั่วโมง ใน ๒ ชั่วโมง ๑ หมู่บ้าน เรามี
 รายชื่อเด็กนักเรียนที่ไม่มีโอกาสก็เนื่องจากไม่มีหลักทรัพย์ เนื่องจาก
 ไม่มีผู้ค้ำประกัน และกลัวดอกเบี้ยย ๑๑ คน รายชื่อ ๑๑ คนนี้อยู่ในวิทยาลัยครู
 อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอยู่ในวิทยาลัยเทคนิค นียกตัวอย่าง
 ๑ หมู่บ้านเท่านั้น และในเขต ๑ จังหวัดสกลนคร มีอยู่ ๕๐๐ หมู่บ้าน
 เขต ๒ ๕๐๐ กว่าหมู่บ้าน เขต ๓ น้อยหน่อย ๕๐๐ กว่าหมู่บ้าน สิ่งเหล่านี้
 ทั่วประเทศเรา ๖๐,๐๐๐ กว่าหมู่บ้าน ดิฉันอยากจะเรียนถามว่าก็คนที่ยังไม่มี
 โอกาสก็ตรงนี้ เนื่องจากกลัวดอกเบี้ยยด้วย เพราะฉะนั้นดิฉันก็อยากจะขอให้
 ทบทวนเรามีเงินให้ประเทศอื่นยืม ซึ่งตรงนี้เราก็บอกว่าเราช่วยตัวเองได้แล้ว
 เราก็บอกเอาเงินให้ประเทศอื่นยืม เมื่อถึงตรงนี้คนในบ้านเราเอง เราเอา
 ไปให้ประเทศอื่นยืมดอกเบี้ยยต่ำอยู่แล้ว ต่ำเกือบจะเท่าอัตราร้อยละ ๑ ต่อปีนี้แหละ
 เพียงแต่เป็นร้อยละ ๕ บ้าง ร้อยละ ๖ บ้าง ร้อยละ ๘ บ้าง แล้วแต่วงเงิน
 ที่ท่านเอาไป ดิฉันก็อยากจะวิงวอนว่าบุคลากรในประเทศของเรา ร้อยละ ๑
 ที่ท่านว่ายกเลิกเสียเถอะ ขอให้คณะกรรมการทบทวนตรงนี้ด้วย และดิฉัน
 ก็เห็นด้วยกับท่านสมาชิกท่านหนึ่งพูดไป เราสามารถหาเงินทุนหมุนเวียนมา
 จากตรงอื่นได้ มาจากการฝากแล้วเอาดอกเบี้ยจากตรงนั้น การที่เรางด
 ดอกเบี้ยหรือไม่มีดอกเบี้ย จะเป็นการเพิ่มโอกาสในการศึกษาของนักเรียน
 ในชนบท ของนักศึกษาในชนบทและเป็นการเพิ่มคุณภาพชีวิตของประชาชน
 เป็นการทำที่จะช่วยให้โอกาสที่จะหารายได้เพิ่มขึ้นในชนบท หรือกระทั่งทั่วประเทศ
 ของเรามากขึ้น ขอวิงวอนให้ท่านทบทวนด้วย กราบขอบพระคุณค่ะ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่าน
 กรรมการธิการครับ

นายไพจิต ศรีวรขาน (กรรมการธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม ไพจิต ศรีวรขาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดนครพนม ในนามของคณะกรรมการธิการ ในมาตรา ๕๐ กระผมขออนุญาต
 กราบเรียนด้วยความเข้าใจต่อเพื่อนสมาชิกได้ให้ข้อสังเกต และใช้ในเวลาในการ
 ท้วงติงในมาตรานี้ค่อนข้างกว้างขวางและมีส่านักันเดียวกันก็คือ การทำหน้าที่เพื่อ
 ผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ในการที่จะให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ยากผู้จน ผู้ด้อยโอกาสทั้งหลายอย่างจริงจังนั่นเอง
 ท่านสมาชิกวิเชียร ชาวข่า ขอภัยที่ต้องเอ่ยนาม ก็ได้ทักท้วง ได้ใช้เวลา
 ในการอภิปรายในมาตรานี้ร่วมกันอย่างยาวนานในขณะที่พิจารณา รวมทั้ง
 สมาชิกหลายท่าน ผมขออนุญาตกราบเรียนว่าในมาตรา ๕๐ นั้น มีเจตจำนง
 ที่ชัดเจนในการที่จะปกป้องช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส โดยได้เขียนไว้ว่า
 ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ย คณะกรรมการได้เพิ่มข้อความเพิ่มเติมในมาตรานี้
 ว่า หรือประโยชน์อื่นใด เพื่อมิให้เกิดข้อขัดแย้งในหลักปฏิบัติของศาสนา
 อิสลาม จากเพื่อนสมาชิกที่ได้ให้ข้อสังเกตกันไว้ แต่ว่าสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ
 ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากเงินที่กู้ยืมในระหว่างที่
 ผู้กู้ยืมเงินยังศึกษาอยู่ ท่านประธานที่เคารพ นั้นหมายความว่า ตลอดเวลา
 ที่ผู้กู้ที่เป็นผู้ยากไร้กำลังศึกษาอยู่ จะเป็นช่วงเวลาในระดับมัธยมศึกษา
 ตอนปลาย ระดับอุดมศึกษา ก็ประมาณสัก ๖ ปี เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะไม่คิด
 ดอกเบี้ยใด ๆ ในระหว่างนี้โดยเด็ดขาด-----

ถ้าเราจะพูดถึงเรื่องที่จะต้องเป็นภาระของผู้ที่จะต้องใช้น่าจะเขียนไว้ในมาตรา ๕๒ ซึ่งเป็นมาตราต่อไปที่จะได้เขียน ซึ่งหากสมาชิกท่านผู้มีเกียรติได้พิจารณาต่อไปแล้วจะเห็นว่า จากผู้ร่างได้เขียนไว้ค่อนข้างผ่อนปรนอย่างรอบคอบ คือจะเป็นภาระของผู้ที่จะให้ชำระดอกเบี้ยหลังจากที่จบการศึกษาไปแล้ว ๒ ปี นั้นหมายถึงว่า ถ้าหากเรียน ๖ ปี แล้วต่อไปอีก ๒ ปี และพ้นจากเวลาเหล่านั้นจึงเป็นภาระที่จะต้องส่งใช้ เราคงจะต้องเขียนไว้ค่อนข้างที่จะสำนึกถึงภารกิจเหล่านี้ที่จะเป็นดอกผลเป็นภาระให้กับผู้ยากจนทั้งหลายว่า หากมีความจำเป็นที่จะต้องผ่อนผันในการชำระดอกเบี้ย ที่เริ่มต้นคิดจากจบการศึกษา ๒ ปีไปแล้ว คณะกรรมการบริหารเงินกองทุนตรงนี้ก็ชอบที่จะคิดในกรอบในการที่จะผ่อนผันเริ่มต้นอย่างไร คิดอย่างไร แต่ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยที่ได้รับจากเงินฝากออมสิน ซึ่งคนที่มาบริหารเงินกองทุนเหล่านี้คงจะต้องกำหนดตรงนี้ให้เกิดประโยชน์ ให้สนองต่อเจตจำนงในร่างพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ยากจน และคงให้สอดคล้องต่อการปฏิบัติเพื่อที่จะให้โอกาสท่านเหล่านั้นได้ศึกษานั้นเอง กระผมขอเรียนว่า คณะกรรมาธิการเองก็มีวิสัยทัศน์ที่จะทำงานในการคิดกฎหมายตรงนี้เพื่อคนยากจนด้วยความจริงใจครับ ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เตี่ยขอตามลำดับก่อนนะครับ ผมจะขอ ๒ ลำดับที่มีชื่อไว้ก่อน ท่านแรกจะเป็นท่านสมุทร มงคลกิติ แล้วต่อไปท่านปิณฑงค์ เต็มเจริญ แล้วก็ต่อไปจะเป็นท่านยงยศและท่านวิเชียร เอาอย่างนั้นนะครับ แล้วก็ท่านสิทธิรัตน์ เชิญท่านสมุทร มงคลกิติ ครับ

นายสมุทร มงคลกิติ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ เพื่อนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่รักทั้งหลาย ผม สมุทร มงคลกิติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขต ๓ จตุจักร พรรคพลังธรรม ท่านประธาน โครงการนี้ผมเคยทักท้วงมาแล้วตั้งแต่รัฐบาลที่ผ่านมาในคณะรัฐมนตรี ผมไม่เห็นด้วย เพราะว่าจะเป็นการไปยึดยึดหนี้สินให้ลูกของคนจนหรือเกษตรกร เพราะว่าเท่าที่ผ่านมานี้เราได้รับบทเรียนอย่างสาสมและสะใจแล้ว ที่ทำการพัฒนาตั้งแต่แผนฯ ๑ มาถึงแผนฯ ๘ นี้ ก็ผิดมาตั้งแต่ต้นแล้ว เพราะแผนฯ ๑ แทนที่จะไปพัฒนาทรัพยากรบุคคลกลับไปพัฒนาเรื่องส่งออก ก็เลยทำให้มีปัญหาเรื้อรังมาตลอดประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม คนส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร แทนที่จะพัฒนาเกษตรกรให้ช่วยตนเองได้กลับไปส่งเสริมเพื่อจะส่งสินค้าออกไปเอาเงินเข้ามาพัฒนาประเทศ นั้นมันผิดขั้นตอน เพราะว่าเกษตรกรเรานั้นต้องการศึกษา ต้องความรู้ เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่จะนำเข้ามาใช้ ก็พัฒนาเรื่องอื่นไป การศึกษา

ไม่ได้พัฒนา เท่าที่ผมติดตามมาตลอด สร้างวิทยาลัย โรงเรียน มหาวิทยาลัย
เต็มบ้านเต็มเมือง แต่ไม่เคยสร้างคนเพื่อจะไปแก้ปัญหา ปัญหาของเราก็คือ
ความยากจน แล้วก็ขาดความรู้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องติดอาวุธให้ลูกหลาน
ของเกษตรกรซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ แต่ปรากฏว่าลูกหลานเกษตรกร
ส่วนมากยากจนไม่ได้เข้าไปเรียน เรียนแต่ชั้นชั้นกลางชั้นที่ร่ำรวยออกมาก็ไป
ทำงานราชการ ทำการค้า ไปเรียนนอกอะไรต่ออะไร ปรากฏว่าเราขาดแคลน
ครูบาอาจารย์ เราผลิตนักศึกษาออกมาแล้วเตะฝุ่นกันอยู่ในเมืองไม่เคยออกไป
ในชนบท เราขาดพยาบาล ขาดหมอ พอผลิตออกมาแล้วมาตั้งคลินิกอยู่ตาม
ในเมืองใหญ่ ๆ แล้วบางครั้งโรงพยาบาลบางแห่งในต่างประเทศ เช่น
อเมริกาอย่างนี้ บางแห่งแทบจะเป็นคนไทยทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ก็มี แต่ว่าเรา
ขาดแคลน แล้วเกษตรกรของเราเป็นเหยื่อของพ่อค้าคนกลาง ก็เป็นเหยื่อ
มาตลอด ไม่เคยติดอาวุธให้ลูกเกษตรกรไปต่อสู้กับพวกนั้น เพียงแต่ตั้งหน่วย
ราชการมา -----

ไม่มีประสิทธิภาพ คอร์ปชั่นโกงกิน ไม่เคยจะผลิตคนให้ต่อสู้ทางพ่อค้ายายทุน มีระบบสหกรณ์ก็ใช้ไม่ได้ อ่อนแอ มีแต่คอร์ปชั่นโกงกินเหมือนกัน และก็ตั้งหน่วยงานขึ้นมาทำงานคอนฟลิคท์ (Conflict) กันอยู่ตลอดเวลา แล้วตกลงผลสุดท้ายก็เป็นเหยื่อของพ่อค้ายายทุน ปรากฏว่าเดี๋ยวนี้ล้มเหลวไปทั่วประเทศ เกษตรกรเป็นหนี้เป็นสินทั่วประเทศเป็นแสนสองแสนล้าน แล้วเดี๋ยวนี้เรากำลังจะมาเอาหนี้ไปยึดยึดให้ลูกหลานของเขาเข้าไปอีกแล้ว ผมบอกว่าผมไม่เห็นด้วย ต้องให้เขาเรียนฟรี เรียนแล้วจะต้องไปจัดตั้งตามหมู่บ้าน ตามตำบล ตามอำเภอให้ทั่วประเทศ เพื่อว่าเขาจะได้ช่วยตัวเองได้ ถ้าทำได้อย่างนี้จะเป็นการสร้างผู้นำในชนบท ไม่ใช่ตั้งโรงเรียนมา ตั้งมหาวิทยาลัยมาเต็มบ้านเต็มเมืองแต่ว่าไม่เคยจัดตั้ง ไม่เคยวางแผน การที่ผลิตคนออกไปโดยที่ไม่มีแผนอย่างนี้มันไม่มีประโยชน์ มันแก้ปัญหาของชาติบ้านเมืองไม่ได้ เราจะต้องมีแผนว่าผลิตคนไปทำ ไปทำอะไรใช้ให้ไหมครับ เวลานี้ก็ผลิต เราเริ่มแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๘ เพื่อจะผลิตทรัพยากรบุคคลก็ล่าช้าเต็มที่ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังไม่เคยพูดถึงคุณภาพของคน คุณธรรมของคน มีแต่จะผลิตเรื่องคุณภาพ เรื่องวิชาความรู้ เรื่องปริมาณคน แต่คุณภาพคุณธรรมไม่เคยพูดถึง ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ถ้าไม่แก้อย่างนี้ผลิตออกมาเต็มบ้านเต็มเมืองก็คอร์ปชั่นโกงกิน ดังเรื่องที่ฮือฮาวอยู่ทุกวันนี้ ขนาดในรัฐสภาก็ยังไปซื้อเสียงกันอย่างนี้ แล้วเราจะแก้ไขปัญหากันอย่างไร ถ้าเราไม่วางแผนให้มันดี ผมเห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียงส่วนน้อย เราควรแก้ไข แม้แต่ข้อตรงนี้ห้ามมิให้ ก็ผิดไปแล้ว ห้ามมิให้ได้อย่างไร ต้องเอาตัว มิ ออกเสียเป็น ห้ามคิดดอกเบีย ภาษาไทยก็ผิดไปแล้ว เพราะฉะนั้นก็ควรจะแก้ ผมอยากจะกราบขอให้ออกออกไปแล้วก็เขียนให้ดีกว่านี้ เราวางแผนให้ดี เราจัดตั้งคนให้ดี เรียนจบไปแล้วจะเอาไปจัดตั้งไปแก้ปัญหาอย่างไร การศึกษาก็เป็นการลงทุนที่คุ้มค่าได้กำไร แล้วของชาติระดับชาติบ้านเมือง ทำไมจะต้องไปคิดดอกเบียอีก เพราะเขาเรียนจบไปให้เขามาจ่ายคืนก็แล้วกัน เท่านั้นที่น่าจะพอเพียงแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปท่านพิติพงศ์ เต็มเจริญ ครับ

นายพิติพงศ์ เต็มเจริญ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม พิติพงศ์ เต็มเจริญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร ก่อนอื่นกระผมต้องขอกราบขอบพระคุณท่านประธานที่ได้ให้โอกาสผมได้ลุกขึ้นอภิปราย กระผมคงจะใช้เวลาของสภานี้ไม่มากนัก อย่างที่ทราบกันดีว่า วันนี้

เราพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเงินกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ซึ่งในส่วนตัวกระผม
สนับสนุนทั้งกาย วาจา ใจ ซึ่งหมายถึงว่า ตลอดระยะเวลาที่รัฐบาลได้มีการ
ผลักดันร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมก็ได้มีการประชาสัมพันธ์ทั้งในฐานะส่วนตัว
และทั้งในฐานะสังคม ไม่ว่าผมจะไปโรงเรียนใดในเขตพื้นที่ที่กระผมได้รับ
การเลือกตั้งก็จะพบกับเด็กนักเรียนเสมอว่า ต่อไปนี้น้อง ๆ ทั้งหลายจะได้รับ
การศึกษาสูงสุดตามที่น้อง ๆ มุ่งหวังไว้-----

เพราะเนื่องจากรัฐบาลได้มีเจตนาที่จะให้เงินกู้ยืมกับน้อง ๆ เพื่อให้น้อง ๆ
 ได้รับความการศึกษาที่ดีที่สุด นักเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนกระทั่งครู อาจารย์
 แต่ละคนยินดีที่ได้มีร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกิดขึ้น แต่เมื่อกรมมานั่งพิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กรมรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะมาตรา ๕๐
 เพราะเนื่องจากทางท่านคณะกรรมการได้บัญญัติให้มีการคิดดอกเบี้ยจาก
 เงินที่กู้ยืม กรมต้องขออภิปรายว่าในมาตรา ๕๐ นี้ อย่างที่เพื่อนสมาชิก
 ผู้ทรงเกียรติหลายท่านได้อภิปรายไปแล้วว่า ท่านไม่ให้คิดดอกเบี้ยในขณะที่
 นักเรียน นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ แต่เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็จะเริ่มคิด
 ดอกเบี้ย อย่างที่ท่านเพื่อนสมาชิกที่เป็นกรรมการได้ลุกขึ้นอภิปราย กรม
 เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่ที่ท่านอภิปรายนั้นเป็นการอภิปรายเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น
 ประเด็นที่ผมจะอภิปรายคือว่า เมื่อดูในมาตรา ๕๒ อย่างที่ท่านได้ชี้แจงว่า
 เมื่อสำเร็จการศึกษา หรือเลิกการศึกษาแล้วเป็นเวลากว่า ๒ ปี ผู้กู้ถึงมีหน้าที่
 ที่จะต้องชำระเงิน กรมต้องขอทราบเรียนต่อท่านกรรมการว่าไม่มีผู้
 คนไหนหรือครับ ที่สำเร็จการศึกษาแล้วสามารถชำระเงินกู้ทางการศึกษาได้เลย
 ทั้งนี้ เพราะว่าถ้าเขาสามารถที่จะชำระเงินกู้ได้เมื่อเขาสำเร็จการศึกษา
 เขาก็คงจะไม่มากู้ท่านหรือครับ ถ้ามากู้ท่าน ก็หมายความว่าเขาไม่มีเงิน
 เขาก็ต้องหาเงินเข้ามากู้ เข้ามาชดใช้หนี้เงินกู้นั้น แต่ยั้งดีที่มาตรา ๕๒ ได้ผ่อนปรน
 ให้มีการชำระหนี้เงินกู้หลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว ๒ ปี ซึ่งหมายความว่า
 ในระหว่างนั้นเขาจะต้องหางานทำ แต่เมื่อในความเป็นจริงงานสมัยนี้หาง่าย
 หรือครับ อันนี้ประการแรก บางคน ๒ ปี ยังหาไม่ได้ บางคน ๓ ปี ยังหาไม่ได้
 แล้วผมถามว่างานที่หาได้ปัจจุบันนี้มีเงินเดือนพอหรือที่จะนำมาชำระหนี้เงินกู้
 เขาต้องนำรายได้ที่ได้จากการทำงานนี้มาชำระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
 แล้วก็ต้องมารวมถึงหนี้เงินกู้ และดอกเบี้ยที่กรรมการได้พิจารณาร่างขึ้นมาอีก
 ผมคิดว่าไม่เป็นธรรมต่อเขาอย่างยิ่ง ถ้าท่านคิดว่าดอกเบี้ยที่จะคิดนี้เป็นสิ่งจำเป็น
 เพื่อทำให้รัฐบาลมีประโยชน์ ผมขอให้ท่านกลับและเปลี่ยนความคิดเสียใหม่เถอะครับ
 เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งจำเป็น ท่านหาหนี้ให้กับผู้ที่สำเร็จการศึกษาโดยทางอ้อม
 ในความหมายผม หมายความว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว เขาต้องเจอดอกเบี้ย
 ดอกเบี้ย เริ่มคำนวณนับตั้งแต่วันแรกที่สำเร็จการศึกษาไปจนกระทั่งท่านหรือผู้
 ได้มีสิทธิที่จะชำระเงินได้ ผมขอทราบเรียนต่อท่านประธานผ่านไปยังกรรมการว่า
 ขอให้หน้าความคิดประเด็นที่ผมเสนอแนะไปพิจารณา เพราะว่าถ้า ๒ ปีไปแล้ว
 เขามาชำระหนี้เงินกู้ หนี้จะบานปลายเพราะมีดอกเบี้ยผสมด้วย ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ

นักศึกษาเรียนแพทย์ อย่างที่อาจารย์เดโชได้อภิปรายไป เสียปีละ ๑ ล้านบาท
เพื่อการกุศล เรียน ๖ ปี เป็น ๖ ล้านบาท ๑ ปีเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว
ยังไม่สามารถหาเงิน ๖ ล้านบาทได้ ต้องเจอดอกเบี้ยร้อยละ ๑ ท่านบอกว่า ๒ ปี
มาชำระ ก็ ๒ เปอร์เซ็นต์ของเงิน ๖ ล้านบาท แล้วผมคิดว่าคนที่เขาทำงานนี้
จะหาเอารายได้ที่ไหนมาจ่ายให้ มีแต่ที่ต้องไปซูดรีดซูดเนื้อ เขากระนั้นหรือครับ
แล้วแผนฯ ๘ เราที่เราออกมาเพื่อพัฒนาเยาวชนของเรามีไว้ทำไม
ถ้ารัฐบาลมีเจตนาอย่างนี้ ผมว่าไม่มีใครไปกู้ยืมหรือครับ แล้วผมขอกราบเรียน
ต่อท่านประธานผู้ทรงเกียรติว่า ถ้ามาตรการนี้ไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้
สมประโยชน์กับประชาชน หรือนักเรียน นักศึกษาที่จะเป็นผู้กู้ ผมจะขอไม่ประชาสัมพันธ์
เรื่องพระราชบัญญัติฉบับนี้กับเด็กนักเรียนอีกต่อไป ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนที่จะถึง
ท่านองยศ ขอท่านกรรมาธิการก่อน เชิญท่านกรรมาธิการครับ

นายวิเชียร คันฉ่อง (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน กระผม
วิเชียร คันฉ่อง ขณะนี้เรากำลังพิจารณาอยู่ที่มาตรา ๕๐ ซึ่งคณะกรรมาธิการ
ได้เพิ่มเติมในข้อความที่ว่า หรือประโยชน์อื่นใด เพราะฉะนั้นเท่าที่ผมนั่งฟังอยู่
ปรากฏว่าบางคนก็เลยไปถึงมาตรา ๕๒ บ้าง ผมคิดว่าถ้าหากเรามานพุดกัน
เฉพาะในมาตรา ๕๐ ที่กรรมาธิการเสียงส่วนน้อยขอแก้ไข หรือว่าไม่เห็นด้วย
กับกรรมาธิการเสียงส่วนใหญ่ หรือว่าที่กรรมาธิการได้เพิ่มคำว่า หรือประโยชน์
อื่นใด เป็นถ้อยคำไม่เหมาะสมหรืออย่างไร ในลักษณะที่ว่านี้เข้าประเด็นตรงกว่า
และรวดเร็วกว่า ผมจึงได้ขอหารือกับท่านประธาน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไป ท่านองยศ
อรุณเวสสะเศรษฐ์ เชิญครับ

นายองยศ อรุณเวสสะเศรษฐ์ (ระยอง) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม องยศ อรุณเวสสะเศรษฐ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดระยอง พรรคชาติไทย คงต้องพูดอยู่ในประเด็นคุณวิเชียร แล้วก็เห็นด้วย
กับกรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่แปรญัตติอยู่ เห็นด้วยว่าให้ตัดตามกรรมาธิการ
เราอภิปรายกันอยู่จุดนั้นคิดว่าคงไม่ใช่ผิดประเด็นไป เมื่อก่อนผมได้ฟังคำชี้แจง
ของท่านกรรมาธิการไพจิตขอภัยที่เอ่ยนาม พูดถึงเรื่องการชำระเงินต้น
แล้วดอกเบี้ยยหลังจากจบการศึกษา เมื่อก่อนผมได้คุยกับเพื่อนสมาชิกหลาย ๆ คน
ไม่ว่าในห้องประชุม หรือนอกห้องประชุม เขาก็มีความคิดอย่างนี้ขึ้นมาเหมือนกัน
ว่า ในระหว่างที่ศึกษาอยู่ไม่คิดดอกเบี้ยย แต่จบการศึกษาอยู่ถือว่ามีความชอบธรรม
ที่จะต้องเสียดอกเบี้ยย แต่ความคิดของผมมันคนละมุมกัน เพราะผมคิดว่าเมื่อ
เขาเริ่มทำงาน ในระยะเวลาที่เขาจบการศึกษามา ผมคิดว่าคงระยะเวลา
ถ้าเราหางานได้เร็วหน่อยสัก ๒ - ๓ เดือน ในช่วงนั้นพอจบการศึกษา ก็ต้อง
มีการคิดดอกเบี้ยยทันที เงินดอกเบี้ยยที่เขาจะต้องเสียตรงนี้ เราอย่าไปคิดถึง
ตัวเงินกันเลย อย่ามาพุดกันถึงเรื่องตัวเงินกันเลย จะน้อยจะมากเท่าไร
มันเป็นความชอบธรรมหรือน่าทำของรัฐบาลหรือเปล่าที่จะต้องไปคิดดอกเบี้ยย
กับเขา เอาตัวนี้ดีกว่า ถ้าพุดจำนวนเงินเดียวจะหาว่าร้อยละ ๑
น้อยเหลือเกินอะไรทำนองนี้ หมายความว่าจนเพราะเรียนหนังสือ เพราะตั้งใจ
จะเรียนหนังสือจึงจำเป็นจะต้องมีการผูกพันมาเสียดอกเบี้ยยกับการที่เขาศึกษามา
ใช้ไหม หมายความว่าพอเขาเริ่มจบ เขาก็เริ่มมีการะ เพราะได้ไปยืมเงินมา

เพื่อการศึกษา ตรงนี้ต่างหากที่เป็นความชอบธรรมว่าเราจะไปคิดเขาใหม่ ถ้าเขาจบการศึกษาไปแล้ว ก็ไปทำธุรกิจไปทำอะไรอย่างนี้น่าคิด แต่เมื่อตอนที่เขากู้เงิน เขากู้เพื่อเรียนหนังสือ เพื่อที่จะไปประกอบกิจการ ตรงนั้นพอจะต้องมาคิดหมายความว่า เงินที่เขาจะต้องรับภาระนั้น ก็เพราะเขาไปศึกษา ถ้าเขาไม่เรียนและเขาไม่ไปกู้ เขาก็คงไม่ต้องไปเสียเงินดอกดวงตัวนั้น ตรงนี้เข้าใจกันคนละแง่ มีบางคนให้ความเห็นมาอีกอย่างหนึ่ง บอกว่า คุณขงยศ ถ้าไม่คิดดอกเบี้ยเขาเมื่อเขาจบการศึกษาแล้วใครเขาจะมาใช้ล่ะ ตรงนี้ต่างหากที่น่าคิด น่าจะมีกรอบมีอะไรที่บอกให้เขานำเงินมาชำระคืนเงินต้น ในระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด ตรงนี้ถึงน่าจะชอบธรรมที่สุด ไม่ใช่ให้เขาเสียดอกเบี้ยหลังจากจบการศึกษา ที่นี้ลองฟังข้อคิดดู ผมฟังเพื่อนกรรมาธิการ เมื่อ ๕ ผมไปปรึกษากับท่านประธานกรรมาธิการก็ว่าจะฟังกรรมาธิการ อื่นหลาย ๆ ท่าน ท่านอธิบดีกรมบัญชีกลาง ท่านสมาชิกที่เป็นกรรมาธิการลอง ตรึกตรองให้ดีหน่อย หลาย ๆ คนที่ฟังเรื่องนี้แล้วก็คิดกันมากพูดกันมาก ท่านทำอะไรขอให้รอบคอบหน่อย ถ้าแก้ไขได้เพื่อประโยชน์ของพี่น้องประชาชน เพื่อจะเป็นประโยชน์กับรัฐบาลในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจและพัฒนาสังคม แห่งชาติ ฉบับที่ ๘ ในด้านการพัฒนาบุคคลสอดคล้องกับนโยบายและเป็น ผลประโยชน์กับประชาชน คิดกันให้ดีเถอะครีบอย่าตั้งดันกันเลย เอาความคิด ที่เป็นประโยชน์ที่สุดดีกว่า ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : รอสักครู่
ท่านกรรมาธิการ ขอท่านวิเชียร ขาวขำ ก่อน แล้วเป็นท่านกรรมาธิการ
เชิญท่านวิเชียร

นายวิเชียร ชาวข่า (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ ผม วิเชียร ชาวข่า กรรมธิการเสียงข้างน้อย กระผมต้องขอประทานอภัย
 ท่านประธานและท่านกรรมธิการด้วยที่ใช้สิทธิในการลุกขึ้นอภิปรายเป็นครั้งที่ ๒
 ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่อยากจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในแนวความคิดซึ่งกันและกัน
 ผมเข้าใจท่านกรรมธิการหลายท่านและเข้าใจท่านสมาชิกหลายท่านที่เห็นด้วย
 และไม่เห็นด้วย กรรมธิการส่วนใหญ่หรือทั้งหมดมีความคิดแนวเดียวกันทั้งหมดว่า
 จำเป็นต้องมีเงินกองทุนนี้ ท่านยังไม่เพียงพอ ยังอยากให้มีมากขึ้นกว่านี้ด้วยซ้ำไป
 ทุกท่านมีความคิดตรงกันเช่นนั้น แต่ท่านประธานครับ ความรู้สึกในตรงนั้นกลับมา
 แตกต่างในแนวความคิดเรื่องให้มีดอกเบี้ยหรือไม่มีดอกเบี้ย ท่านประธานครับ
 ถ้าเราไม่แก้ไขในมาตรา ๕๐ มันจะไปผูกพันเอามาตรา ๕๒ วรรคสองและวรรคสี่
 ด้วย ผมมีความจำเป็นจะต้องกราบเรียน ยกตัวอย่างมาตรา ๕๒ วรรคสี่ กรรมธิการ
 บอกว่าสาระสำคัญในการคิดดอกเบี้ยนั้นเพียงดอกเบี้ยร้อยละ ๑ บาทต่อปี แต่ถ้า
 ดูในมาตรา ๕๒ วรรคสี่นั้น จะไปเห็นว่าคณะกรรมการมีอำนาจในการเรียกเก็บ
 ดอกเบี้ยขึ้นมาเพิ่มอีก ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ เพิ่มอีก ไม่ใช่เดิม ๑ เปอร์เซ็นต์ และเป็น
 ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่ เพิ่มอีก ๑.๕ เปอร์เซ็นต์เป็น ๒.๕ เปอร์เซ็นต์ ในกรณีนี้
 ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์เงื่อนไข และก็ผิดเงื่อนไขของเขาคณะกรรมการ ท่านประธานครับ
 ผมเองชื่นชมท่านอาจารย์เดโช สวานานนท์ เป็นอย่างยิ่งที่ท่านเป็นผู้รู้เรื่องการศึกษา
 จริง ๆ ท่านรู้เรื่องปรัชญาเรื่องการศึกษาจริง ๆ ผมเองอายุยังน้อยกว่าท่าน
 หลายเท่า ศึกษาชีวิตประวัติท่านมายาวนาน ท่านพูดออกมานั้นผมเข้าใจว่าคนที่
 เป็นรัฐบาลจะต้องทบทวน คนที่เป็นรัฐบาลจะต้องสำนึกว่าเรากำลังทำอะไรอยู่
 ท่านประธานครับ ผมไม่ชื่นชมรัฐบาล ไม่ชื่นชมนายกฯ สักคน หรือรัฐมนตรี
 ทบวงมหาวิทยาลัยสักคนที่ไม่เข้าใจเรื่องการศึกษา ผมเป็นครูบ้านนอกมาก่อน
 ผมรู้ว่าการศึกษาคืออะไร การศึกษาคือชีวิต ไม่ใช่ชีวิตคือการศึกษา แต่การศึกษา
 คือชีวิต รัฐบาลจะให้ชีวิตประชาชนหรือจะให้อะไร ถ้ารัฐบาลจะให้ชีวิตกับ
 ประชาชนต้องให้การศึกษาแก่ประชาชน การจะให้การศึกษานั้นรัฐบาลดำเนินการ
 ล้มเหลวผิดพลาดมาทุกรัฐบาล ผมกราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ทุกรัฐบาล เช่น
 สร้างเข้าไปโรงเรียนมัธยม โรงเรียนประถมสร้างเข้าไป แต่มหาวิทยาลัย
 ทั้งภาคอีสานมีเพียง ๔ แห่งเท่านั้นเอง จบ ๓ แสนคน มีที่เรียนแค่ ๔๐,๐๐๐ คน
 จะให้ประชาชนไปเรียนที่ไหน อันนี้คนที่พูดเรื่องการศึกษาเข้าใจ ฟังรู้เรื่องผมชื่นชม
 แต่ผมไม่ได้ตำหนินายกฯ คนใด แต่ผมไม่ได้ตำหนิรัฐมนตรีทบวงคนใด คนใดที่พูด
 เรื่องการศึกษาไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจการศึกษา คนนั้นไม่น่าจะเป็นนายกฯ คนนั้น

ไม่น่าจะเป็นรัฐมนตรีทบวงมหาวิทยาลัย ท่านประธานครับ คำว่า เงินทุน เพื่อที่จะให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา นั้น ความจริงผ่านเรื่องชื่อเงินกองทุนมา ผมได้ลุกขึ้นอภิปรายแล้ว แต่แก้ไขไม่ได้ไม่สำเร็จ แต่พอมาวันนี้เราจะใช้คำว่า เงินทุนกู้ยืมมาผูกพันเพื่อให้เกิดดอกเบียมันเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง รัฐบาลบอกว่า การที่จำเป็นต้องคิดดอกเบีย เพราะต้องใช้เงินดอกเบียมาใช้ในการบริหารเงินทุน บริหารเงินกองทุน เพราะจะต้องมีสำนักงานขึ้นมา จะต้องผู้จัดการขึ้นมาต้องจ้างจากบุคคลภายนอกซึ่งมีอาชีพเข้ามา อย่างนี้เป็นความคิดที่ล้าสมัยมาก ท่านประธาน ผมถามย้อนกลับไปยังกรรมการเสียงข้างมากกว่า ท่านอธิบดีกรมบัญชีกลางก็ได้ อธิบดีกรมบัญชีกลาง กรมบัญชีกลางของท่านคิดดอกเบียจากใครครับ กระทรวงเกษตรฯ อธิบดีกรมศุสัตว์คิดดอกเบียจากใคร เอาเงินไหนมาบริหารเงินทุน เอาเงินไหนมาบริหารราชการแผ่นดินครับ ผมถามตอบผมได้ไหมครับเอาเงินไหนมา สำนักงานปลัดกระทรวงคิดดอกเบียจากใครครับ ไม่มีดอกเบียจากไหนเลย เป็นภาชีอากรจากประชาชนทั้งสิ้น -----

เพราะฉะนั้นเงินทุนนี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาล จะต้องไม่คิดดอกเบี้ย การบริหาร
 เงินทุน จะต้องทำเสมือนหนึ่งกับกรมบัญชีกลาง ทำเสมือนหนึ่งนายกรัฐมนตรี
 คิดเอาเงินเดือนจากประชาชนเหมือนกันหมด ทำไม่ต้องคิดแตกต่างออกไป
 การลงทุนเพื่อการศึกษา ทำไม่ต้องไปคิดดอกเบี้ยจากเด็ก ๆ ตั้งแต่มัธยม
 แล้วเรียนจบมาปีหนึ่ง ๆ ๒ ปี จะต้องมีการผูกพันเรื่องดอกเบี้ย ทำไม่ต้องลงทุน
 แบบนี้ รัฐบาลทำไม่ต้องเป็นอย่างนี้ ผมผิดหวังมากท่านประธาน กราบเรียน
 ท่านประธานตรง ๆ ว่า ความภาคภูมิใจในการเป็นคนไทยของเขา ความ
 ภาคภูมิใจในการจะรักชาติรักบ้านเมืองรักแผ่นดิน เขาต้องผูกพันคำว่าดอกเบี้ย
 ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งเติบโต เช่นนั้นหรือ ทำไม่ไม่สร้างจิตสำนึกให้เขารัก
 ประเทศไทยว่า เขาเป็นคนหนึ่งที่ได้รับทุนจากรัฐบาลไปเรียนหนังสือ ใช้คำว่า
 ทุนจากรัฐบาล เรียนหนังสือตั้งแต่มัธยมจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัย เขาภูมิใจมาก
 เขามีเงินทุนจากรัฐบาลให้เขายืม เขาจบการศึกษาเขาพร้อมที่จะชำระคืน
 โดยไม่มีดอกเบี้ย ทำไม่ไม่ปลูกฝังจิตสำนึกตรงนั้น ผมเข้าใจในมาตรา ๕๐
 รู้ว่าในระหว่างการศึกษาเราไม่คิดดอกเบี้ย และยังไม่ต้องคิดเงินต้น ก็คิดมาเรื่อย
 รวม ๆ มาเรื่อย พอพ้นการศึกษาไปภายในระยะเวลา ๒ ปีต้องเริ่มคิดดอกเบี้ยแล้ว
 อันนี้เราเข้าใจตรงกันหมด แต่ก็ถามกลับไป ตอบไม่ได้หรือครับว่าเงินกองทุนนี้
 จะต้องมีค่าบริหารกองทุนมาจากดอกเบี้ย ไม่ได้หรือครับ เหตุผลอย่างนี้ฟังไม่ขึ้น
 เพราะฉะนั้นกรมทุกกรมในแผ่นดินไทยจะต้องไปคิดดอกเบี้ยจากการบริหารงาน
 ทำไม่ต้องมาเอาภาษีอากรพี่น้องประชาชนไปเป็นเงินเดือน พวกเรากินเงินเดือน
 จากภาษีอากรจากพี่น้องประชาชนทั้งสิ้น ทำให้เหมือนกันเสีย เพราะฉะนั้น
 ผมจึงเสนอในฐานะที่เป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อยเสนอแปรญัตติตัดไว้ด้วย
 ถ้อยคำอย่างนี้ ท่านประธานจะได้ถามถูก แปลว่า ห้ามคิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์
 อื่นใดจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา เพราะว่าถ้าผมจะใช้คำอื่นก็เป็นชื่อเงิน
 กองทุน เพราะฉะนั้นผมจะต้องใส่คำว่า ชื่อเงินกองทุนต่อเข้าไป จะกลับไป
 แก้อีก ๕๐ มาตรา นั้นทำไม่ได้ เสร็จแล้วผมจะต้องเสนอแปรญัตติแก้มาตรา ๕๒
 วรรคสองกับวรรคสี่ต่อไป ท่านประธานครับ ท่านประธานจดด้วยนะครับ ห้ามคิด
 ดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ในมาตรา ๕๐
 มีเท่านั้น นั้นหมายความว่าในระหว่างศึกษาและพ้นการศึกษาไปแล้ว รัฐบาลจะต้องไม่คิด
 ดอกเบี้ยเลย แต่หลักเกณฑ์การชำระคืนนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ
 กำหนด อยู่ในมาตรา ๕๒ ตั้งแต่วรรคหนึ่งถึงวรรคสี่ ขอขอบคุณท่านประธานครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอความกรุณา
ท่านกรรมาธิการรอสักครู่ ผมจะให้ท่านสมาชิกพูด ซึ่งจะมีลำดับดังนี้ครับ
มีท่านสิทธิรัตน์ ท่านสุรเชษฐ์ และท่านสุทิน แล้วค่อยขอให้ท่านกรรมาธิการตอบ
ผมจะได้ขอมติหลังจากนั้น ขออย่างนั้นนะครับ ท่านสิทธิรัตน์ รัตน์วิจารณ์ เชิญครับ

นายสิทธิรัตน์ รัตน์วิจารณ์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน

ท่านประธานที่เคารพ กระผม สิทธิรัตน์ รัตน์วิจารณ์ คณะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย
ผมจำเป็นที่จะต้องลุกขึ้นอภิปรายเป็นครั้งที่ ๒ จากที่ได้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้
ในเรื่องนี้เรากำลังพูดถึงการลงทุนทางด้านการศึกษา ผมต้องขอขอบพระคุณ
ท่านสมาชิกหลายท่าน ตลอดจนกรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่ได้อภิปรายสนับสนุน
ผมไม่อยากจะเห็นกฎหมายที่เราากำลังพิจารณาออกไปนี้ เป็นกฎหมายที่ไม่สมบูรณ์
เขียนไปเพื่อไว้แกว่งในวันข้างหน้า เรากำลังพิจารณาทำหน้าที่เพื่อผู้ยากไร้ เพื่อผู้
ด้อยโอกาส เพื่อคนยากคนจน เช่นที่ท่านกรรมาธิการไพจิต ศรีวรขาน ได้เรียน
ที่ประชุมไปแล้ว ต้องขอประทานโทษครับ ที่เอ่ยนามท่าน เพราะท่านพูดกินใจ
เรากำลังหาทางออกที่ดีที่สุดให้คนยากคนจนได้มีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน
ท่านประธานที่เคารพครับ อย่าพึงพอใจเลยครับ จากที่เรามีเงินกองทุนปีแรก
แล้วมีพี่น้องลูกหลานคนยากคนจนจำนวนมากมาขอกู้ยืมเงินจากกองทุนนี้
แล้วมีจำนวนอีกมากมายที่ไม่สามารถกู้ยืมได้-----

นี้แสดงให้เห็นว่า พี่น้องประชาชน คนยากคนจน ลูกหลานคนยากคนจน ตั้งแต่ตัวที่จะศึกษาเล่าเรียน ที่จะเป็นคนที่มีคุณภาพในสังคมที่จะออกมารับใช้สังคม แต่รัฐบาลละครับ แต่ท่านผู้มีเกียรติที่นี้ละครับ ท่านคิดอย่างไร ยังไปติดดอกเบ๊ยคิดผลกำไรกับเขาอีกหรือครับ หลักการติดดอกเบ๊ย คิดจากเงินที่กู้ยืมไปแล้ว มีดอกผลกำไร ไปทำธุรกิจ ไปค้าไปขาย นี่เขากู้ยืมไปทำอะไร กู้ยืมไปพัฒนาตนเอง ไปสร้างคนไปพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีคุณภาพ ท่านไม่อยากจะหรือครับ ผมเชื่อมั่นนะครับว่า กรรมวิธีการที่ท่านอยากได้ ท่านประธานก็อยากได้ แล้วผมก็เชื่อมั่นท่านประธานกรรมวิธีการ เหมือนกับเลขฯ ของท่านได้เรียนที่ประชุมไปแล้ว ผมอยากขอกราบเรียนครับว่า ขออย่าให้เรายึดมั่นถือมั่นว่า ร่างรัฐบาลมีมาว่า ติดดอกเบ๊ย เพราะฉะนั้นกรรมวิธีการคงติดดอกเบ๊ยต่อไป ผมไม่อยากจะสิ่งนี้ วันนี้เรากำลังถูกโจมตีจากทางสังคมครับว่า การเมืองที่ไม่เป็นจริง คิดอย่าง พูดอย่าง ทำอย่าง ผมอยากให้ท่านประธานกรรมวิธีการกรรมวิธีการที่ท่านเอาตามที่ท่านคิดครับ อย่าไปรีดเนื้อ ถือหนังเขาวชนของชาติทำไม่ ผมถามว่าท่านมีเหตุผลอันใดครับที่ต้องติดดอกเบ๊ย และผมเรียนถามต่อครับว่า ท่านมีหลักคิดอย่างไรต้อง ๑ เพอร์เซ็นต์ ขอให้ท่านอย่าคิดครับว่า ๑ เพอร์เซ็นต์นี่คือเงินน้อยนิดเดียว ท่านสมาชิกได้เรียนท่านไปแล้วว่า ๑ เพอร์เซ็นต์นี่ละครับ ของเงิน ๑ ล้านบาทเป็นเท่าไร ของเงิน ๕ ล้านบาทเป็นเท่าไรกว่าจะเรียนจบเป็นจำนวนไม่น้อย เพราะฉะนั้นผมขอกราบวิงวอนเถอะครับ ขอให้คิดถึงเขาวชนของชาติ บ้านเมืองของเราไม่ใช่สิ้นไร้ไม้ตอก ไม่ใช่ยากจนขัดสนที่จะต้องมาติดดอกเบ๊ยกับเขาวชนผู้มั่งไฟเรียนรู้ มั่งที่จะพัฒนาตนเอง ขอเถอะไหน ๆ เราจะให้แล้ว ใจกล้า ๆ หน่อยให้เขาเต็มทีเถอะครับ ขอกราบเรียน ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปท่านสุรเชษฐ์ แวอาแซ เชิญครับ

นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ (กรรมวิธีการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุรเชษฐ์ แวอาแซ ส.ส. จากนราธิวาส พรรคประชาธิปัตย์ ผมขอสิ้น ๆ ขอผ่านท่านประธานไปยังประธานกรรมวิธีการวิสามัญด้วยนะครับว่า ผมคิดว่าวันนี้ผู้อภิปรายทั้งหลายให้เหตุผลมากพอสมควรแล้ว ผมคิดว่าคงจะตัดสินใจตรงนี้ได้ ผมเองได้อภิปรายในชั้นกรรมวิธีการมาหลายครั้ง ในวันนี้ผมยังจำได้ว่า กรรมวิธีการก็รับลูกว่าวันนี้เอาอย่างนี้ก่อน และคิดว่าคงมาแก้ไขในสภา แล้วคิดว่าคงจะไม่มีปัญหา ถ้าหากว่าเหตุผลไม่มีปัญหาตรงนี้เป็นประโยชน์

แก่เยาวชนที่จะได้ประโยชน์จากเงินกู้ยืมตรงนี้ได้ ก็อยากจะขอร้องให้กรรมการ
คงไม่ทำให้ประเทศชาติเสียหายหรือครับ เนื่องจากที่เราปลอดดอกตรงนี้
อย่างน้อยที่สุดผมอยากจะขอให้ประโยชน์ตรงนี้ให้กับพี่น้องชาวไทยที่นับถือศาสนา
อิสลามด้วยว่า ถ้าหากว่าตรงนี้เราพิจารณาด้วยความเป็นธรรมแล้ว เงินกู้ยืม
ตรงนี้ ถ้าหากว่าเราคิดดอกเบี้ยแน่นอนที่สุด พี่น้อง ลูกหลานชาวไทยที่นับถือ
ศาสนาอิสลามเขาไม่สามารถที่จะกู้เงินตัวนี้ได้เลย เนื่องจากว่าไปติดภาระ
เรื่องเงินกู้ ดอกเบี้ยห้ามในหลักการของอิสลาม เพราะฉะนั้นผมไม่อยากจะให้
เกิดคำว่า ทำไมมุสลิมเรียกเรื่องเพื่อผลประโยชน์กับพี่น้องมุสลิม ผมไม่อยากจะ
ให้เกิดตรงนี้ แต่ผมอยากจะให้เกิดกับสังคมด้วยความเป็นธรรมว่า ไม่ว่าจะนับถือ
ศาสนาอะไรครับ ผมอยากจะให้ได้รับประโยชน์เรื่องของเงินกู้ตัวนี้ด้วยความ
เป็นธรรม ไม่ต้องไปคิดว่า จะสังคมใดก็แล้วแต่จะเสียประโยชน์หรือได้ประโยชน์
ผมอยากจะให้ทุกส่วน ทุกภาค ทุกจังหวัด ทุกศาสนาในประเทศไทย อยากจะได้
ประโยชน์จากกองทุนตัวนี้ด้วยความเสมอภาค เพราะฉะนั้นผมคิดว่า วันนี้ไม่ว่า
ท่านอาจารย์เดโชก็ดี ก็ได้ให้สาระแล้วได้ให้ความเห็น แล้วท่านสมาชิกที่ลุก
ขึ้นมาอภิปรายทุกท่านเลยล้วนแล้วสนับสนุน ต้องการที่อยากจะให้ตัดคำว่า
ดอกเบี้ย เพราะฉะนั้นอยากจะขอร้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านประธาน
คณะกรรมการ และคณะกรรมการว่า ขอความกรุณาเถอะครับ น่าจะเอา
เหตุผลจากเพื่อนสมาชิกในสภาแห่งนี้ในการที่จะพิจารณา ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ผมขอความกรุณา
ให้สมาชิกอีกท่านเดียวครับ ท่านสุทิน นพเกตุ เชิญครับ แล้วท่านกรรมการ

นายสุทิน นพเกตุ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม สุทิน นพเกตุ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พลังธรรม ท่านประธานที่เคารพ ต้องกราบขอขอบคุณท่านประธานที่กรุณาให้โอกาสกระผมก่อนที่ท่านประธานกรรมาธิการจะลุกขึ้นตอบ ผมต้องขอแสดงความชื่นชมที่รัฐบาลมีดำริที่จะมีกองทุนนี้ขึ้นมา เพื่อช่วยการศึกษาของบุคลากรของชาติ ท่านประธานครับ ความจริงผมไม่อยากจะย้อนกลับไป แต่ชื่อกองทุนนี้ไม่น่าจะมีคำว่า กู้ ตั้งแต่แรก ถ้าไม่มีกองทุนก็มีแต่คำว่า ยืม ประเด็นปัญหาที่เราอภิปรายกันตรงนั้นคงไม่มี ท่านประธาน ปรัชญาและอุดมการณ์ของการศึกษานั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างชีวิตแล้วโดยเฉพาะผู้ด้อยโอกาสในสังคมไทย ซึ่งเราล้มเหลวในระบบครอบครัว ระบบการศึกษา สังคมของเราเกือบจะพูดได้ว่าวิบัติ แล้วมีกรณีที่เราเห็นกันมากมาย ครูข่มขืนลูกศิษย์ กระผมต้องขออภัยที่ใช้คำเหล่านี้ พ่อข่มขืนลูก ปู่ข่มขืนหลาน แล้วยังมีกรณีอื่น ๆ ตั้งแต่ ๒ ขวบจนกระทั่ง ๘๐ ปี ท่านประธานที่เคารพ นั้นเป็นผลพวงจากความด้อยโอกาสทางการศึกษา ทำให้มีปัญหาอื่น ๆ ปัญหาสังคมเกิดขึ้น ตรงนี้ท่านสมาชิกหลายท่านได้พูดไปอย่างน่าฟัง แล้วน่าจะยังที่ท่านประธานและท่านคณะกรรมการจะต้องทบทวนกรณีนี้ และผมเชื่อมั่นว่า ท่านประธานและท่านกรรมาธิการจะต้องทบทวนตัดถ้อยคำ โดยที่ผมไม่ต้องพูดซ้ำตรงนี้ เหมือนกับที่ ท่านวิเชียร ชาวชา ขออภัยที่เอ่ยนามได้ระบุไว้ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพ ประเด็นตรงนี้เป็นประเด็นที่มีความสำคัญมาก เราลงทุนในชีวิตคน เราลงทุนสร้างบุคลากรจากความไม่สมบูรณ์ของความเป็นคนให้เกิดความสมบูรณ์ในการเป็นคน เราลงทุนเพื่อลดปัญหาของสังคม เพื่อลดปัญหาที่กระผมได้กล่าวไปแล้ว และทำไมเราจะต้องมาติดดอกเบ๊ย ผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผมอยากกราบขอความกรุณาท่านประธานผ่านไปยังท่านประธานกรรมาธิการและท่านกรรมาธิการ ขอความกรุณาเถอะครับ ประเด็นตรงนี้ตัดทิ้งไปเลย เพราะว่าเราลงทุนในบุคลากรจริง ๆ และตรงนี้จะ เป็นผลพวงที่ทำให้ลูกหลานและบุคลากรผู้ด้อยโอกาสนั้นมีโอกาสในการที่จะสร้างและได้ชีวิตใหม่และเป็นบุคคลที่เต็มคนอยู่ในสังคมของเราอย่างเต็มภาคภูมิ ทำให้สถาบันการเมืองของเราก็รับผลพวงตรงนั้นไปด้วย สังคมเราได้รับผลพวงไปด้วย สถาบันชาติได้รับผลพวงไปด้วย ผมอยากให้เรายกระดับศักยภาพของคนไทย ให้มีความพร้อมที่จะนำไปสู่การปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปการศึกษา ปฏิรูปสังคมของเราให้ทัดเทียมนานาชาติอารยประเทศ ผมกราบขอขอบคุณ

ท่านประธาน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านประธานกรรมาธิการคงยินยอมตรงนี้
ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญ

ท่านประธานคณะกรรมาธิการครับ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ประธานคณะกรรมาธิการ) :

ท่านประธานที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดระยอง ในฐานะประธานคณะกรรมาธิการ ผมต้องกราบขอบคุณ
ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทุกท่านที่ให้แนวความคิดในการพัฒนาการศึกษา
อย่างกว้างขวาง แล้วนี่ดูเหมือนว่าการอภิปรายนั้นจะไม่ได้แบ่งแยกเป็น
ฝ่ายรัฐบาลฝ่ายค้านอะไร ความคิดเห็นที่เป็นโดยอิสระ ความคิดเห็นที่เป็น
ในทางสร้างสรรค์และแนวคิดต่าง ๆ นั้น เป็นแนวความคิดที่ผมอยากจะ
กราบเรียนชี้แจงให้เกิดความกระจ่างว่า ไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดต่อ
กรรมาธิการที่ได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบ เจตนารมณ์ของการที่จะให้
ดำเนินการในมาตรา ๕๐ นี้ได้เขียนไว้ชัดเจนว่า ห้ามมิให้ติดดอกเบียหรือ
ประโยชน์อื่นใดจากเงินกู้ยืมระหว่างที่ผู้กู้ยืมกำลังศึกษาอยู่ แต่มีประเด็นตรงนี้
ผมอยากจะใช้เวลาเล็กน้อยในการพูดจาให้เกิดความเข้าใจว่า เกิดปัญหา
ในหมู่ชนของเรานั้นนับถือศาสนาแตกต่างกัน ในภาคใต้ที่นับถือศาสนาอิสลาม
ขอภัยที่ได้กล่าวคำเรื่องศาสนา ไม่อาจจะใช้เงินนี้ได้เพราะผิดข้อบัญญัติ
เรื่องเกี่ยวกับศาสนาเรื่องดอกเบีย เมื่อเป็นอย่างนี้มีการเพิ่มเติมว่า
เป็นประโยชน์อื่นใดทดแทน แต่เจตนารมณ์ของแนวความคิดของท่านทั้งหลาย
ผมคิดว่า เป็นแนวความคิดที่ต้องการที่จะช่วยเหลือพี่น้องประชาชนผู้ยากไร้
และมีโอกาสจะเรียนต่อ เนื่องจากไม่สามารถจะมีทุนรอนในการศึกษาได้
เพราะฉะนั้นแนวความคิดที่รัฐบาลได้ดำเนินการออกพระราชบัญญัติกู้ยืม
เพื่อการศึกษานี้ก็เพื่อดำเนินการให้ผู้ที่ยากจนให้มีเงินที่จะเรียนต่อ
สามารถมีเงินสำหรับเรียนต่อ ไม่ว่าจะระดับมัธยมปลาย อาชีวศึกษาหรือระดับ
มหาวิทยาลัยก็ตาม -----

อย่างไรก็ตามแนวความคิดในการที่รัฐบาลจะดูแลพี่น้องประชาชนให้สำเร็จการศึกษาเพื่อไปประกอบอาชีพทั้งหมดนั้น ขณะนี้ต้องยอมรับว่ายังไม่มีขีดความสามารถเพียงพอที่จะดูแลพี่น้องประชาชนผู้ยากจนและได้เรียนต่อถึงระดับมหาวิทยาลัย ระดับอาชีวศึกษาได้หมด คงมีกำลังความสามารถที่ดำเนินการอยู่ขณะนี้ ไม่ว่าจะอุดมศึกษาหรืออาชีวศึกษาตามขีดความสามารถ แต่อย่างไรก็ตามเพื่อจะให้พี่น้องทั้งหลายที่ขาดแคลนได้มีกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาให้ได้ดำเนินการระหว่างที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ สามารถที่จะมีเงินสำหรับไปศึกษาเล่าเรียน แม้ว่าพระราชบัญญัตินี้ยังไม่มีประกาศใช้ รัฐบาลก็ได้ออกระเบียบกระทรวงการคลังขึ้นมาดำเนินการ ในปีนี้รัฐบาลตั้งเป้าหมายว่าใช้เงิน ๓,๐๐๐ ล้านบาทช่วยเหลือพี่น้องประชาชนที่ยากไร้ ๑๒๐,๐๐๐ คน ให้สามารถกู้ยืมได้ ขณะนี้มีผู้มากู้ยืมแล้วตามที่ได้เรียนชี้แจงกลับมาถึง ๑๓๐,๐๐๐ กว่าคน นับว่าเป็นเรื่องที่ประสบความสำเร็จ อย่างไรก็ตามผมว่าเจตนารมณ์ในการที่จะกำหนดไว้ในมาตราอื่น นอกเหนือจากมาตรา ๕๐ ว่าให้มีการคิดดอกเบี้ย หลังจากจบการศึกษาไปแล้ว ๒ ปี นั้นหมายความว่ารัฐบาลหรือคนที่อยู่ในร่างกฎหมายหรือคณะกรรมการนี้ ไม่ได้มีเจตนาจะไปคิดดอกเบี้ย จะเอาดอกเบี้ยมาเป็นประโยชน์อื่นใด เป็นประโยชน์ของรัฐบาลแต่ประการใดก็หาไม่ เจตนารมณ์ของการที่วางหลักเกณฑ์เอาไว้เช่นนี้ก็เพื่อสร้างระเบียบวินัยการเงินการคลังให้มีความเข้มแข็ง เพราะว่าจะเป็นกองทุนที่มีความสำคัญในอนาคต รัฐบาลมีความหวังว่าใน ๔ - ๕ ปีข้างหน้า นั้น จะสามารถช่วยเหลือคนได้ถึง ๓ แสนคน กองทุนจะมีความเข้มแข็ง ถ้าไม่สร้างระเบียบวินัยการเงินการคลังไว้ให้รัดกุมแล้ว ถ้าผู้กู้ยืมเงินไปไม่ดำเนินการรับผิดชอบต่อเงินที่กู้ยืมไป ซึ่งเป็นเงินภาษีอากรของประชาชน ต่อไปภายภาคหน้าผู้ยากจน ผู้ซึ่งไม่มีทุนรอนสำหรับเรียนสำหรับศึกษา คงไม่มีโอกาสที่จะมีกองทุนที่มั่นคงไปดูแลช่วยเหลือ รัฐบาลก็ต้องเป็นภาระที่จะตั้งงบประมาณให้แต่ละปีซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่แน่นอน เมื่อกองทุนมีความมั่นคงเข้มแข็ง สามารถช่วยเหลือพี่น้องประชาชนได้อย่างกว้างขวาง โอกาสที่พี่น้องประชาชนจะได้มาใช้กองทุนนี้ให้ได้รับการศึกษาต่อไป ไม่ว่าจะ เป็นระดับมหาวิทยาลัย ระดับอาชีวศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษา ก็คงสามารถช่วยเหลือกันได้อย่างต่อเนื่องและมีความกว้างขวางขึ้น เจตนารมณ์ของการที่ดูแลปัญหาเรื่องอัตราการปรับหรือดอกเบี้ยนั้น เป็นเรื่องที่จะต้องมีความรับผิดชอบสำหรับผู้กู้ยืมไประหว่างการศึกษา แล้วหลังจากจบการศึกษามิงานทำแล้วไม่น้อยกว่า ๒ ปี จึงจะมาใช้เงินคืน

ซึ่งหลักเกณฑ์การใช้เงินคั้นนั้นก็มิใช่ระเบียบของกระทรวงการคลังร่างไว้เพื่อ
รองรับแล้วว่าคืนภายใน ๑๕ ปี จะไปเป็นภาระแก่คนที่เรียนจบไปแล้วไป
ทำงาน นอกจากว่าเขาจะต้องมีความรับผิดชอบต่อกองทุนนี้มากยิ่งขึ้น
เหมือนกับคนที่จบการศึกษาไปแล้ว มาดูแลโรงเรียนของเขา โรงเรียน
ของเขาซึ่งสร้างให้เขามีความรู้การศึกษา โรงเรียนเก่าของเขา ศิษย์เก่า
จะมาดูแลโรงเรียนที่ตัวเองเคยเล่าเรียนมาอย่างไร เปรียบเหมือนกับว่า
คนที่ได้รับเงินกองทุนจากการศึกษาไปแล้ว กลับมารับผิดชอบต่อสถาบันของ
ตัวเอง ต่อกองทุนของตัวเองเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นแก่กองทุน
เพื่อการศึกษา มิใช่ที่รัฐบาลคิดปัญหาเรื่องดอกเบี้ยย จะเป็นปัญหาทางวินัย
การเงินการคลังที่จะต้องสร้างความมั่นคงเข้มแข็งให้กับกองทุน เพื่อคุ้มกันของ
การศึกษานี้ให้มีความเข้มแข็งเพื่อพี่น้องเยาวชนชนของชาติในอนาคตต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอท่านกรรมาธิการ
อีกท่านหนึ่ง เชิญครับ

นายปรีดี บุญยัง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธาน
 ที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายปรีดี บุญยัง อธิบดีกรมบัญชีกลาง
 ในฐานะกรรมาธิการ สำหรับความคิดเห็นที่ท่านสมาชิกได้กรุณาให้ข้อคิดเห็นนั้น
 นับว่ามีเหตุผลที่น่ารับฟัง และในกรณีประเด็นที่ว่าจะต้องมีการเรียกเก็บดอกเบีย
 จากผู้กู้ยืมด้วยหรือไม่นั้น ในชั้นการร่างกฎหมายก็ดี หรือชั้นกรรมาธิการก็ดี
 ได้มีเหตุผลว่าควรจะมีการคิดดอกเบียจากนักเรียน นักศึกษาที่มากู้ยืม ซึ่งในช่วง
 การพิจารณาว่าจะคิดดอกเบียหรือไม่นั้น ก็ได้มีการหยิบยกประเด็นต่าง ๆ ว่า
 ไม่ควรคิดดอกเบียขึ้นมาพิจารณาด้วยอยู่แล้ว แต่ในที่สุดก็เห็นว่าควรจะมีการคิด
 ดอกเบีย กระผมขออนุญาตเรียนเหตุผลดังนี้ครั้นว่า ในเรื่องการให้กู้ยืมนั้น
 ซึ่งเป็นอีกโครงการหนึ่งที่ทางรัฐบาลได้มีอยู่แล้ว เกี่ยวกับการให้ทุนการศึกษาฟรี
 แต่การให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา ในร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ เป็นอีกโครงการหนึ่ง
 เป็นที่ยอมรับกันว่าในการให้กู้ยืมเงินเพื่อศึกษานั้นทุกคน นักเรียน นักศึกษา
 ไม่สามารถที่จะมาเข้ากองทุนนี้ได้ทั้งหมด เพราะมีข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณ
 เพราะฉะนั้นจะมีนักเรียน นักศึกษาจำนวนหนึ่งที่มีโอกาสเข้ามากู้ยืมเงินตามที่
 กระทรวงศึกษาธิการหรือทบวงมหาวิทยาลัยได้พิจารณา เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลนี้
 เมื่อมีนักเรียน นักศึกษาเพียงจำนวนหนึ่งได้มีโอกาสเข้ามา ทางคณะกรรมาธิการ
 ก็เห็นว่าจำนวนนี้ควรจะจ่ายค่าตอบแทนจากการนำเงินเอาไปใช้เพื่อการศึกษา
 นี้ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่กระผมกราบเรียนว่า ทำไมจึงจำเป็นต้องมีการเรียกเก็บ
 ดอกเบีย อีกประการหนึ่งก็คือเพื่อรักษาวินัยทางการเงินการคลัง อย่างที่
 ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้กรุณาเรียนชี้แจงแล้ว แต่อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ
 ทางกรรมาธิการเห็นว่า เพื่อให้ผู้กู้มีความรู้สึกสำนึกว่าการที่เอาเงินของกองทุนนี้
 ไม่ได้เอาไปเปล่า มีสิ่งที่จะต้องจ่ายตอบแทนให้กับรัฐ เป็นการสร้างความสำนึก
 ในการเอาเงินไปใช้ อีกเหตุผลหนึ่งก็คือระยะเวลาการใช้หนี้ การคิดดอกเบียนั้น
 ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้กรุณาเรียนชี้แจงแล้วว่าในช่วงตั้งแต่กู้ไปจนถึง
 จบการศึกษา แล้วปล่อยเวลาอีก ๒ ปีก็ไม่ได้คิดดอกเบีย เรามาเริ่มคิดตอนที่ครบ
 ๒ ปีหลังจากจบการศึกษาแล้ว และดอกเบียนั้นก็คิดในอัตราที่ต่ำ จริง ๆ แล้ว
 ก็ไม่ได้คิดค่าหากำไรหรือเอาไรดเอาเปรียบ เป็นแต่เพียงเพื่อสร้างความสำนึก
 และเพื่อที่บุคคลกลุ่มหนึ่งที่ได้มีโอกาสเข้ามาใช้เงินจำนวนนี้ จึงคิดว่าควรจะคิด
 ค่าตอบแทนกับเขาบ้าง แต่จำนวนไหนละที่เหมาะสม ตามที่ท่านสมาชิกได้กรุณาถามว่า
 แล้วทำไมร้อยละ ๑ คิดมาอย่างไร ขอกราบเรียนว่าร้อยละ ๑ เราคิดว่าน้อยที่สุดแล้ว
 ร้อยละ ๑ ต่อปี สำหรับในการใช้หนี้นั้นขณะนี้ในระเบียบของกระทรวงการคลัง

ที่ได้มีการทำสัญญากับนักเรียน นักศึกษานั้นได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๑ ไว้
กำหนดระยะเวลาการใช้เงินต้นและดอกเบี้ยชัดเจนว่าให้ผ่อนชำระได้ ๑๕ ปี
ไม่ใช่ว่าจบการศึกษาแล้ว ๒ ปีแล้ว แล้วต้องนำเงินกู้ทั้งยอดพร้อมดอกเบี้ยมาชำระ
ทั้งจำนวน แต่เป็นการให้ผ่อนเป็นเวลา ๑๕ ปี แล้วใน ๑๕ ปีนั้นในปีแรกก็ให้เริ่ม
ผ่อนน้อยหน่อย ค่อย ๆ ทขอยมากขึ้นเพราะเขาสามารถที่จะได้รับเงินเดือนมากขึ้น
เพราะฉะนั้นในปีแรกนั้นเองจะเห็นว่าให้ผ่อนชำระร้อยละ ๑.๕ ของเงินต้น
ดอกเบี้ยอีกร้อยละ ๑ ของเงินต้น -----

กระผมขออนุญาต สมมุติว่า กู้ยืมเงินไป ๕ แสนบาท ปีแรกที่จะต้องผ่อนนั้น คือ ๑.๕ ของ ๕ แสนบาท ก็คือ ๗,๕๐๐ บาท ดอกเบี้ยอีก ๑ เปอร์เซ็นต์ ของ ๕ แสนบาท ก็คือ ๕,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นในปีแรกนั้นจะผ่อน ประมาณ ๑๐,๐๐๐ กว่าบาท เดือนหนึ่ง ๑,๐๐๐ กว่าบาท ซึ่งก็คิดว่าไม่ได้ เป็นภาระของนักเรียนนักศึกษาที่จะต้องมาใช้จ่ายเงินต้นและดอกเบี้ย ในกรณีที่ท่านสมาชิกได้กรุณาเสนอแนะว่า ถ้าหากนักเรียนนักศึกษายกการศึกษาไปแล้ว ไม่สามารถหางานทำได้ ไม่มีเงินมาชำระหนี้ กระผมขออนุญาตกราบเรียน เลยไปถึงมาตรา ๕๒ วรรคสาม ว่า ถ้าหากมีเหตุจำเป็นอย่างนั้นจริง ๆ คณะกรรมการก็สามารถที่จะพิจารณาผ่อนปรนได้ ไม่ใช่ว่าไปเร่งรัด ไปยึด ทรัพย์สิน หรือไปอะไรต่าง ๆ ไปฟ้อง อันนี้ก็กราบเรียนว่า จะผ่อนปรนที่สุด เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลที่กระผมได้กราบเรียนนี้ ว่าจะต้องมีค่าตอบแทนให้กับกองทุนบ้าง เพราะเนื่องจากมีคนจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่สามารถเข้ามาใช้บริการนี้ได้ ก็เลยมีการคิดดอกเบี้ย เมื่อมีการคิดดอกเบี้ยนั้น มาตรา ๕๐ ได้มีการพิจารณากันในเรื่องของทางศาสนาอิสลาม ผมต้องขอโทษที่ยก ทางศาสนาขึ้นมาว่า เขาไม่สามารถที่จะมีดอกเบี้ยได้ ทางกรรมการก็ เห็นว่า ควรจะมีการใช้ถ้อยคำอื่นใหม่ ไม่ใช่ ใช้ค่าดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทน อย่างเช่น การบริหารเงิน อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ทางกระทรวงการคลัง ก็ไม่ได้ที่นั่งนอนใจ ก็ได้มีหนังสือหารือไปยังท่านจุฬาราชมนตรี ว่าสมควร ที่จะใช้ถ้อยคำนี้อย่างไร เพราะฉะนั้นมาตรา ๕๐ จึงได้เพิ่มคำว่า หรือ ประโยชน์อื่นขึ้นมา ก็ด้วยเหตุผลว่า เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในกรณีที่จะไม่ ใช้คำว่าดอกเบี้ย ไม่ใช่เพิ่มขึ้นมา เพื่อที่จะเรียกประโยชน์ตอบแทนเพิ่มเติม นอกเหนือจากดอกเบี้ยขึ้นมาอีกซ้ำ เพราะไม่สามารถที่จะเรียกอะไรแล้ว เพราะในการทำสัญญากู้ยืมเงินนั้น ในสัญญานั้นได้บอกชัดเจนว่า นักเรียน นักศึกษาจะต้องมีภาระใช้หนี้อะไร ทางกระทรวงการคลังไม่มีโอกาสที่จะไป เรียกประโยชน์เพิ่มเติมอะไรนอกเหนือจากที่ได้ทำสัญญาไว้ กระผมขอ กราบเรียนชี้แจงเพียงแค่นี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : สมาชิกที่ยังติดใจ ยกมือให้ผมดู เดี่ยวผมจะได้จัดลำดับถูก และหลังจากพูดครบแล้ว ผมจะขอ ให้ลงมติ มี ๕ ท่านนะครับ ผมจะเริ่มจาก ท่านอรวิสมันต์ ท่านวิเชียร ท่านเดโช ท่านสุทิน ท่านสุเชษฐ์ แวอาแซ และท่านสิทธิรัตน์ และผมขอ ความกรุณาให้พอนะครับ จะได้ลงมติกัน เชิญท่านอรวิสมันต์ครับ

นายอริสมันต์ พงศ์เรืองรอง (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม อริสมันต์ พงศ์เรืองรอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
กรุงเทพฯ พรรคพลังธรรม ร่างพระราชบัญญัติกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา
ผมเองเข้าใจว่า ในเจตนาที่เราได้จัดกองทุนเพื่อการศึกษา เหตุผลหลัก
ก็คือว่า เราต้องการที่จะพัฒนาคนของเรา ในขณะนี้เราเองเป็นบุคคลที่
อยู่ในภาครัฐบาล เป็นคนที่อยู่ในภาคของสาธารณะที่ประชาชนได้เลือก
ให้พวกเรามาเป็นผู้แทนราษฎร สิ่งหนึ่งที่พวกเราจะต้องสำนึกและสังวร
อยู่เสมอ นั่นก็คือการให้บริการสาธารณะตามความต้องการที่แท้จริงของ
ประชาชน ในขณะนี้เงินกองทุน เราได้ตั้งขึ้นมาเพื่อที่จะพัฒนาบุคลากร
พัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศชาติให้เป็นคนที่มีศักยภาพในการจัดการ
ในการศึกษา ในการทำมาหากิน ในการประกอบอาชีพ และสิ่งหนึ่งที่เป็น
กลไกในการพัฒนาประเทศนั่นก็คือการศึกษา แต่ฐานะที่เราเป็นตัวแทน
ในฐานะที่เราเป็นคนสาธารณะ เราอยากที่จะผลักดันโครงการนี้ให้เป็น
โครงการที่เปิดโอกาสให้ทุกคนได้มีการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน -----

สิ่งหนึ่งที่เป็นอุปสรรคที่ประชาชนคิดมาก และผู้ที่ถูกก็คิดมากเหมือนกัน นั่นก็คือ
 อัตราดอกเบี้ย ซึ่งเป็นภาระที่จะต้องติดตัวกับนักศึกษาต่อไป สิ่งเหล่านี้จะเป็น
 อุปสรรคในการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากว่า พวกเขาเหล่านั้นจะต้องคิด
 อยู่เสมอว่า ตอนที่เรียน ถ้าหากว่าเรียนเก่งก็รอดตัวไป หมายความว่า เรียนเก่ง
 เรียนจบแล้ว มีงานทำอย่างแน่นอน แต่สำหรับคนที่เรียนไม่ค่อยเก่ง หัวสมอง
 ไม่ค่อยดี แต่อยากจะพัฒนาตัวเอง จะมีความคิดอยู่เสมอว่า ถ้าหากว่าเราเรียน
 อย่างนี้ เราเรียนตก อนาคตเราก็ไม่มีงานที่จะทำ ต่อไปในอนาคตเราจะเอา
 เงินที่ไหนมาใช้ในกองทุนตรงนี้ และในอัตราส่วนที่ระยะ ๒ ปี จะปลอด
 ดอกเบี้ยให้ แต่ปีที่ ๓ ก็จะมีการคิดดอกเบี้ยแล้ว สิ่งเหล่านี้ผมอยากที่จะ
 กราบเรียนไปยังท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการวิสามัญว่า นโยบาย
 ของเราคือเป็นผู้ให้บริการสาธารณะตามความต้องการที่แท้จริงของประชาชน
 ผลของการลงทุนของภาครัฐตรงนี้ไม่ได้คิดถึงกำไร ผมไม่อยากจะได้ยินได้ฟัง
 ในเรื่องของระเบียบกระทรวงการคลังหรือวิธีพิจารณาเรื่องของเงิน เรื่องของ
 ระเบียบการใช้เงินของกระทรวงการคลัง ซึ่งผมอยากจะให้เรามามองหน้าที่
 ตรงนี้ ว่าเรามีหน้าที่ที่จะให้บริการสาธารณะ ความพึงพอใจของประชาชนเป็น
 ผลตอบแทนของการลงทุนของภาครัฐ และผมอยากจะให้วิธีคิดอย่างนี้ก็ได้ว่า
 ในกรณีที่ให้มีการกู้ยืมเงินไปแล้ว เราต้องกำหนดชัดเจนว่า จะต้องใช้ภายใน
 ระยะเวลา สมมุติว่า ๑๐ ปี จากที่ได้จบการศึกษาแล้ว ได้เข้าทำงานแล้ว
 จะต้องใช้เงินต้นคืนให้กับรัฐบาลภายใน ๑๐ ปี หรือ ๒๐ ปี ตามแต่กำหนด
 ถ้าหากว่าไม่สามารถใช้ได้ตามกำหนดเวลาที่เรากำหนดให้ อย่างเช่น ๒๐ ปี
 ถ้าหากว่าเกิน ๒๐ ปี ต่อไปนั้นอยากจะให้กองทุนตรงนี้ คิดเป็นดอกเบี้ยกับเขา
 อย่างนั้นจะเป็นทางออกที่ค่อนข้างจะอะลุ่มอล่วยพอสมควร แต่ถ้าหากว่าเป็นใน
 ระยะเวลา ๒ ปีปลอดดอกเบี้ย แล้วปีต่อไปคิดดอกเบี้ยแล้ว ผมคิดว่าตรงนี้กองทุน
 ของเรามันมุ่งเน้นไปตรงที่เรื่องของรายได้ที่จะกลับมายังกระทรวงการคลังหรือ
 กระทรวงศึกษา หรือทบวงมหาวิทยาลัยมากกว่า ควรจะมีกุศโลบายลักษณะอย่างนี้
 ถ้าหากว่าเรามุ่งเน้นว่า อยากจะให้คนได้มีการศึกษาสูง ๆ นั้นหมายความว่า
 เรากำลังฝึกอาชีพของคนเหล่านั้น คนในประเทศที่ผมได้พูดไปแล้วว่า การศึกษา
 เป็นเครื่องมือหนึ่งที่จะทำให้ประเทศนั้นมีความเจริญ มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
 เพราะฉะนั้นคนและการศึกษาเป็นสิ่งสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเราคิดตรงนี้ เราให้
 การศึกษาเขา แล้วเขากลับมาทำงานเพื่อประเทศชาติ เพื่อสังคม ผลตอบแทน

เราวิเคราะห์กันแล้วว่า ผลตอบแทนทางการศึกษา มันคุ้มกันหรือไม่ ผมคิดว่า
ทางกองทุนที่ตั้งขึ้นมา ก็รู้ว่าคุ้มกันอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นตรงนี้มีความเป็นไปได้ไหม
ถ้าหากว่าพ้นระยะเวลาที่กำหนด เราจะคิดอัตราดอกเบี้ย แต่ในระยะเวลาที่เราได้
ตั้งไว้ใน ๒ ปี มันสั้นเกินไปหรือเปล่า มันน้อยเกินไปหรือเปล่า ถ้าหากว่ายึดออก
ไปสัก ๑๐ ปี หรือ ๒๐ ปี ถ้าพ้นจาก ๒๐ ปีไปแล้ว ค่อยคิดดอกเบี้ย ผมยังคิดว่า
สิ่งเหล่านี้คงจะไม่ใช่เป็นภาระกับประชาชนที่มากู้ยืมเงิน อยากจะให้พิจารณาตรงนี้ด้วย
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านวิเชียร ชาวข่า
นายวิเชียร ชาวข่า (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ

ผม วิเชียร ชาวข่า กรรมาธิการเสียงข้างน้อย ท่านประธาน ผมเองต้อง
ขออนุญาตกราบเรียนว่า ผมกับท่านประธานคณะกรรมาธิการ กับท่านอธิบดี
กรมบัญชีกลาง กับท่านกรรมาธิการทุก ๆ ท่านที่นั่งอยู่ข้างบนนั้น ให้ความเคารพ
นับถือกันด้วยดีเสมอมา และวันนี้เวลานี้ก็ยังเช่นเดิมอยู่ แต่มันเป็นความแตกต่าง
ทางแนวคิดบ้างเล็กน้อย เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องขออนุญาตอภิปราย
ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ถ้าหากผมอภิปรายมาตรา ๕๐ เสร็จแล้ว ไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงใด ๆ นั่นก็หมายความว่า มาตรา ๕๒ วรรคสอง วรรคสี่ ที่ผมสงวน
คำแปรญัตติไว้ นั่นก็ไม่มีประโยชน์ที่จะมาอภิปรายอีก ผมจำเป็นต้องหยุดครั้งนี้
เป็นครั้งสุดท้าย ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงในมาตรา ๕๐ แล้วผมต้องอภิปราย
ในมาตรา ๕๒ วรรคสอง วรรคสี่ อีกต่อไป -----

ท่านประธานครับ ความจำเป็นในการทำหน้าที่ของรัฐบาลนั้นผมเข้าใจดี เพราะท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ท่านก็คงต้องรักษาสภาพการเงินการคลังของแผ่นดินเพื่อคนทั้งหลายทั้งแผ่นดิน ท่านอธิบดีกรมบัญชีกลางเองท่านก็เช่นเดียวกันท่านเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐ ซึ่งจะต้องละเอียดไม่ได้ แต่การทำหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งต้องรับผิดชอบต่อแผ่นดิน เช่นเดียวกันนั้นเป็นทางที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอภิปราย

ท่านประธานครับ ผมไม่มั่นใจเรื่องในอนาคต ผมเห็นใจท่านกรรมาธิการที่กล่าวว่าจำเป็นต้องรักษาวินัย เรื่องการเงินการคลังไว้ การรักษาวินัยนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับชาติ สำหรับแผ่นดิน แต่ว่าเรื่องแนวคิดการรักษาวินัยทางการเงินการคลังนั้น จะทำให้รัฐบาลดำเนินนโยบายถูกต้องหรือผิดทางนั้นตอบไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่สูตรสำเร็จ เช่น รัฐบาลของ ฯพณฯ นายชวน หลีกภัย และท่านบรรหาร ศิลปอาชา ทั้ง ๒ รัฐบาล มีการรักษาสภาพการเงินการคลังอย่างดีเยี่ยม รักษาสภาพเงินเฟ้อไว้อย่างมีระบบ แต่ท่านประธานครับ คนจนมากขึ้น ๆ เรื่อย ๆ เพราะเรารักษามากเกินไป เดิมท่านชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ผมเป็นฝ่ายค้าน ผมเป็นคนหนึ่งที่วิพากษ์วิจารณ์ท่านมาพอสมควร แต่เมื่อใหม่ครับ ในระยะนั้นสภาพเงินเฟ้อเพิ่มขึ้น ๒.๕ เปอร์เซ็นต์ มากทีเดียว แต่ประชาชนทั้งแผ่นดินแซ่ซ้องสรรเสริญ เพราะทุกคนในกระเป๋าตัวเองมีเงินจับจ่ายใช้สอยอย่างถ้วนหน้า แต่ในขณะที่สภาพเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นเพียง ๐.๗ เปอร์เซ็นต์ แต่ประชาชนบนทั้งแผ่นดิน ตำรัฐบาลทั้งแผ่นดิน เลือกลงเอาครับจะเอาแบบไหน

รัฐบาลตั้งกองทุนไว้ปี ๑๐,๙๐๐ ล้านบาท เป็นความจำเป็นที่รัฐบาลต้องดำเนินการ ผมกราบเรียนไว้แล้วว่า เป็นความจำเป็น เป็นหน้าที่ของรัฐบาล ไม่ดำเนินการไม่ได้ รัฐบาลชุดใดไม่จัดการศึกษาที่ตำรัฐบาลชุดนั้นอยู่ไม่ได้ เยาวชนของแผ่นดินคือกำลังสำคัญของแผ่นดินในอนาคต เพราะฉะนั้นคำว่า จำเป็น จะต้องให้คนกลุ่มหนึ่งที่เข้ามามีภาระรับผิดชอบต่อเงินกองทุนนี้ สำนักและรับผิดชอบต่อประเทศโดยการจ่ายดอกเบี้ยนั้น เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้น รัฐบาลสามารถลงทุนในอีกด้านอื่น ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งกำไร เช่น จัดเก็บภาษีอากรจากกองสลาก จัดเก็บภาษีสรรพสามิตจากสุรา จากบุหรี่ หรืออื่น ๆ แม้กระทั่งภาษีมูลค่าเพิ่ม ต้องบอกว่าเป็นภาษีอภัยในการดำเนินการใช้กับประเทศไทย เพราะผู้ผลิตผู้จำหน่ายไม่ได้เสียภาษีเลย ผู้บริโภคเท่านั้นเสียภาษีแต่เพียงผู้เดียว เสียเป็น ๒๐ เท่าของราคาผลิต จะบอกว่าเสียเป็นขั้นเป็นตอนก็จริงผู้ผลิตไปคิดภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้รับไปจำหน่าย ผู้รับไปจำหน่ายก็ไปบวกเข้ากับผู้บริโภคเช่นนั้น

เรื่องเหล่านี้ท่านประธาน ผมมีโอกาสน้อยมาก อาจจะไม่ได้อยู่ในวงกา
การเมืองต่อไปในอนาคต เพราะผมรู้สึกผิดหวังแล้วก็ท้อแท้มาเป็นเวลาหลายปี
เพราะฉะนั้นก่อนจะจากกันไป อยากจะฝากถึงคนที่จะเข้ามาบริหารบ้านเมือง
ต่อไปว่า เราอย่านึกถึงสภาพภาพพจน์ของรัฐบาลแต่อย่างเดียว ต้องนึกถึงหัวอก
ประชาชนด้วย ประชาชนที่ดำเนินการอยู่ภายใต้การบริหารราชการแผ่นดิน
ของรัฐบาลนั้นเขาไม่มีทางเลือก ผมบอกได้เลยว่า รัฐบาลตั้งกองทุนนี้ขึ้นมา
และจะตั้งต่อไปด้วย ไม่ตั้งไม่ได้ด้วย ปีที่แล้ว ๔,๐๐๐ ล้านบาท รัฐบาลปรับลด
ลงมาเหลือ ๓,๐๐๐ ล้านบาท ปีต่อมาตั้ง ๑๐,๙๐๐ ล้านบาท ต่อไปต้องตั้งเป็น
๓๐,๐๐๐ ล้านบาท ๓๐,๐๐๐ ล้านบาท อย่าคิดว่าเงินกองทุนจะไม่เติบโต
แม้จะไม่มีดอกเบียก็ตามต้องเติบโตเพราะเป็นเงินภาษีของประชาชนต้องตั้งด้วย
ไม่ตั้งไม่ได้-----

แล้วผมกราบเรียนว่าอย่าพึ่งพาเรื่องอนาคต ท่านกรรมาธิการชี้แจงผมบอกว่า คณะกรรมการได้ให้มีหลักเกณฑ์ในการผ่อนปรนในมาตรา ๕๒ วรรคสอง และ วรรคสาม วรรคสี่ นั้นหมายความว่าคนในระยะเวลาอีก ๒ ปี เริ่มคิดดอกเบี้ยแล้ว ถ้าใครไม่สามารถชำระคืน คณะกรรมการก็สามารถออกหลักเกณฑ์ผ่อนปรนให้ต่อไป เป็นระยะ ๆ แต่ท่านประธานครับ ในอดีตจนกระทั่งปัจจุบัน อดีตนั้นคือปี ๒๕๓๙ คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นนั้นภายใต้การยังไม่มีกฎหมาย คณะกรรมการออกหลักเกณฑ์ เลยเป็นอุปสรรคในการกู้ยืมเป็นอย่างยิ่ง จนกระทั่งเงิน ๓,๐๐๐ ล้านบาท กู้ไม่ได้หมด แล้วขณะนี้เงิน ๑๐,๙๐๐ ล้านบาท บวกกับ ๓,๐๐๐ ล้านบาท เป็น ๑๓,๙๐๐ ล้านบาท เชื่อหรือว่าจะมีคนกู้ถึงครึ่งหนึ่ง แล้วเชื่อไหมว่าคณะกรรมการ ที่ประกอบกันขึ้นจากปลัดกระทรวงการคลัง เป็นประธาน ปลัดกระทรวงศึกษา ปลัดทบวงฯ ผอ. สำนักงานฯ เหล่านี้รวมแล้ว ๑๓ คนนี้จะไม่รักษาหน้าตา จะไม่ รักษาชีวิตทางราชการตัวเองไว้ นั่นก็ต้องไปออกหลักเกณฑ์ของตัวเองให้ผิดเปรี๊ยะ ให้กองทุนนี้ไม่สูญหาย ให้กองทุนนี้คงสภาพและเจริญเติบโตต่อไป นอกจากนั้น คณะกรรมการชุดนี้จะต้องสรรหาผู้จัดการ ท่านประธานครับ ผู้จัดการเหมือน ผู้จัดการธนาคาร เหมือนผู้จัดการสหกรณ์ ในกฎหมายเขียนให้บังคับเลขต้องไป จ้างผู้จัดการมืออาชีพเข้ามา ผู้จัดการธนาคาร ผู้จัดการสหกรณ์ กับผู้จัดการนี้ แตกต่างอะไรกัน เขาจะต้องดำเนินการให้กองทุนนี้มีประสิทธิภาพ มีกำไร เขาต้องวางหลักเกณฑ์มาให้กรรมการเห็นชอบ เหล่านี้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งหมดในสภายอมยกอำนาจเหล่านี้ให้ผู้จัดการคนนั้นหรือ จะเป็นใครเราไม่ทราบ เราไม่วางหลักเกณฑ์ตายตัว แล้วมาตรา ๕๒ วรรคสี่นั้นเขียนว่า ให้คิดดอกเบี้ย เพิ่มขึ้นอีก ๑.๕ เปอร์เซ็นต์ เป็น ๒.๕ รับรองว่าถ้าให้อำนาจอย่างนี้หลักเกณฑ์ ที่จะผ่อนปรนในมาตรา ๕๒ วรรคสองและวรรคสี่นั้นอย่าหวังว่าจะผ่อนปรน ผม เชื่อท่านอธิบดีกรมบัญชีกลาง แล้วผมถามท่านอีกก็ปีท่านจะเกษียณ อีกก็ปีแล้วคน อื่น ๆ เข้ามาไม่รู้เจตนาารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ เขาจะทำอย่างไร เขาจะทำ เหมือนท่านคิดหรือเปล่าไม่ทราบ เพราะฉะนั้นการเขียนกฎหมายอย่าใช้วิธีการ เขียนกฎหมายตายเอาดาบหน้าไม่ถูก เราต้องเขียนให้มีหลักมีเกณฑ์ไว้ตั้งแต่บัดนี้ เอาละครับ ผมจึงกราบเรียนท่านประธานแล้วก็วิ่งวอนถึง ส.ส. คำว่า ส.ส. คือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งแผ่นดินที่รับเลือกตั้งเข้ามา ขอให้ความกรุณา ไตร่ตรองให้ดีๆ ก่อนท่านจะอนุมัติ ก่อนท่านจะยกมือให้ในมาตรา ๕๐ นี้ออก ไปใช้ท่านควรจะคิดอย่างไร ท่านควรตัดสินใจอย่างไร ผมคนเดียวผมพลิกพื้น

แผ่นดินประเทศไทยขึ้นมาให้ดีขึ้นที่ทันใจทำไมได้หรือครับ ถ้าไม่ใช่ ๓๙๑ คน
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เชิญท่านเดโช
สวนานนท์ ครับ

นายเดโช สวนานนท์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ
กราบขอพระคุณที่กรุณาให้โอกาสเป็นครั้งที่ ๒ เดโช สวนานนท์ ประชากรไทย
กรุงเทพมหานคร ท่านประธานครับ กระผมมีประเด็นสั้น ๆ ขอประทานอภัยต่อ
ท่านอธิบดีกระทรวงการคลังที่ท่านกรุณาชี้แจง กระผมต้องขอประทานโทษท่านใน
เบื้องต้นว่า เราอาจจะต้องมองกันคนละมุม ท่านพูดในภาษาของท่าน ท่านเป็น
นักการเงินการคลัง ท่านมีหน้าที่ แต่กระผมอยากจะกราบเรียนว่าท่านไม่เข้าใจ
เรื่องการศึกษาเลยแม้แต่นิดเดียว ท่านประธานคงจำได้นะครับ เมื่อสัก ๑๐ ปี
ที่แล้วมีวิชาการแขนงใหม่เกิดขึ้นในโลกนี้เรียกว่า เศรษฐกิจการศึกษา ท่านประธาน
คงจำได้ และบัดนี้วิชา เศรษฐกิจการศึกษาสูญสลายไปแล้ว เพราะใช้ไม่ได้ วิชาชีพนี้อ
ใช้ไม่ได้ ถ้าหากว่าการศึกษากลับมาโดยการเศรษฐกิจเมื่อไร หรือเอาความคิด
ทางเศรษฐกิจมาทำกับการศึกษาเมื่อไร ไม่มีทาง ในโลกนี้จะไม่มีความเป็นอันขาด
เพราะทางเศรษฐกิจแค่เรื่องการลงทุนอย่างเดียว ถ้าไรอย่างเดียว แล้วคิดแต่
เฉพาะเป็นเงินอย่างเดียว แต่การศึกษาคิดถึงคุณค่า คิดถึงสำนึก คิดถึงเรื่องจิตใจ
คิดถึงเรื่องคุณธรรม ซึ่งประเมินค่ามิได้ การให้ศึกษาที่เราเอามาไม่ใช่ให้คนออกไป
ทำมาหากินให้ได้ร่ำรวยขึ้นมา ไม่ใช่เช่นนั้น แต่สร้างคนให้เป็นคน คุณค่าการ
ทำคนให้เป็นคนเป็นพลเมืองดีของแผ่นดินนั้น ลงทุนเท่าไรก็ลงทุนไปสิครับ เท่านั้น
แหละเพียงแค่นี้ก็พูดกันไม่รู้เรื่อง กระผมคิดว่าอย่างนั้น คำหนึ่งท่านก็บอกว่า
วินัยทางการคลัง ๒ คำท่านก็บอกวินัยทางการคลัง -----

ไม่ต้องการเอาค่าอะไรอะไรหรอก แต่เพียงเพื่อรักษาวินัยทางการคลัง ท่านกำลัง
 ดุถูกคน หาว่าถ้าหากว่าไม่คิดดอกเบี้ยแล้วก็ผู้คนจะเฮโลกันมาก็ยืมเงินแล้วก็คิดโกง
 ท่านคือไม่ใช่เงิน จึงเอาดอกเบี้ยมากำกับเอาไว้ ท่านประธาน ไม่ใช่ครับ
 ถ้านักการศึกษาเขาไม่พูดอย่างนั้น เขาไม่พูดในเรื่องวินัยในตัวเอง ถ้าสร้าง
 สำนักแล้วเขารู้สึกเขาก็เป็นบุญคุณต่อรัฐที่ให้ยืมเงินไป ถ้าเขากำมาหากินได้
 เขาส่งมาให้เอง ออย่างว่าแต่เงินต้นที่เขาไป ต่อให้ ๑๐ เท่า ๑๐๐ เท่าของเงินต้น
 เขาก็ให้ นี่คือนี่ที่เรากำลังต้องการสร้างคนในชาติของเราให้เป็นเช่นนั้น
 เพราะฉะนั้นภาพที่ท่านบอกว่าไม่ต้องเอากรุณาอย่าเอา กรุณาอย่าเอาท่านครับ
 บาบนี้ท่านไปโยนให้กับใครนิตเดียว ท่านบอกว่าสิ่งนี้มันเป็นบาปท่านไม่อยากได้หรอก
 แต่ขอคิดสักนิตหนึ่ง ท่านเอาบาปไปโยนนิตเดียวมันก็เป็นบาปตลอดชีวิต ไม่ได้หรอกครับ
 ดอกเบี้ยจากคนจนไม่ได้เลย โดยเฉพาะดอกเบี้ยจากผู้ที่เขาจะมาเรียนหนังสือ
 ไม่ได้เลยเป็นบาปของรัฐบาล ท่านประธานครับ ภาพที่เราคิดว่ามันเห็นจำเจ
 แล้วเราส่งสาร ในฐานะที่ผมเป็นครูคนหนึ่ง ด้วยวิญญานครูผมก็จะพูดบอกว่า
 ภาพที่พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเข้าโรงรับจำนำเพื่อไปจำนำของต่าง ๆ เพื่อเอาเงิน
 มาให้ลูกเรียนหนังสือมันอาจจะหมดไป เขาอาจจะหมดไปเพราะรัฐบาลกำลัง
 คิดหาทางสร้างโรงรับจำนำอย่างใหม่เกิดขึ้น โดยการที่เพียงแต่บอกมากู้เงิน
 ที่นี้ดีกว่า ท่านไม่ต้องก้าวเข้าโรงรับจำนำหรอก แล้วเราคิดดอกเบี้ยอย่างถูก
 มันไม่ได้มีค่าอะไร พูดถึงคุณค่าของ ๒ โครงการที่เท่ากันไม่ได้ผิดแปลกกันเลย
 แม้แต่นิตเดียว ประโยชน์ที่ผมคิดว่าจะไม่ได้รับครับ ขอความกรุณาท่านประธาน
 เกออะครับ ถ้าหากว่าคิดว่าในแผ่นดินนี้ยังคงคิดถึงว่าไม่เห็นความสำคัญของ
 การศึกษา ถือว่าเป็นเรื่องที่ยังอยู่ระดับต่ำกว่าเรื่องเศรษฐกิจ ไม่ได้นำการเมือง
 แล้วก็ผมคิดว่าเราคงจะไปด้วยความลำบากยากเย็น แผนฯ ๘ แผนฯ ๙
 แผนฯ ๑๐ ที่จะมา ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเชิญ

ท่านสุทิน นพเกตุ ครับ

นายสุทิน นพเกตุ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพครับ
 ต้องกราบขอพระคุณที่ท่านประธานกรุณาให้โอกาสเป็นครั้งที่ ๒ ผม สุทิน นพเกตุ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคพลังธรรม กระผมเสียใจที่ต้อง
 พูดว่าผมผิดหวังในแนวคิดของท่านนักเศรษฐกิจการศึกษาของท่านอธิบดี ด้วยความ
 เคารพท่านรัฐมนตรีซึ่งเป็นประธานมาโดยตลอด แล้วก็ท่านกรรมาธิการ
 ท่านประธานที่เคารพครับ การแสวงหาประโยชน์แม้ไม่ใช่เป็นเรื่องมากมาย

จากคนด้อยโอกาส จากคนยากจน จากคนที่กำลังจะสร้างตัวของตัวเองให้เป็นคน
เต็มคน ผมคิดว่าก็เป็นโอกาสแสวงหาโอกาสที่มีขอบ รัฐบาลของชาตินี้แผ่นดินนี้
เมื่อไรจะตระหนักและมีจิตสำนึกและจิตวิญญาณของความเสียสละ ของความ
ต้องการที่จะสร้างคนเพื่อมาสร้างองค์กร เพื่อมาสร้างสังคม เพื่อมาสร้าง
ประเทศชาติ ท่านประธานที่เคารพครับ การเก็บเงิน การพัฒนาเศรษฐกิจ
บนเลือดเนื้อและชีวิตและบนความทุกข์ยากของพี่น้องประชาชนที่ดิ้นรนต่อสู้และ
รอคอยการช่วยเหลือของรัฐบาลนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ผมไม่อยากเห็น
คนที่อยู่ในแวดวงของเศรษฐกิจที่ปราศจากวิญญาณของนักคิดและนักพัฒนาบุคลากร
ของชาติให้เป็นคนเต็มคน ท่านประธานที่เคารพครับ ผมผ่านความคิดตรงนี้
กระผมเสียใจและผิดหวังที่มีการอธิบายโดยมองเฉพาะผลประโยชน์ การสูญเสีย
มากมายจากการเก็บภาษีอากร คนที่หนีภาษีอากรมีมากมายในแผ่นดินนี้ คนที่คดโกง
แผ่นดินมีอีกมากมายทำไมท่านไม่ตรวจสอบ ทำไมท่านไม่เก็บจากเงินเหล่านั้น
เงินภาษีอากรที่ใช้สูญสูญแจก ใช้ในสิ่งที่ไม่สมควรเข้าพกเข้าห่อเข้ากระเป๋าของ
บุคคลทั้งในวงราชการและในแวดวงการเมือง ท่านประธานที่เคารพครับ นั่นเป็น
หน้าที่ของนักการเงินนักการคลังที่จะสอดส่องดูแล แต่ไม่ใช่มาบ่มารังแกหรือมาใช้
วิธีการในการที่จะขูดรีดขูดเนื้อจากคนยากจนและผู้ด้อยโอกาส ผมคิดว่า เป็นสิ่งที่
ไม่สมควรอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพครับ ปรัชญาของการศึกษาคือการสร้างคน
ให้เป็นคน ยกกระต๊อบชีวิตของคน สร้างสังคมที่กำลังจะเป็นสังคมที่วิบัติ คนขาดสติ
คนขาดความรู้ คนด้อยโอกาส -----

คนที่ไม่มีความสามารถที่จะมีความเป็นคนอยู่ในสังคม ท่านทราบไหมครับ มีคนที่เกิดเถื่อน ตายเถื่อน โตเถื่อน ไม่มีโอกาสที่จะเข้าเรียน แล้วถ้าท่านให้กั๊ยม ถ้ายังใช้คำว่า กั๊ยม คนที่เขายากจะยืมเขาก็ไม่กล้าเข้ามา ท่านประธานที่เคารพครับ เท่ากับท่านสกัดกั้นโอกาสในการที่จะทำให้คนเติบโตเป็นคนดี มีคุณภาพ มีความรู้ มีความสามารถ มีคุณธรรมในสังคม สังคมเราก็จะวิบัติมากขึ้น เต็มไปด้วยคนที่เหลวแหลกไม่มีความรู้ ไม่มีสติ ไม่มีปัญญา ตรงนี้ท่านต้องการอย่างนั้นหรือครับ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมหวังอย่างยิ่งว่าท่านประธานคงจะกรุณาผ่านความคิด ผ่านความรู้สึก ผ่านจิตวิญญาณของคนที่จะเห็นการพัฒนาบุคลากรของชาติให้สอดคล้องกับแนวคิดของแผนฯ ๘ ในการพัฒนาประเทศชาติ การพัฒนาประเทศชาติโดยไม่มีคน โดยไม่มีวิญญาณของการสร้างคนนั้นผมคิดว่าเป็นไปได้ ท่านประธานที่เคารพครับ ผมไม่อยากจะฟังเหตุผลอื่น ๆ อีกแล้ว ผมคิดว่าเหตุผลตรงนั้นไม่น่ารับฟังและไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ตรงนี้ ผมขอกราบเรียนว่าข้อความตรงนั้นการที่จะคิดดอกเบี๋ยไม่บังคับควรอย่างยิ่ง แล้วโดยเฉพาอย่างยิ่งคนที่จะมาใช้กองทุนตรงนี้คือผู้ยากจนแน่นอน ผู้ที่ด้อยโอกาสแน่นอน กระผมขอกราบขอบพระคุณท่านประธานที่ให้โอกาสครั้งที่ ๒ กราบฝากไปยังท่านประธานกรรมการและคณะกรรมาธิการให้พิจารณา แล้วตัดประเด็นตรงนี้เถอะครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเชิญ
ท่านสุรเชษฐ์ แวอาแซ ครับ

นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุรเชษฐ์ แวอาแซ จากนราธิวาส พรรคประชาธิปัตย์ ผมก็ยังคงยืนยัน ผมอยากจะขอร้องให้ทางกรรมาธิการ ความจริง ๑ เบอร์เซ็นต์ก็หลาย ๆ คน ที่อ้างเหตุผลว่ามันน้อย ก็เพราะน้อยที่ไปแปดเป็ดอนทำไมเมื่อมีปัญหา ผมไม่อยากจะให้มีปัญหาเลยครับ ถ้าคิดว่าจะเก็บ จะให้รัฐมีกำไรก็ว่ากันไปเลย ถ้าไม่ต้องการให้มีเงื่อนไซผมว่าเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้ไม่ควรจะให้ มี แล้วก็อย่างเมื่อสักครู่นี้ท่านอธิบดีกรมบัญชีกลางได้พูดถึงว่าได้มีการแก้ไขคำว่า ดอกเบี๋ย กับโดยเฉพาพี่น้องมุสลิม แล้วก็หนังสือจากจุฬาย ได้ตอบยืนยันมาแล้วว่าให้ใช้คำว่า ประโยชน์อื่น ผมไม่ทราบว่าท่านจุฬาย ได้ตอบจริงหรือไม่ อย่าใช้คำลอย ๆ ออกมาว่าจุฬาย ตอบให้ นะครับ เพราะว่าคำว่า ดอกเบี๋ย ถึงแม้เราไม่จำเป็นจะต้องคำว่า ดอกเบี๋ย ถึงแม้ใช้คำอื่นก็จริงอยู่ แต่ถ้าหากว่ามีเงื่อนไซในเรื่องของการผ่อนชำระ ถึงแม้เราจะไม่เรียกดอกเบี๋ยมันก็ใช้ไม่ได้ครับ ผมไม่อยากจะ

ให้สับสนตรงนี้ แม้กระทั่งว่าเป็นประโยชน์อื่น แทนคำว่า ดอกเบี้ย อยากจะให้
เราเลี้ยงค่า ความหมายมันไม่ได้ แต่วิธีการปฏิบัติเหมือนกัน มันไม่ได้แน่นอน
จะนั้นท่านประธานครับ วันนี้ในส่วนของกรรมาธิการกับข้างล่าง ข้างล่างก็พูดถึง
ว่าให้ตัดดอกเบี้ย ข้างบนก็บอกว่าให้คงไว้ อันที่จริงแล้วด้วยเหตุผลและ
ผลประโยชน์ของลูกหลานเราทั้งสิ้น และก็ไปติดกับ ๑ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งผมถือว่า
มันก็ไม่ได้เป็นประโยชน์มหาศาลให้กับประเทศชาติที่จะต้องเสียหาย เป็นไปได้
ไหมครับผมอยากจะหารือผ่านท่านประธานไปยังประธานกรรมาธิการวิสามัญว่า
ตัดออกเถอะ อย่าให้ต้องมีการอภิปรายยาวเหยียดไปเลย ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน
ว่าวันนี้การพิจารณาวันนี้จะรอบคอบหรือไม่ เพราะสมาชิกก็มีจำนวนไม่ทราบว่า
จะครบองค์หรือเปล่า ผมว่าเห็นใจเถอะครับ อย่าให้ต้องหยิบยกกฎหมายฉบับนี้
ยึดเชื้อไปอีก ถ้าเห็นว่ากฎหมายมาตรา ๕๐ ถ้าเป็นไปได้อันนี้กรรมาธิการ
ยกประโยชน์ให้กับลูกหลานของคนไทยแล้ว ผมคิดว่ามาตราอื่น ๆ ก็ไม่ติดแล้วครับ
ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ก่อนจะถึงท่าน
สิทธิรัตน์ขอกรรมาธิการท่านหนึ่ง เชิญกรรมาธิการครับ

นายชินวรณ์ บุญเกียรติ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคประชาธิปัตย์
จากจังหวัดนครศรีธรรมราช ในฐานะกรรมาธิการ ท่านประธานที่เคารพ
ผมคิดว่ากรรมาธิการก็ได้รับฟังความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกซึ่งส่วนใหญ่
ที่ได้อภิปรายก็จะเป็นกรรมาธิการอยู่ด้วยในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ซึ่งเราทุกคนก็คาดหวังว่าจะเร่งรัดให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีผลต่อการออกมา
บังคับใช้ เนื่องจากว่าได้ดำเนินการไปตามระเบียบของกระทรวงการคลัง
อยู่แล้วในแง่ของการปฏิบัติ แต่อย่างไรก็ตามผมอยากจะกราบเรียนว่า ใน
มาตรา ๕๐ นี้ในชั้นของการพิจารณาของคณะกรรมาธิการนั้นได้ใช้เวลาในการ
พิจารณามากที่สุด ทั้งนี้เพื่อทำให้เกิดความรอบคอบในการที่จะให้กองทุนเพื่อ
กู้ยืมเพื่อการศึกษาได้เกิดผลต่อเยาวชนของชาติที่เราต้องการที่จะส่งเสริม
ให้ได้รับการศึกษาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๘
โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือว่า โดยเจตนารมณ์เราต้องการที่จะให้กองทุนนั้นได้
ส่งเสริมการศึกษาของเยาวชนของชาติเป็นไปอย่างเท่าเทียมกัน ส่งเสริม
การศึกษาให้เป็นไปอย่างทั่วถึง และในอนาคตนั้นให้กองทุนนี้เกิดความมั่นคง
ในการที่จะให้ประโยชน์ก่อเกิดกับเยาวชนผู้ด้อยโอกาส ลูกคนยากคนจน
เพราะฉะนั้นเมื่อเราต้องการที่จะวางเป้าหมายสูงสุดในอนาคต จากบัดนี้
เป็นต้นไปอันชาวโลกก็มีความจำเป็นที่จะต้องมาคิดกันถึงระบบในการจัดการ
กองทุนว่าทำอย่างไรที่จะให้กองทุนนั้นสามารถที่จะสนองต่อความต้องการ
ที่เหมือนเพื่อนสมาชิกทั้งหลายได้อภิปราย ตรงนี้คิดว่าคงจะมีความเข้าใจตรงกัน
ที่จะให้กองทุนนั้นได้มีโอกาสที่จะมีความมั่นคงเพิ่มขึ้น ๆ ตามลำดับ เพราะฉะนั้น
เมื่อมีความคิดกันมาเช่นนี้ก็มาดำเนินการในมาตรา ๕๐ ว่า การที่ได้ระบุ
เอาไว้ว่า ห้ามมิให้คิดดอกเบี้ยหรือประโยชน์อื่นใดจากเงินกู้ยืม ในระหว่างที่
ผู้กู้ยืมยังศึกษาอยู่นั้นก็เพื่อต้องการที่จะปกป้องผู้กู้ยืมที่มาจากผู้ด้อยโอกาส
ซึ่งยังไม่สามารถที่จะแสวงหารายได้ได้ เขาก็จำเป็นที่จะต้องรับการคุ้มครอง
มิให้คิดดอกเบี้ยหรือผลประโยชน์อื่นใด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อมาคิดในประเด็นที่ ๒
ว่า หลังจากที่ผู้กู้ยืมนั้นได้กู้ยืมวันนั้นไปเพื่อการศึกษาและจนจบการศึกษาแล้ว
เขาก็ออกมาแสวงหาอาชีพเหมือนดังบุคคลทั่วไปที่จบการศึกษาแล้ว ซึ่งบุคคล
ดังกล่าวนั้นก็ย่อมได้รับผลประโยชน์จากรัฐที่จะต้องให้ลงทุนเพื่อการศึกษา

โดยเฉพาะภารกิจที่สำคัญของรัฐบาลก็คือว่า ภารกิจในการจัดการศึกษาภาค
 บัณฑิตและภารกิจในการจัดการศึกษาในระดับอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามถ้าเป็น
 ค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าเล่าเรียนส่วนตัว ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการยังชีพในระหว่าง
 ที่เรียน โดยปกติก็ย่อมที่จะเป็นภาระของปัจเจกบุคคลที่ทุกคนจะต้องรับผิดชอบ
 อยู่แล้ว เมื่อทุกคนจะต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว แต่ว่ารัฐบาลมีแนวความคิดจาก
 รัฐบาลที่ผ่านมาว่าน่าที่จะให้มีกองทุนเพื่อเป็นการเปิดทางให้กับบุคคลที่มี
 ความสนใจ เปิดทางให้กับบุคคลที่ด้อยโอกาสได้มีโอกาสอีกระดับหนึ่งในการ
 ที่จะกู้ยืมเงินที่เกี่ยวกับการเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายส่วนตัวไปจากเงินกองทุน
 กู้ยืมได้ เพราะฉะนั้นจำเป็นที่ เขาจะต้องมีภาระในการที่จะเป็นหลักประกันให้
 กับกองทุนในอนาคตด้วย และเป็นการสร้างจิตสำนึกให้กับคนที่ได้นำเงินกู้ยืม
 จากเงินกองทุนนี้ไปให้เกิดผลประโยชน์กับกองทุนในอนาคต ผมอยากจะกราบเรียน
 อีกประเด็นหนึ่งก็คือว่า ว่ากันตามจริงแล้วเราต้องยอมรับว่าเงินกองทุนกู้ยืม
 เพื่อการศึกษานี้ ถ้าหากเราไปดูมาตรา ๖ ก็จะได้เห็นได้ชัดเจนว่า รายได้หลัก
 ของกองทุนนั้นก็มาจากเงินอุดหนุน ซึ่งรัฐบาลจะต้องจัดตั้งจากเงินภาษีของ
 พี่น้องประชาชนทั่วประเทศ เมื่อเป็นเงินภาษีของพี่น้องประชาชนทั่วประเทศ
 ก็มีความจำเป็นที่ผู้ที่จะนำเงินภาษีส่วนหนึ่งที่จะได้รับผลประโยชน์จากเงินกองทุน
 นี้ควรที่จะต้องมีภาระผูกพันกับเงินกองทุน เพราะว่าเก็บมาจากคนทั้งประเทศ
 แต่คนที่ได้รับผลประโยชน์นั้นเพียงบุคคลที่เข้าเงื่อนไขตามที่กองทุนได้กำหนด
 ซึ่งในปัจจุบันนี้คือ ๒ ล้าน ๑ แสนคน และในขณะนี้ได้รับสิทธิจากเงินกองทุนนี้
 จริง ๆ ก็คือแค่ ๑๓๐,๐๐๐ คนเท่านั้นเอง เมื่อ ๑๓๐,๐๐๐ คนนี้ใช้เงินจาก
 ภาษีของพี่น้องประชาชนทั่วประเทศก็น่าที่จะมีหลักประกันที่จะให้เงินกองทุนนี้
 ได้มีผลประโยชน์ต่อบุคคลรุ่นหลังต่อไป ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าจะเป็นแนวคิดที่สำคัญ
 ที่คณะกรรมการได้พยายามที่จะมีการถกเถียงกันอย่างมากในเรื่องนี้ และ
 ทุกคนก็มีเจตนาธรรมเช่นเดียวกับเพื่อนสมาชิกทั้งหลายว่า ทำอย่างไรที่เรา
 จะต้องส่งเสริมการศึกษาลูกหลานของเรา โดยเฉพาะลูกของคนยากคนจนให้
 ได้มีโอกาสเล่าเรียน เราไม่ต้องการที่จะเห็นว่ารัฐบาลนี้แสวงหาผลประโยชน์
 เป็นเงินกำไร ซึ่งก็ไม่ใช่เป็นเจตนาธรรมของกฎหมายฉบับนี้ ถ้าหากดูตาม
 ความเป็นจริงนั้นการคิดดอกเบี้ยในอัตราขั้นต่ำเป็นเงินฝากประจำ ๑ ปีของ
 ธนาคารออมสินนั้น เมื่อมาดำเนินการแล้วจะเห็นว่าเมื่อถึงวันนี้เขาจะต้องไป
 ชดใช้หลังจากที่จบการศึกษาแล้ว ๒ ปี ในระยะเวลาที่ผ่านมาภาระกิจหรือ
 ภาระความรับผิดชอบของกองทุนนี้มีอยู่ตลอดเวลา แต่ว่าไม่ได้คิดดอกเบี้ยทั้ง

๑๑๖

สผ ๒๕/๒๕๓๘ (ส. ๑)

สาวตรี ๕๕/๓

ดอกและต้น แต่ไปคิดหลังจาก ๒ ปีไปแล้ว อีก ๑๕ ปี ถ้าหากว่าเรามาคิดค่า
ของเงินในขณะนั้นผมคิดว่ามีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากแล้ว -----

- ๕๖/๑

แต่เพื่อให้เกิดความสำนึกของผู้กู้ เพื่อให้เกิดความสำนึกในการที่จะต้องมาร่วมกัน
รับผิดชอบต่อกองทุนให้เกิดความมั่นคงมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อลูกคนยาก
คนจนในอนาคตอีก ๒ ล้าน ๑ แสนคน ตรงนี้ผมคิดว่าเป็นการสร้างเสริมจิตสำนึก
มากกว่าที่เขาจะเห็นว่า เขาได้รับประโยชน์จากกองทุนนี้ไปฟรี ๆ ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่า
จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง และก็เป็นที่ชัดเจนที่ชัดเจนว่า กองทุนนี้ไม่มุ่งที่จะ
หาผลกำไรแต่เพียงอย่างเดียว และที่สำคัญที่สุดที่จะยืนยันได้ก็คือว่า ในมาตรา ๕๘
เมื่อกองทุนได้ดำเนินการมาครบรอบ ๑ ปี จะต้องมีการตรวจสอบรายงานงบดุล
ประจำปี ซึ่งจะต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งตรงนี้ก็จะเป็นที่ทราบ
กันโดยทั่วไปว่าประชาชนสามารถที่จะติดตามและตรวจสอบเงินกองทุนนี้ ซึ่งเป็น
เงินภาษีของพี่น้องประชาชนให้เกิดประโยชน์ต่อคนยากคนจนอย่างแท้จริงต่อไป
ในอนาคต ขอขอบคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปเชิญท่านสิทธิรัตน์
รัตนวิจารณ์ และผมจะแจ้งรายชื่อรอบใหม่เลยนะครับ เดี่ยวท่านสิทธิรัตน์รอสักครู่
เสร็จจากท่านสิทธิรัตน์แล้วจะเป็นท่านปิติพงศ์ และท่านสมุทร และ พันตำรวจเอก สุทธิ
แล้วก็ท่านเอกภาพ เชิญท่านสิทธิรัตน์

นายสิทธิรัตน์ รัตนวิจารณ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ต้องขอกราบขอบคุณท่านประธาน ต้องกราบขอภัยที่ต้องรบกวนเวลาของที่ประชุม
เป็นครั้งที่ ๓ ด้วยความจำเป็นจริง ๆ ด้วยความเคารพท่านกรรมาธิการทุกท่าน
แต่ทางความคิดอาจจะแตกต่างกันบ้าง ผมได้รับฟังการชี้แจงของท่านกรรมาธิการ
ดูเหมือนว่าไปตามหลัก หรือตามเกณฑ์ของระบบทุนนิยม ผมเสียใจท่านประธาน
ท่านกรรมาธิการ ที่เรากำลังพิจารณาในมาตรา ๕๐ นี้ ที่เราไม่เห็นด้วยที่จะ
ตัดดอกเบี้ยยกับลูกหลานคนยากคนจนของเรา ทั้งในช่วงที่กำลังศึกษาอยู่ และก็
จบการศึกษาออกไปแล้ว เรากำลังพิจารณาก็จะให้รอบคอบที่สุด หรือว่าจนจะ
รอบคอบแล้ว แต่เสียดายไม่มีท่านสมาชิกท่าน ส.ส. ท่านใดที่อภิปรายสนับสนุน
ให้มีดอกเบี้ยย และท่านกรรมาธิการก็ยังยืนยันตามหลักคิดของท่านว่า จะต้อง
ตัดดอกเบี้ยยให้ได้ ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมาธิการได้กรุณาชี้แจงท่านอง
ยอมรับว่า ในอดีตที่ผ่านมาเราไม่มีกองทุนเงินให้กู้ยืมนี้ เรามีแต่เงินทุนให้เปล่า
ให้ฟรี และก็เป็นการเหลื่อมล้ำระหว่างเงินให้เปล่าซึ่งมีจำนวนน้อยนิด ไม่เพียงพอ
กับความต้องการของสังคม หรือความต้องการของประเทศชาตินี้ เพราะฉะนั้น
ทำไมละ จะต้องจากที่เงินให้เปล่า และท่านให้เงินเขายืมไป และก็ต้องมาคิด
ดอกเบี้ยยอีก ผมได้กราบเรียนในครั้งแรกว่า เราไม่ตั้งใจตรงตัวเลขว่า ๑ เปอร์เซ็นต์

หรืออะไร ๑ เพอร์เซ็นต์ ถ้ากู้ยืมตั้งแต่เป็นนักเรียนมัธยม จนถึงชั้นจบอุดมศึกษาแล้ว
เงินต้นกับดอกเบี้ยยเท่ากันในปีแรก ผมเสียค่าที่ไม่ได้เตรียมตัวเลขมา เข้าใจว่า
กฎหมายคุ้มครองแรงงานซึ่งผ่านไปนั้นคงจะกินเวลานาน ไม่เป็นอะไรท่านประธาน
เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ผมขอเถอะ จากคนที่ให้ฟรี มาเป็นคนที่
กู้ยืมและไม่มีดอกเบียย ส่งคืนเฉพาะเงินต้นเท่านั้น -----

ท่านกรุณาชี้แจงอีกนะครับว่าจะต้องรักษาวินัยการเงินการคลัง จะต้องให้
กองทุนนี้ เข้มแข็งมั่นคงด้วยดอกเบี้ยจากคนยากคนจนที่กู้ยืมไปพัฒนาตนเอง
และเป็นคนดีของสังคม ให้คนที่มีการศึกษาที่มีคุณภาพ ท่านจะไปคิดจากตรงนี้
ท่านก็บอกว่าตรงนี้จะต้องเอาดอกเบี้ยนี้มาพัฒนากองทุนให้กองทุนมั่นคง
ผมเรียนถามว่าการที่จะให้กองทุนนี้มั่นคง หรือว่าการลงทุนในเงินกองทุนให้กู้ยืม
เป็นหน้าที่ของใครครับ เป็นหน้าที่ของผู้กู้ยืมซึ่งเป็นคนยากคนจนหรือครับ หรือว่า
จะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่ต้องรับผิดชอบดูแลเขา ไม่มีประเทศใดหรือครับ
ที่ให้กู้ยืมไปแล้วแล้วมาคิดดอกเบี้ย เขามีแต่ให้เปล่ากันทั้งนั้น เพราะเป็นการ
ลงทุนที่คุ้มค่าที่สุด นี้ไม่ใช่ยืมไปค่าไปขายครับ

อีกประการหนึ่งครับท่านประธานขอรบกวนเวลาอีกนิดหนึ่ง

๑ เฮอร์เซ็นต์ที่ท่านคิด ผมยังไม่ชัดเจนเลยว่าท่านเอาหลักคิดมาจากไหน
ท่านตอบเพียงว่าเหมาะสมแล้ว เป็นคำตอบแทนที่เหมาะสมแล้ว ตัวเลขนี้
ท่านมาจากไหนครับ คิดมาจากหลักอะไร และ ๑ เฮอร์เซ็นต์นี้ทำให้กองทุนนี้
เลี้ยงดูตัวเองได้หรือครับ เจ้าหน้าที่ พนักงานกองทุนไม่ต้องกินเงินเดือนของ
รัฐบาลใช้ไหมครับ ไม่ต้องกินเงินเดือนจากภาษีอากรของพี่น้องประชาชน
ใช้ไหมครับ เพราะฉะนั้นมันคล้าย ๆ กับว่าหลักทุนนิยม หลักเศรษฐศาสตร์
มีอยู่ว่าถ้ายืมไปท่านต้องคิดดอกเบี้ย มาวันนี้ท่านกรรมาธิการท่านก็บอกว่า
ต้องคิดดอกเบี้ย อย่างไรก็ตามก็ต้องคิด ท่านเองที่ว่าถ้าไม่คิดดอกเบี้ยแล้วท่าน
จะนอนไม่หลับ ผิดหลักการ ทำให้วินัยการเงินการคลังเสียหาย ทำให้สำนัก
ของผู้กู้ยืมไม่มีสำนัก ผู้กู้ยืมส่งเงินต้นคืนผมว่าเพียงพอแล้วครับ เพียงพอแล้ว
ไม่จำเป็นต้องไปคิดเทียบกับอัตราดอกเบี้ย เทียบเคียงกับเงินกู้ดอกเบี้ย
ของธนาคารออมสินหรือครับ ไม่ต้องคิดเลขดีที่สุด ถ้าจะนอนไม่หลับจริง ๆ
ขอให้คิดน้อยที่สุดแล้วก็เขียนลงในกฎหมายเลยได้ไหมครับโดยไม่ปล่อยให้
เป็นหน้าที่ของกรรมการกองทุนซึ่งคือข้าราชการหรือว่าเจ้าหน้าที่ ไว้ใน
กฎหมายเลยครับ คิดเพียง ๐.๐๐๑ เฮอร์เซ็นต์ เอาอย่างนี้ได้ไหมครับ
ถ้าท่านคิดว่าจำเป็นต้องคิดดอกเบี้ย แต่อย่างไรก็ตามผมขอกราบเรียนยืนยัน
และก็กราบขอความวิงวอนด้วยความเคารพทุกท่านครับ เพื่ออนาคตของลูกหลาน
๑ เฮอร์เซ็นต์นี้มันอายครับ ไปคิดดอกเบี้ยกับลูกกับหลานอาย พ่อแม่คิดกับ
ลูกกับหลาน ผู้ใหญ่คิดดอกเบี้ยกับเด็กอายเขาครับ จริงอยู่ท่านบอกว่าหลังจาก
ที่เขาจบการศึกษาแล้ว จบแล้วก็ไม่ควรเอา ทำไมจะต้องให้เขายากจนต่อไป
อีก ๑๕ ปีหลังจากเรียนจบแล้ว สมมุติจบอายุ ๒๕ ปี บวก ๑๕ ปี เป็น ๔๐ ปี

แทนที่ว่า เขาจะสามารถมีเงินเดือนมาแล้วก็ไปทำความดีต่าง ๆ มีความภาคภูมิใจ
ต้องมีภาระรับส่ง ท่านอย่าคิดว่าจำนวนน้อยนะครับ ไม่น้อยหรอกครับ เพราะฉะนั้น
อย่างไรผมก็กราบเรียนยืนยันและก็ขอความวิงวอนจากเพื่อนสมาชิกทุกท่าน
จากท่านกรรมการกรุณาแก้เถอะครับ จารึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่าท่านได้สร้าง
อนาคตของชาติ ท่านสร้างคน สร้างประเทศชาติด้วยการสร้างคนให้มีคุณภาพมี
การศึกษานี้แหละครับ ผมก็ขอยืนยันที่จะไม่ให้คิดดอกเบีย้ทั้งในช่วงที่ศึกษาเล่าเรียน
และก็เรียนจบ คือห้ามมิให้มีดอกเบีย้จากเงินกู้ยืม ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกครับ
ผมขอทวนชื่อก่อนนะครับ ทวนชื่อผู้จะอภิปราย ท่านปิติพงศ์ ท่านสมุทร
พันตำรวจเอก สุทธิ ท่านเอกภาพ และก็ท่านสมัย ทั้ง ๕ ท่านนี้ และก็อีกท่านเป็น
ท่านถวิล ขอความกรุณาให้รวบรัดที่สุด เพราะว่าอภิปรายกันยาวนานมากแล้ว
ซึ่งความจริงแล้วน่าจะลงมติกันได้แล้ว ขอเชิญรวบรัดและตรงประเด็นที่สุดเลยครับ

นายปิติพงศ์ เต็มเจริญ (กรุงเทพมหานคร) : ขอขอบคุณครับ
ท่านประธาน ๕ นาทีเท่านั้นครับ กราบเรียนท่านประธาน กระผม ปิติพงศ์
เต็มเจริญ ประชากรไทย กรุงเทพมหานคร กระผมได้แปรญัตติครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒
เพราะเนื่องจากว่าผมได้นั่งฟังถึงคำอธิบายของท่านกรรมการทั้ง ๒ ท่าน
หรือทั้ง ๓ ท่านที่ผ่านมาแล้วรู้สึกติดใจกับคำว่า ดอกเบีย้ กระผมต้องขอกราบเรียน
ต่อท่านประธานว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้ร่างขึ้นโดยมีเจตนารมณ์เพื่อส่งเสริมให้คน
ได้รับการศึกษาสูงสุด ใครไม่มีสตางค์ก็ไปกู้ยืมเงินจากกองทุนนี้แล้วก็ไปร่ำเรียน
การศึกษา แล้วก็มาจ่ายสตางค์คืน นี่คือแนวนโยบายของรัฐในการส่งเสริม -----

ผมขอกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ผมไม่ยึดหลักทฤษฎีว่าต้องมีดอกเบ็ญหรือมีอะไรหรือเปล่าผมไม่สนใจ เพราะผมไม่ใช่ นักเศรษฐศาสตร์ แต่ผมเป็นนักสังคมวิทยา ซึ่งเข้าใจปัจจัยพื้นฐานของสังคม ผมเข้าใจว่ารัฐต้องการให้มีคนจบการศึกษา รัฐก็ออกกฎหมายบังคับว่าเราต้องมีนักเรียน เด็กทุกคนต้องเรียนหนังสือจบการศึกษาภาคบังคับอย่างน้อย ๘ ปี รัฐบังคับไว้อย่างนั้นก็ต้องหมายความว่าพ่อแม่ผู้ปกครองคนใดจะมีสตางค์หรือไม่มีสตางค์ส่งเสียเด็กก็แล้วแต่ แต่เด็กต้องได้รับการศึกษาขั้นต่ำ ๘ ปีเต็ม ๆ ถ้าพ่อแม่ไม่มีสตางค์ส่งเสียก็มายืมจากเงินทุนนี้เป็นเวลา ๘ ปีแล้วก็นำไปใช้ ผมชี้แจงให้ทราบง่าย ๆ เมื่อกู้ยืมเงิน ๘ ปีแล้วยังต้องเสียดอกเบี้ยอีกหรือครับ ผมถามว่ามีประเทศใดในโลก เขารังแกประชาชนของเขาถึงขนาดนี้ ออกกฎหมายบังคับให้ประชาชนของเขาเรียนหนังสือ ๘ ปี ไม่คำนึงว่าจะมีสตางค์ใช้หรือไม่มีสตางค์แล้วเสร็จแล้วก็ยังต้องเสียเงินค่าดอกเบี้ยจากกฎหมายที่รัฐบังคับอีก ผมว่ามีที่ไหนในโลก แล้วจะเกิดปัญหาอะไรรัฐใหม่ครับท่านประธาน ผมก็บอกว่าต่อไปนี้ครอบครัวใดที่คิดจะมีลูกก็อย่าเพิ่งมีดีกว่า รอให้ตัวเองมีฐานะดี มีเศรษฐกิจดีถึงจะมีบุตรได้ เพราะมีบุตรแล้วต้องส่งเรียนหนังสือ รัฐบังคับไว้อย่างนั้น ถ้าตัวเองไม่มีสตางค์ก็มีบุตรไม่ได้อย่างนั้นหรือครับ ผมถามว่าบ้านเมืองเราปัจจุบันนี้ถ้าเราจะส่งเสริมให้มีการศึกษา เราต้องการให้คนมีการศึกษาที่ดี ดอกเบ็ญไม่ควรคิดครับ ข้อ ๕๐ ตัดทิ้งไปเลย แล้วที่ท่านบอกว่ากองทุนนี้ไม่มีเจตนาจะหากำไร ผมก็นั่งอ่านดู ผมก็มองเห็นว่ามาตรา ๑๒ ของพระราชบัญญัตินี้ หมวด ๑ ว่าด้วยการจัดตั้งกองทุนก็ระบุไว้ว่า ให้สามารถนำเงินของกองทุนไปหาดอกผลได้โดยการฝากธนาคารที่เป็นรัฐวิสาหกิจหรือสถาบันการเงินอื่นที่เป็นของรัฐ นั่นก็ย่อมหมายความว่ารัฐสามารถเอาเงินกองทุนนี้ไปหาดอกผลไปหาดอกเบี้ยไปหากำไรได้อยู่แล้วโดยทางอ้อม เพราะทำไม แต่ว่ากองทุนนี้เกิดมานอกจากจะเอากำไรจากเงินกองทุนแล้วยังเอาเงินจากผู้กู้ยืมอีก ผมว่านี่มันไม่เป็นธรรมต่อสังคม เป็นการทำลายสถาบันครอบครัวโดยทางอ้อม เพราะฉะนั้นผมถึงขอกราบวิงวอนท่านกรรมาธิการทุกท่านว่า โปรดเถอะครับได้โปรด เราเพื่อนสมาชิกทุกท่านในที่นี้พูดจาเป็นเสียงเดียวกันหมดคือ ขอให้ตัดดอกเบี้ยทิ้ง เพราะมันไม่เป็นธรรมต่อเขาเลย เราบังคับให้เขาเรียน แล้วเราก้บังคับให้เขาจ่ายดอกเบี้ยอีก มันไม่เป็นธรรมต่อสังคม ไม่เป็นธรรมต่อเด็กที่เกิดขึ้นมาใหม่ ขอให้ท่านกรรมาธิการโปรดช่วยพิจารณาด้วย ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปท่านสมุทรมงคลกิติ เชิญครับ

นายสมุทรมงคลกิติ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ผม สมุทรมงคลกิติ จากกรุงเทพมหานคร พรรคพลังธรรม ท่านประธานที่เคารพครับ ผมว่ากฎหมายฉบับนี้มันคงจะใช้ไม่ได้ ผมรับรองว่าผมจะต้องแก้ใหม่ทั้งหมดแล้วก็เสนอขึ้นมาใหม่ เพื่อจะให้มันเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ กฎหมายฉบับนี้ไม่มีคุณธรรมอะไรที่จะไปผลิตคนรุ่นใหม่ขึ้นมา แต่ไปผลิตคนที่เป็นยิว แล้วก็คอร์รัปชั่น เต็มไปได้เลย วัฏจักรมาตราหนึ่งว่าอย่าไปรับคนพวกนี้เข้ามาบริหารราชการ เพราะว่ารับเข้ามาแล้ว เขาถอนทุนคืนแน่นอน ถ้าไปเป็นหมอก็คงจะรัดไถประชาชน เป็นพ่อค้าก็ขูดรีดประชาชน เพราะว่าความจริงมันปรากฏมาแล้วว่าเกษตรกรทั่วประเทศที่เป็นหนี้สินอยู่ ๒ แสน - ๓ แสนล้านบาท เป็นหนี้เป็นสินเพราะอะไร เขาไม่เคยกลัวดอกเบี้ยย -----

ทั้งในระบบและนอกระบบ เขาก็ ๆ แล้วตัวเองก็ไม่สามารถจะใช้คืนได้ แล้วก็เป็นที่
 หนึ่งเป็นสินเรือรังมาจนกระทั่งมาขอร้องให้ผู้แทนฯ มาขอยกเลิกหนี้สินจากรัฐบาล
 เดียวนี้รัฐบาลก็ทำอยู่แล้ว แล้วนี้จะเอาหนี้สินไปยึดให้ลูกหลานเกษตรกรมา
 เพื่อจะต้องมาแก้ปัญหาเรื่องยกหนี้สินให้อีกในอนาคต ข้อนี้วรรคสุดท้ายหรือ พารากราฟ
 (Paragraph) สุดท้ายของมาตรา ๕๒ นี้ บอกว่า จะกำหนดให้ผู้กู้ยืมเงินต้อง
 เสียเงินเพิ่มอีกไม่เกินร้อยละ ๑.๕ ต่อเดือน เท่าไรรู้ไหม มัน ๑๘ ต่อปี
 เข้าไปแล้ว แล้วบวกดอกเบี้ยเข้าไปอีก ๑ เปอร์เซ็นต์ เป็น ๑๙ แล้วครับ
 นี่มันมหาโหด ใครจะไปสู้ไหว เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว เขาจะเอาเงินที่ไหนมาใช้
 แล้วก็ออกไปทันที บางทีก็ยังหางานทำไม่ได้ ผมว่าไม่มีคุณธรรม เราสร้าง
 เขาขึ้นมาแล้ว ไม่เอาจริยธรรม คุณธรรมไปให้เขาแล้ว เอาแต่เรื่องอย่างนี้
 ไปให้เขาแล้ว เราจะได้คนดีมาบริหารชาติบ้านเมืองได้อย่างไร ทุกวันนี้
 คอรัปชั่นเต็มบ้านเต็มเมืองก็เพราะอย่างนี้ เพราะว่าการศึกษามันไร้จริยธรรม
 ไร้คุณธรรม เอาแต่วิชาการ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า กฎหมายฉบับนี้ไม่มีคุณค่า
 อะไรที่จะเอาออกไปใช้ เพราะว่าเด็กเขายากจน เขาก็ต้องเอา ไม่ได้เคยคิด
 เรื่องดอกเบี้ยเรื่องอะไร ก็เหมือนเกษตรกรที่ยากจนทุกวันนี้ ชอบคุณมากครับ
 ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : พันตำรวจเอกสุทธิ
 คะสุวรรณ เชิญครับ

พันตำรวจเอก สุทธิ คะสุวรรณ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่าน
 ประธานที่เคารพ กระผม พันตำรวจเอก สุทธิ คะสุวรรณ สมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎร จังหวัดบุรีรัมย์ พรรคชาติไทย ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผม
 ได้นั่งอยู่ข้างล่างนี้ก็เพราะว่ากระผมเป็นกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ซึ่งก็มี
 ความเห็นสอดคล้องกันกับคณะกรรมาธิการเสียงข้างน้อยที่ได้อภิปรายไปแล้ว
 และก็ได้รับความเห็นเช่นเดียวกับท่านสมาชิกที่ได้อภิปรายไป ในประเด็นที่ว่า
 ในมาตรา ๕๐ ไม่ควรจะคิดดอกเบี้ยหรือผลประโยชน์อื่นใดจากผู้กู้ยืม
 เหตุผลกระผมจะไม่ขออภิปรายอีก เพราะว่าท่านกรรมาธิการเสียงข้างน้อย
 หลายท่าน แล้วก็ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติก็ได้อภิปรายไปแล้วในเชิงนี้ แต่ก็
 อยากรู้ อยากรู้ว่าท่านประธานไปยังคณะกรรมาธิการเสียงข้างมาก
 ซึ่งอยู่ข้างบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 ท่านอธิบดีกรมบัญชีกลาง ซึ่งจริง ๆ แล้วกระผมเป็นสมาชิกทางฝ่ายรัฐบาล
 ต้องยกมือให้ท่านอยู่แล้ว แต่ก็มีคามอดอัดใจว่า ในฐานะที่มีความเห็น ได้มี
 การอภิปราย กระผมเองก็ได้อภิปรายในชั้นกรรมาธิการ ก็อยากจะชี้ประเด็น

มีตัวอย่างเพื่อประกอบการพิจารณา กระผมมีโครงการตัวอย่างอยู่ ๒ โครงการ เพื่อที่จะได้ทราบเรื่องนี้ว่า ถ้าหากเราปล่อยมาตรา ๕๐ ไว้เช่นนี้ ในอนาคตอีก ๑๐ ปี ๒๐ ปีข้างหน้าโน้น รัฐบาลข้างหน้าโน้นก็ต้องมาแก้ไขปัญหานี้ นั่นก็คือมีโครงการอยู่โครงการหนึ่ง ขออนุญาตยกตัวอย่างเพียงโครงการเดียว คือโครงการปลุกมะม่วงหิมพานต์ ซึ่งเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยรัฐบาลหลายรัฐบาลมาแล้วมาถึงสมัยนี้ กระผมเองก็ได้ยื่นญัตติขอให้สภาได้พิจารณาร่วมกันศึกษาว่าจะได้ให้รัฐบาลมีการยกเลิกหนังสือเกษตรกรของราษฎรที่ปลุกมะม่วงหิมพานต์นี้อย่างไร ก็ปรากฏผลว่า ผมได้ติดตาม เพราะว่าเรื่องนี้ได้บรรจกระเบียบวาระไปแล้ว แต่ว่ายังไม่ถึงโอกาสที่จะได้อภิปราย กระผมก็ได้ติดตามเรื่องนี้ในเรื่องของทางราชการได้แก้ไขปัญหา ก็ปรากฏได้ทราบว่า ช.ก.ส. ธนาคารเพื่อการเกษตรฯ

ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงการคลัง ได้แก้ปัญหาให้พี่น้องเกษตรกรที่ปลูกมะม่วงหิมพานต์ซึ่งเป็นหนี้เป็นสิน ทั้งเงินต้นที่ยืมมาและที่ดอกเบี้ยยเป็นเวลา ๑๐ กว่าปีมาแล้ว ในโครงการนั้นปรากฏว่า ทาง ธ.ก.ส. และทางรัฐบาลได้แก้ไขปัญหาโดยที่ได้แขวนหนี้แขวนดอกเบี้ยยที่ราษฎรจะชำระให้แก่ทางรัฐบาลไว้ ๑๕ ปี และได้แก้ปัญหาด้วยว่า ดอกเบี้ยที่ราษฎรได้เสียแก่ ธ.ก.ส. นั้นต้องคืน ปัจจุบันนี้ได้ทราบว่าคืนไปแล้ว และก็ยังมีแนวทางแก้ปัญหาโดยมีมติว่า ให้แขวนหนี้สินอันนี้ไว้ ไม่ให้มีการคิดดอกเบี้ย ไม่ให้ใช้หนี้ภายใน ๑๕ ปี เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้กระผมก็มีความเห็นว่า ถ้าจะปล่อยไป ผมคิดว่าสำหรับพี่น้องผู้ยากจนที่จะต้องกู้ยืมเงินไปเพื่อโครงการนี้ตามพระราชบัญญัตินี้ แน่แน่นอนทีเดียวหลายคนที่จะต้องเป็นหนี้เป็นสิน ไม่สามารถที่จะใช้เงินต้น และดอกเบี้ยได้ ผมก็คาดว่ารัฐบาลคงจะไม่ทอดทิ้งประชาชน เพราะว่า เป็นรัฐบาลของประชาชน ในอนาคตเช่นเดียวกัน ก็คาดว่าถ้ามีปัญหาอย่างนี้ รัฐบาลก็คงจะต้องแก้ปัญหาอย่างนี้อาจจะแขวนหนี้เอาไว้ หลังจากจบการศึกษา มา ๒ ปี แล้วก็ หรืออาจจะไม่คิดดอกเบี้ยภายใน ๑๕ ปี โดยมาตรฐานตัวนี้ หรือถ้าหากว่าได้มีการคิดดอกเบี้ยไปแล้วจ่ายดอกเบี้ยไปแล้ว ดอกเบี้ยก็ยืมเงินก็คงจะมีการคืนกัน เพราะฉะนั้นเพื่อที่จะให้รัฐบาลนี้ได้มอบเป็นของขวัญให้แก่ประชาชนผู้ยากจน ซึ่งรัฐบาลนี้ก็อยู่กันต่อไปอีกไม่กี่วันข้างหน้า กระผมมีความเห็นว่า อยากกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังท่านประธานกรรมาธิการ และกรรมาธิการที่นั่งอยู่ข้างบน เราทำเป็นคุณูปการสำหรับรัฐบาลนี้และสภานี้ เราขอให้เรียกร้องให้ทางประธานกรรมาธิการได้ตัดสินใจ ตัดออกไปเลย มาตรา ๕๐ หรือถ้าไม่ตัดก็หมายความว่า ตัดเรื่องดอกเบี้ยออกไป หรือผลประโยชน์อื่นใดออกไป เพื่อประโยชน์แก่พี่น้องประชาชน เพื่อประโยชน์ต่อการศึกษา เพื่อที่เราจะได้พัฒนาประชาธิปไตย หรือปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยตามที่ทุกคนต้องการอยู่ในขณะนี้ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านเอกภาพ พลซื่อ
เชิญครับ

นายเอกภาพ พลซื่อ (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม เอกภาพ พลซื่อ ส.ส. ร้อยเอ็ด พรรคเสรีธรรม ผมนึกว่าคณะกรรมาธิการจะยอมเสียแล้ว มาตรานี้ยังไม่ยอมอีกหรือครับ ถ้าดูในสภาแห่งนี้ทุกพรรค นับได้ที่ท่านนั่งอยู่ตรงนี้ ทุกท่านพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าให้ตัดออก กรรมาธิการทำไมไม่ยอมตัด ผมเองเข้าใจ เพราะการศึกษาของเมืองไทยนี้มามากพอแล้ว ก่อนหน้านั้นก่อนที่จะเป็นผู้แทนราษฎรตอนเป็นเด็กนักเรียนอยู่นะครับ ผมเข้าใจ เพราะรัฐบาลนั้นไม่เคยเอาใจพี่น้องเกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา กองทุนนี้ตั้งมาเพื่อใครครับ ก็เพื่อลูกเกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา เพราะตาม

เงินเดือนของรัฐบาลที่เขียนเอาไว้ นั่น ผู้ที่จะกู้ได้จะต้องมีรายได้ปีหนึ่งนั้น ไม่ถึง ๑๒๐,๐๐๐ บาทต่อปี ก็หมายความว่า มีรายได้ถ้าเฉลี่ยเป็นเดือนนั้น ไม่เกินเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ข้าราชการทุกคนเงินเดือน ๒ คน ก็ ๑๐,๐๐๐ กว่าบาทอยู่แล้ว กองทุนตั้งเพื่อใคร ตั้งเพื่อคนยากคนจน ชาวไร่ ชาวนา ก่อนหน้านั้น แม้แต่ปัจจุบันนี้ลูกข้าราชการ เขาเรียนฟรี ค่าเล่าเรียนไม่ต้องเสีย ผมลืกรับ พ่อทำนา แม่ทำนา อาศัยหนี้ ธ.ก.ส. ก็ขายมันสำปะหลังราคามันก็ตกต่ำด้วย ข้าใจเรื่องนี้มามากแล้ว เมื่อมีโอกาสได้มาเป็นผู้แทนราษฎร มีโอกาสได้ร่างกฎหมายฉบับนี้ ก็อยากจะทำให้มันดี ๆ อยากรจะตั้งพี่น้องประชาชน ชาวไร่ ชาวนา นั้นได้มีโอกาสได้รับการศึกษา แต่ทำไมรัฐบาลชุดนี้ทำไม คณะกรรมการชุดนี้ถึงมาตอบว่าการกู้ยืมเงินนี้ถ้าไม่มีดอกเบี้ยเป็นการให้ฟรี ไม่ใช่รับเงินต้นมันก็เหลืออยู่ ไม่ใช่ให้เขาฟรี เงินต้นก็มีอยู่แล้ว การที่จะกู้ได้นั้นต้องมีการคิดมาจากโรงเรียนก่อน ไม่ใช่ใครอยากกู้ก็กู้ได้ เขามีเงินเดือน มีระเบียบมาครบแล้วทำไมต้องมาปิดกั้นเขามาก เอาความทุกข์ความยากมาให้อีก อยากรให้คณะกรรมการชุดนี้ไปอ่านหลักการและเหตุผลบ้าง กฎหมายเขามีหลักการมีเหตุผล เขาว่าอย่างไร ไม่ใช่ว่าจะร่างตามใจ ร่างตามอำเภอใจนะครับ ผมไม่แปลกใจเลยครับ เพราะกฎหมายฉบับนี้นั้น คณะกรรมการนั้นฟังเสียงข้างเดียว ฟังเจ้าของเงิน แต่ไม่ฟังคนกู้ ไม่ฟังคนจน ฟังใครครับ ก็ดูสิครับ รายงานของคณะกรรมการนะครับ เสนอต่อสภา ข้อที่ ๑ เรื่องการตั้งคณะกรรมการ ข้อที่ ๒ ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้มาชี้แจง แสดงความคิดเห็น มีกี่ท่าน มี ๗ ท่าน เริ่มตั้งแต่ท่านรองอธิบดีกรมบัญชีกลาง ผู้อำนวยการสำนักงานการเงินการคลัง กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลังทั้งหมดเลยนะครับ แล้วประธานก็มาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังเจ้าของเงินทั้งนั้นเลย ร่างกฎหมายฉบับนี้-----

เป็นกฎหมายฟังเสียงข้างเดียวนะครับ ในหลักการและเหตุผลของกฎหมายฉบับนี้ หลักการ ขออนุญาตท่านประธานนะครับ ทบทวนกรรมวิธีการเพราะอาจจะล้ม เวลาพิจารณากฎหมายแล้วจะเรียงมาตรา ไม่ได้หลักการและเหตุผลนะครับ หลักการว่า ให้มีกฎหมายว่าด้วยกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา เหตุผล ฟังตรงนี้นะครับ เนื่องจากในปัจจุบันมีความจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศให้ทัดเทียมนานาชาติอารยประเทศ เพื่อสนองตอบความจำเป็นดังกล่าว ควรส่งเสริมให้ผู้อยู่ในวัยศึกษาได้รับการศึกษาสูงขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ และเปิดโอกาสให้ผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์มีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างทัดเทียมกับผู้ฐานะดีสมควรจัดตั้งกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ ก็มันมีคนยากคนจนจึงจำเป็นต้องตรากฎหมายนี้ เพราะอยากให้ประเทศเราทัดเทียมกับประเทศอื่น การศึกษาหวังกำไรอะไรนักหนา กำไรคืออะไรครับ กำไรคือคนของชาติได้รับการศึกษา นี่คือกำไร ไม่ใช่ตัวเงินนะครับ ถ้าเราไปมองการศึกษาต้องมีดอกเบี๋ยขึ้นมา ต้องมีเงินกำไรขึ้นมาแล้ว ผิดทั้งเพครับ กำไรคือคนของชาติได้รับการศึกษาคือกำไรล้นเหลือแล้ว และนอกจากนั้นจริง ๆ แล้ว แม้แต่เงินต้นก็ไม่น่าจะเอาเขาด้วย แต่เราไม่ว่ากัน เพราะประเทศของเรานั้นยังจำเป็นต้องมีเงินมาหมุนเวียนกันอยู่นะครับ เราก็สามารถที่จะเอาเงินต้นนั้นกลับคืนมาได้ มันมีอยู่แล้วครับ ไม่ใช่ว่ากู้เงินนี้ไปแล้วเงินต้นไม่ได้คืน มันคืนนะครับ เพียงแต่ขอดอกเบี๋ยไม่มีได้ไหมนะครับ แล้วหลายคนก็ไปหลงประเด็น กรรมวิธีการเขาก็ชี้แจงว่าเอาแค่ร้อยละ ๑ ไร่ หลอกกันชัด ๆ เลย มาตรา ๕๒ วรรคสอง ดูสิครับ เอาตามอัตราเงินฝากประจำของออมสินร้อยละ ๑๑ นะครับ มันร้อยละ ๑ ได้อย่างไร ท่านประธานครับ ท่านคณะกรรมการครับ ผมว่าเมื่อมาถึงวันนี้เรามีโอกาสที่จะเปิดโอกาสให้เยาวชนนั้นได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น เราตอนคนไปเป็นหนี้ ตอนคนวัยหนุ่มวัยสาวไปเป็นหนี้ แล้วจะคิดดอกเบี๋ยอีกหรือ ชาติได้ประโยชน์ แล้วก็ไปมองว่าไม่มีเงินดำเนินการ ขออนุญาตนิดหนึ่งท่านประธานครับ ถ้าผมจำไม่ผิดนะครับ มาตรา ๘ มีที่มาของเงินอยู่ มาตรา ๘ กองทุนประกอบด้วยเงินและทรัพย์สินดังต่อไปนี้ (๒) เงินอุดหนุนที่ได้รับจากรัฐบาล หรือเงินที่ได้รับจากงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามมาตรา ๖ วรรคสอง เงินส่วนนี้ก็สามารถกันเป็นเงินดำเนินการได้ แล้วทำไมต้องไปเอาดอกเบี๋ยกับเด็กนักเรียนด้วยนะครับ กินนมเด็กยังไม่พอ

จะมาเอาเงินเด็กอีกคงไม่ไหวนะครับ ท่านประธานครับ ต้องทบทวนให้ดีนะครับ
 พวกเราเองมาจากการเลือกตั้ง ก็ต้องการอยากให้ประชาชนของเรานั้นมี
 คุณภาพสูงขึ้น ได้รับการศึกษา ผมเข้าใจมากนะครับ ที่จริงแล้วผมอยากจะให้
 คณะกรรมการได้ไปดูใหม่ด้วยนะครับ แต่ไม่เป็นไร อยากให้ออกมาเร็ว ๆ
 นะครับ เพราะว่าทั้งชีวิตผมนี้ ผมตั้งใจไว้เสมอว่า เมื่อไรผมจะมีโอกาส
 ได้ร่างกฎหมายให้ชาวไร่ ชาวนา เรียนหนังสือโดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน
 เอาละครับ เมื่อค่าครองชีพมันสูงขึ้นให้เขาก็ แทนที่จะให้กู้เปล่า ๆ ผมรอ
 ความหวังนโยบายบังคับเรียน ๑๒ ปีเลยครับ เมื่อไรจะออกมาเสียที่
 การบังคับการศึกษา ๙ ปี ๑๒ ปี หมายความว่ารัฐบาลให้ฟรี ให้ฟรีทุกอย่าง
 ตัดเสียให้ด้วยอันนี้ แต่มาวันนี้เข้าใจมากที่จะมาร่างกฎหมายให้ลูกชาวไร่
 ชาวนากู้เงินไปเรียนแล้วรัฐบาลจะมาเก็บดอกเบี้ยและประโยชน์อื่นได้ด้วย
 ขอฝากกรรมการว่าท่านน่าจะถอนไปเถอะครับ ตรงนี้ครับ ขอมเถอะครับ
 มาตรา ๕๐ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมัย เจริญช่าง
 เชิญครับ

นายสมัย เจริญช่าง (กรรมการ) : ท่านประธานสภา
 ที่เคารพ กระผม สมัย เจริญช่าง ประชาธิปัตย์ กรุงเทพมหานคร ใครขออนุญาต
 ท่านประธานที่เคารพ กระผมจะไม่รบกวนเวลาของที่ประชุมในวันนี้มากนัก
 ประเด็นเมื่อสักครู่นี้ได้ฟังท่านกรรมการเสียงข้างน้อยได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับ
 เรื่องของมาตรา ๕๐ ในเรื่องของการคิดดอกเบี้ย และท่านกรรมการท่านหนึ่ง
 ท่านผู้แทนของกระทรวงการคลัง ได้ตอบในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของ
 ศาสนาอิสลามว่าได้มีการหารือต่อท่านจุฬาราชมนตรี ในฐานะที่เป็นประมุข
 ฝ่ายศาสนาอิสลาม -----

ไม่ทราบมาก่อนที่กฎหมายฉบับนี้จะกลับมาสู่สภาในวาระที่ ๒ ทางกระทรวง
การคลังได้รับคำตอบจากท่านจุฬาราชมนตรีแล้วหรือยัง ประการหนึ่งที่กระผม
ขอตั้งข้อสังเกต ถ้าหากเป็นข้อเท็จจริงตามที่ได้ทราบก็คือว่า จนถึงวันที่ทาง
กระทรวงการคลังก็ยังไม่ได้รับคำตอบจากผู้นำสูงสุดทางศาสนาอิสลามใน
ประเทศไทยอย่างนั้นใช้ไหม เมื่อเป็นอย่างนั้นกระผมใคร่ขออนุญาตกราบเรียน
เสนอต่อท่านประธานที่เคารพว่า กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เราจะต้องใช้
บังคับกับคนทุกศาสนา กับคนทุกวัฒนธรรม เราจะเลือกปฏิบัติไม่ได้ ประการหนึ่ง
และเป็นกฎหมายที่จะจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของชาติไทยว่า เป็นกฎหมายที่
เปิดโอกาสให้ลูกคนยากคนจนได้มีโอกาสยืมเงินจากรัฐไปเพื่อการศึกษา ถือได้ว่า
เป็นการให้สวัสดิการแก่ลูกหลานของพี่น้องประชาชนผู้มีฐานะยากไร้ในสังคม
พี่น้องประชาชนของเราเวลานี้ เขาเข้าใจกันว่ากฎหมายฉบับนี้ได้ผ่านสภา
แห่งนี้ ได้ประกาศมีผลบังคับใช้แล้วด้วยซ้ำ ที่กระผมเรียนเช่นนั้นเพราะเนื่องจาก
ท่านนายกรัฐมนตรีได้เป็นนายแบบโฆษณาทางโทรทัศน์มาเป็นระยะเวลายาวนาน
ว่ายากจนก็สามารถเรียนได้ เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตเรียนท่านประธานว่า
ในวันนี้เรามาดูกันด้วยข้อเท็จจริง ที่ประชุมสภากำลังพิจารณากฎหมายที่จะ
เป็นเรื่องของอนาคตของชาติบ้านเมือง แต่ท่านสมาชิกของเราให้ความสำคัญ
ให้ความสนใจกับกฎหมายนี้ที่ท่าน ท่านประธานก็คงจะแลเห็นอยู่แล้วในขณะนี้
โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านสมาชิกที่เดินตามหลังท่านนายกรัฐมนตรีในฟากรัฐบาล
กระผมเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มีความสำคัญต่ออนาคตของชาติ
บ้านเมือง ขออนุญาตเรียนเสนอท่านประธาน ขอได้โปรดนับองค์ประชุมครบ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมัย อภิปราช
กันต่อดีกว่า ผมขอเถอะ เวลาที่พิจารณาที่ผ่านมาถึงจะยังมีประโยชน์

นายสมัย เจริญช่าง (กรรมาธิการ) : ผมขออนุญาตใช้
เอกสิทธิ์ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มีความสำคัญต่ออนาคตของ
ชาติบ้านเมือง แต่ถ้าหากเราจะปล่อยกันออกไป แล้วก็ไปมีปัญหาดังข้างใจกันว่า
เรื่องของดอกเบี้ยยซึ่งยังหาข้อยุติไม่ได้ ระหว่างท่านสมาชิกในสภานี้ฝ่ายหนึ่ง
กับท่านกรรมาธิการอีกฝ่ายหนึ่ง กระผมขอหากจะเห็นว่าความคิดของพวกเรา
ซึ่งเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยนั้น น่าจะได้มีความคิดรวมกลมไปในแนวทาง
เดียวกันโดยเสียงข้างมากในสภาแห่งนี้ผมจึงขอสงวนขอใช้เอกสิทธิ์ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมัยใจเย็น ๆ
คิดสักครู่ก่อน ผมจะให้ท่านอภิปราชก่อน เดี่ยวถ้าติดใจค่อยพูดอีกครั้งหนึ่ง

เชิญท่านถวิล จันทร์ประสงค์

(นายวิเชียร ขาวขำ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี่ยวท่านถวิลรอสักครู่
มีผู้ประท้วง เชิญท่านวิเชียร

นายวิเชียร ขาวขำ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผมขออนุญาตประท้วงท่านประธาน จริงอยู่เป็นเอกลักษณ์ของผู้เสนอให้ับ
องค์ประชุม แต่ด้วยความกรุณาของท่านประธาน ผมไม่ยากให้กระบวนการ
ในการเสนอบองค์ประชุมนั้นคลาดเคลื่อน จริงอยู่ท่านประธานมีอำนาจในการ
วินิจฉัย แต่ว่าการอภิปรายแล้วเสนอบองค์ประชุมนั้นกระทำมิได้ คุณสมบัติจะต้อง
เสนอให้ับองค์ประชุมใหม่ แต่ในขั้นตอนนี้ท่านประธานให้ท่านถวิลอภิปรายได้
เพราะว่าผู้เสนอบองค์ประชุมนี้ได้อภิปรายไปก่อนหน้านั้นแล้ว แล้วก็อยากจะ
กราบเรียนหาหรือหนึ่งว่า ผมเห็นใจท่านประธานกรรมาธิการ และกรรมาธิการ
เป็นอย่างยิ่ง ผมเป็นคนหนึ่งในกรรมาธิการ สถานการณ์ขณะนี้ท่านหาหรือใคร
ไม่ได้เลย เพราะว่ามีเงินเกี่ยวข้องกับกองทุนนี้จะต้องจ้างผู้จัดการเข้ามาบริหาร
กองทุนลักษณะไฟแนนซ์ (Finance) ลักษณะธนาคาร ลักษณะสหกรณ์ ถ้าไม่มี
ดอกเบี้ยแล้ว การจ้างผู้จัดการมาบริหารกองทุนนั้นกระทำไม่ได้ เพราะฉะนั้น
การที่จะเปลี่ยนมาตรา ๕๐ นี้ อำนาจของรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง
ผมเชื่อว่าทำไม่ได้ กรรมาธิการไม่สามารถตัดสินใจได้ ถ้าเป็นไปได้ท่าน
กรรมาธิการ โดยท่านประธานกรรมาธิการถอนเรื่องนี้กลับไปหาหรือกับรัฐบาลก่อน
แล้วค่อยนำกลับมาใหม่ ผมเชื่อว่าอย่างนี้จะเป็นทางออกที่ดีกว่า ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือท่านสมาชิกครับ
ผมขอให้ท่านถวิล จันทร์ประสงค์ อภิปรายก่อน เดี่ยวติดใจอย่างไรค่อยว่ากัน
อีกครั้งหนึ่ง เชิญท่านถวิล จันทร์ประสงค์ ครับ

นายถวิล จันทร์ประสงค์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ถวิล จันทร์ประสงค์ นนทบุรี พลังธรรม
กรรมาธิการเสียงข้างน้อย

(นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : รอสักครู่
มีผู้ประท้วง เชิญผู้ประท้วงครับ

นายสุรเชษฐ์ แวอาแซ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม สุรเชษฐ์ แวอาแซ นราธิวาส พรรคประชาธิปัตย์ ต้องขอภัยท่านถวิลด้วยว่า
คือผมขอหารือกับท่านประธานนิดหนึ่งว่า เมื่อสักครู่นี้ เขาใช้เอกสิทธิ์ในการที่จะ
นับองค์ประชุม ท่านประธานขึ้นตอนตรงนี้ให้ผู้อภิปรายอภิปรายนี้มันไม่ถูกนะครับ
ผมอยากอย่างนี้ดีกว่า ท่านประธานครับ ผมขอหารือท่านประธานนิดหนึ่งว่า
เอาละเดี๋ยวสักครู่หนึ่งท่านถวิลอภิปรายต่อ แต่ผมขอหารือท่านประธานผ่านไปยัง
กรรมาธิการว่า เรื่องนี้หลังจากที่อภิปรายแล้ว ถ้าหากว่าตกลงกันไม่ได้วันนี้
ผมขอเลื่อนการพิจารณาได้ไหม

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : คือท่านสุรเชษฐ์
เดี๋ยวค่อยพูดกันนะครับ ขอให้ท่านถวิล จันทร์ประสงค์ เป็นขึ้นเป็นตอนตามลำดับ
เชิญท่านถวิล จันทร์ประสงค์ ครับ

นายถวิล จันทร์ประสงค์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ กระผม ถวิล จันทร์ประสงค์ นนทบุรี พลังธรรม วันนี้
สงสัยว่ามีการประชุมลับ ไม่มีนักข่าวเลย ไม่ทราบว่าจะไปไหนหมด เรื่องนี้
เป็นเรื่องเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชน และเพื่อเยาวชน เพื่อการศึกษา
ของชาติ สำคัญมากเงินจำนวน ๓,๐๐๐ ล้านบาทนี้ กฎหมายฉบับนี้ยังไม่ได้
ออกมา แต่นักศึกษาประชาชนที่อยากจนได้ก็ไปหมดแล้ว แต่กฎหมายเพิ่งมาเข้า
วันนี้ แต่เงินหมดไปเรียบร้อยแล้ว ท่านประธานที่เคารพ เป็นไปได้ไหมที่
ท่านกรรมาธิการทุกท่านนี้จะมีจิตใจโอนอ่อนเพื่อต้องการยกเว้นดอกเบี้ยเงินกู้
จะทำได้ไหม แต่ถ้าทำได้ ไม่มีปัญหา ผมคิดว่ากรรมาธิการชุดนี้กล้าหาญชาญชัย
เพื่อการศึกษา เงินทุนและไม่มีดอกเบี้ย อันนี้ถือว่าคณะกรรมาธิการชุดนี้ถือว่า
ทำเพื่อประชาชนและประเทศชาติและนักศึกษาที่ยากจนทั่วประเทศ แม้แต่

มันสำปะหลังรัฐบาลยังพองช่วยเหลือราคามันเพื่อให้เกษตรกรนั้นได้ฟรี ๆ ไป
 กิโลกรัมละ ๕ บาท แม้แต่ข้าวยังให้ฟรี ๆ ไปกิโลกรัมหนึ่ง หรือตันหนึ่ง หรือ
 เกวียนหนึ่งหลายร้อยบาทให้ฟรี ๆ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นไปได้อะไรที่จะยอมให้
 นักศึกษาที่กู้ไปแล้ว หรือยังไม่ได้กู้ และจะกู้ต่อไปในปีต่อ ๆ ไปนี้ จะยกให้ฟรี ๆ
 งวดดอกเบี่ยจะได้ไหม แต่ถ้าท่านกรรมาธิการเห็นว่าเป็นไปได้ นี่แหละเป็น
 ของขวัญอันมีค่าสำหรับประชาชนและนักศึกษาที่ยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ท่านบรรหาร ศิลปอาชา เป็นผู้คิดในเรื่องนี้ หรือพรรคประชาธิปัตย์ หรือ
 พรรคพลังธรรม เป็นผู้คิดในเรื่องนี้มาก่อน ผมทราบดี เพราะผมอยู่ใน
 คณะกรรมาธิการมาก่อน ก่อนสมัยนี้ ในจำนวนนี้ถือว่าเป็นของราษฎรทั่วไป
 เป็นเงินภาษีอากรของราษฎรทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นเงินจำนวนนี้ต้องกลับไปสู่
 คนยากคนจนที่ถูกต้อง แล้วให้ความเป็นธรรมกับคนยากคนจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้น้อยนั้นเมื่อมีบุตรเรียนฟรี แต่คนยากคนจน ตาสี ตาส่า
 ชาวนา ชาวไร่ ชาวสวนนั้นไม่มีตำแหน่งหน้าที่ กลับกู้เงินของรัฐเพื่อมาให้
 ลูกหลานเรียนแต่กลับเสียดอกเบี่ย มันไม่ถูกต้อง ขอให้ท่านกรรมาธิการชุดนี้
 ได้ยกเว้นเงินกู้เพื่อการศึกษาของเขาวงกตที่เรียนฟรีไม่ต้องเสียดอกเบี่ย
 กรรมาธิการก็ได้ชื่อว่า กรรมาธิการที่กล้าหาญชาญชัย และเป็นของขวัญในปี
 ๒๕๓๙ และปี ๒๕๔๐ ที่จะถึงนี้ อย่างไร ๆ ก่อนจะมีการแต่งตั้งนายฯ คนใหม่
 ก็ขอให้ได้รับอันสงส์ในเรื่องดอกเบี่ยให้กับเขาวงกตด้วย ท่านประธานที่เคารพ
 กระผมขอกราบเรียนว่าในเรื่องนี้นั้นท่านกรรมาธิการก็ทราบดีอยู่แล้วว่า เราทำ
 ลงไปแล้วผิดหรือเปล่า ถ้าถูกก็ตัดสินใจลงไปเลยครับ ยกเว้นดอกเบี่ยเงินกู้
 เพื่อการศึกษา คณะกรรมาธิการชุดนี้จะดังไปทั่วประเทศเลยครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอท่านประธาน
คณะกรรมการธิการก่อน สักท่านหนึ่งก่อน เชิญท่านประธานคณะกรรมการ

นายเสริมศักดิ์ การุญ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ ผม เสริมศักดิ์ การุญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดระยอง ประธาน
คณะกรรมการ กราบเรียนว่าการอภิปรายของทุกท่าน ผมคิดว่าความเห็นคนละอย่าง
แต่ความต้องการตรงกันในการที่จะดูแลพี่น้องที่ยากจน ต้องการให้มีเงินกองทุนเพื่อ
กู้ยืม กราบเรียนว่าแนวความคิดของกรรมการนี้ต้องการสร้างความเข้มแข็งให้แก่
กองทุน การสร้างระเบียบวินัยนั้น ไม่ว่าจะระเบียบวินัยในบ้าน หรือในรัฐบาล
หรือในที่ไหนก็ตามคือเป็นระเบียบวินัยที่สามารถสร้างความเข้มแข็งเป็นระเบียบ
ให้แก่สิ่งที่ปฏิบัติอยู่ให้มีความเข้มแข็งต่อเนื่อง กราบเรียนว่าถ้าไม่ดำเนินการสร้าง
เป็นระเบียบแล้ว ถ้าคนใช้เงิน ซึ่งเป็นเงินของประชาชนแล้วไม่นำมาใช้คืนเงินกองทุน
กองทุนก็ไม่สามารถจะดูแลพี่น้องประชาชนต่อไปได้ แม้ต่อไปภายหน้ารัฐบาลในอนาคต
ที่ไม่ตั้งเงินงบประมาณให้ กองทุนก็ไม่สามารถดำเนินการได้ ต่อไปถ้ามีการหมุนเวียน
กันไปถึงระยะหนึ่งแล้วรัฐบาลไม่ต้องตั้งเงินมาให้ คนที่จบการศึกษาไปแล้วมีงาน
มีการทำแล้วเอาเงินมาใช้กองทุน กองทุนก็จะให้เงินของคนรุ่นหลังที่ไม่มีเงินเรียน
สำหรับการเล่าเรียนต่อไปได้ เพราะฉะนั้นการสร้างระเบียบหรือการสร้างวินัย
ขึ้นมานั้นก็เพื่อใช้บังคับให้คนปฏิบัติ ถ้าเพื่อไม่มีระเบียบวินัยแล้วเอาเงินของประชาชน
ไปแล้วไม่คืนก็คงมีความล้มเหลวในการตั้งเงินกองทุนขึ้นมา แต่คงเป็นรายละเอียด
ปลีกย่อยที่จะต้องดำเนินการต่อไปตามแนวความคิดของแต่ละท่าน ซึ่งอาจจะไม่เหมือนกัน
แต่ผมคิดว่าเป็นความต้องการเหมือนกันของคนที่มาจากราชาชน ได้เห็นหัวอกคนของ
ประชาชน อยากกราบเรียนว่าแนวความคิดที่จะต้องให้มีคนกู้ยืมเงินไป หรือมีการ
ดูแลคนของเราที่ยากจนอีกจำนวนหลายแสนคนในอนาคตนั้นยังต้องมี ถ้าแม้ว่า
เงินกองทุนนี้ไม่มีความเข้มแข็ง กองทุนล้มไปแล้วอนาคตใครจะมารับผิดชอบ ซึ่งเรื่องนี้
เป็นเรื่องที่เราจะต้องดูแลกันต่อไป แต่ความเข้าใจของท่านกราบเรียนท่านถวิล
จันทร์ประสงค์ ที่ว่ารัฐบาลนี้ดำเนินการโดยไม่มีกฎหมายรองรับนั้น กราบเรียนว่า
เนื่องจากรัฐบาลนี้เห็นถึงความจำเป็นรีบด่วนในการที่จะต้องดูแลคนยากคนจนของเรา
ซึ่งมีรายได้ไม่ถึง ๑๒๐,๐๐๐ บาทต่อปีต่อครอบครัวแล้ว ก็ได้ร่างระเบียบกระทรวงการคลัง
เมื่อปี ๒๕๓๙ มารองรับไว้พลางก่อน ในการดำเนินการให้แก่พี่น้องประชาชนที่มีรายได้
ไม่เกิน ๑๒๐,๐๐๐ บาทนั้นสามารถกู้ยืมไปได้เพื่อดูแลทั้งระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา
และระดับอุดมศึกษา ขณะนี้ดำเนินการไปแล้วถึง ๑๓๐,๐๐๐ คน ซึ่งคิดว่าในอนาคต
จะดำเนินการได้ภายใน ๓ ปีถึงประมาณ ๓ แสนคน ในเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่จะต้อง

ดูแลประชาชนกันด้วยความรับผิดชอบร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดผมคิดว่า คงจะมีความเข้าใจที่แตกต่างกันไป หรืออุดมการณ์ในการคิด ปรัชญาในการคิด อาจจะแตกต่างกันไป บางท่านอาจจะคิดถึงแนวทางในทางสังคมสงเคราะห์มากกว่า ความมั่นคงในการจะดูแลลูกหลานของเราในอนาคต ซึ่งต้องรอความช่วยเหลืออีก จำนวนล้านคน ถ้าแม้ว่าไม่มีกองทุนแล้ว รัฐบาลข้างหน้าในอนาคตไม่ทราบว่าจะมี แนวความคิดตรงนี้หรือเปล่า ก็คงไม่สามารถจะดำเนินการให้กองทุนนี้มีความเข้มแข็ง ไปได้ ซึ่งในเรื่องนี้ผมคิดว่าคงเป็นเรื่องที่จะต้องคิดกันต่อไปถึงแนวทางจะดูแล ช่วยเหลือพี่น้องของเราต่อไป

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านสมาชิกครับ ที่ประชุม ได้พิจารณามาเป็นเวลายาวนานมากแล้ว ผมขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๙.๑๕ นาฬิกา

สภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๑๙ ปีที่ ๒ ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง)
วันพุธที่ ๒๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๓๙

รายชื่อผู้จตุรายงานการประชุม

ฐานิสำ แก้วสฤติย์	พัชรี ไชคำพา
จิราพร พจน์วิชัย	รสรินทร์ กนกอุดม
กมลมาศ ทังสุภติ	เบ็ญจวรรณ พัฒนประเสริฐ
วิไล อุดมภักดี	สุภปภา หนองพงษ์
ละออ ฤทธิประเสริฐศรี	สุทธาทิพย์ ศรีทองอินทร์
นิวรา คำงาม	รัชนีพร มณีนิล
วันทนา อรุณภู่	นนทลี พจน์ปฎิญา
นัยนา เปรมประพันธ์	สุทธิกานต์ มั่นนุช
สติมา จันทรไพจิตร	สารี สิงหเมธา
วชิราภรณ์ นันลึงค์	แพท่าย พันธุ์คิ่ง
ปวีญา กองสงฆ์	บุศกร บุรกรรม
ชุตินา ทองมา	นภัสสร มีคุณ
ณัฐชนก บุญชูบ	นภา วีรยุทธโกศล
ชนิกา ศรีสมวงษ์	เยาวเรศ เจริญเฉลิมศักดิ์
ประกาลักษณ์ ปุณบุตรดา	จินตนา โชติกะนาวิน
อัมพา กันทิโกวิทย์	พุทธชาติ พรรณพราว
ศิริพร ดีภาพ	จิรภา เต๋ยวสกุล
สุภาภรณ์ ละอองแก้ว	อารีรัตน์ พัฒนโศภนพงศ์
หทัยกาญจน์ คงแก้ว	จงถนอม พลัดเสนา
วีรพร กิจกนกศรี	กัลยา พิมพ์เสน
เสาวลักษณ์ พลัดเสนา	รพีพร ดิยามา
กนกวรรณ อรรถสิทธิ์	ภาวดี วรรณสฤติย์
ประทีป รักเมือง	รัตนา ลิ้มวิไลกุล
ศิริรัตน์ สมัครเขตการ	สุจิตรา อรุโณ
ศิริวรรณ สากลวาริ	ดรุณี อ้าเมือง
สายชล ไทยรวมมิตร	สมบัติ จันทรไพจิตร
บังอร แก่นกุล	อรปภา ชุนทองจันทร

สาวิตรี อมรตานนท์
รัศมี บานเย็น
สันทนา ทรัพย์พูนผล
สมพิศ ศรีวิบูลย์รัตนา
เขาวภา เนื่องพิมพ์

อุทัยวรรณ จำนงค์ศาสตร์
อุษารัตน์ เกิดโสดศรี
ทัศนีย์ ชีรนนท์
พรเทพ ไชยสงวนสุข
วิรุทัย ผาสุขเวชพร

ศูนย์ข่าว เลขและพิมพ์ดีด

คณะกรรมการกิจการพาณิชย์เปิดเผยรายงานการประชุมลับ และตรวจรายงานการประชุม

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑.	นางฉานี ทานสวัสดิ์ ประธานคณะกรรมการ	
๒.	นายคารณ ณ ฐาน รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง	
๓.	นายพิชัย มงคลวิรุฑ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง	
๔.	นายวิชัย วงศ์ไชย รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม	
๕.	นายเอกภาพ พลซื่อ โฆษกคณะกรรมการ	
๖.	นายทวีศักดิ์ สุภาศรี ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง	
๗.	นายวิทยา กุมิเทลาแสง ผู้ช่วยโฆษกคณะกรรมการ คนที่สอง	
๘.	นายสมชาย สุรินทร์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๙.	นายสุชาติ แก้วนาโพธิ์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๐.	นายฉลาด ขามชอง กรรมการ	
๑๑.	นายประทวน เขียวถกธิ์ กรรมการ	
๑๒.	นายบังผกา ศรีบังผกา กรรมการ	
๑๓.	นายวิเชียร ขาดชา กรรมการ	
๑๔.	นายบุบผง สังข์ประชา กรรมการ	
๑๕.	นายอุดำห์ ตระมาตา กรรมการ	
๑๖.	นายสมศักดิ์ ปริศนานันทกุล เลขาธิการคณะกรรมการ	
๑๗.	นายสินธ์ ติบายเมือง ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการ	

ตรวจแล้ว วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สภาผู้แทนราษฎรประชุม

ครั้งที่...../...../.....

วันที่.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

(คณะกรรมการยังมิได้ตรวจ และสภายังมิได้รับรอง)

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้ คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผย รายงานการประชุมลับและตรวจรายงานการประชุมยังมิได้ตรวจ และสภายังมิได้รับรอง เนื่องจากมีพระราชกฤษฎีกายุบสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามมาตรา ๑๑๘ และมาตรา ๑๓๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๕๓๘ ทำให้สภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๓๘

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๒๔ วรรคสอง

(ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล)

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

- หมายเหตุ รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๑๙ ปีที่ ๒
- ครั้งที่ ๒๑ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันพุธที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๓๘
 - ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๓๘
 - ครั้งที่ ๒๓ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันศุกร์ที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๓๘
 - ครั้งที่ ๒๔ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันเสาร์ที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๓๘
 - ครั้งที่ ๒๕ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันพุธที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๓๘
 - ครั้งที่ ๒๖ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง) วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๓๘

ฝ่ายรายงานการประชุม

กองการประชุม